

XV legislatura · quart període · sèrie P · número 65

Ple del Parlament

Sessió 34, segona i darrera reunió, dijous 6 de novembre de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Sessió 34.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vicepresident segon, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Joan Ridao i Martín.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Abans de començar amb l'ordre del dia, els he de comunicar dues noves delegacions de vot per a la sessió plenària d'avui, 6 de novembre. La diputada Natàlia Fabian Corbacho, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torreveiano. I la diputada Tània Verge Mestre, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica (posposada)

302-00158/15

Així mateix, els informo que el Grup Parlamentari Comuns ha sol·licitat, d'acord amb allò que disposa l'article 85.2 del Reglament, que la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de memòria democràtica sigui posposada per a la següent sessió plenària. Per aquest motiu, i atès que tots els grups parlamentaris ja han estat informats, el punt 23 de l'ordre del dia, corresponent a la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern

sobre l'emergència climàtica, se substanciarà aquest matí a continuació del punt 17, i el punt 24, corresponent a la moció subsegüent sobre les polítiques de treball, se substanciarà a continuació del punt 22.

Interpel·lació al Govern sobre el primer sector

300-00206/15

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el primer sector. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, molt bon dia. Deixi'm començar fent una prèvia amb una notícia d'última hora que vam conèixer ahir. Com sap, conseller, la situació dels nostres pescadors és molt complicada: no queden dies de pesca a les portes de Nadal, i, com si això fos poc, ahir vam veure com la Guàrdia Civil entrava al barri del Serrallo a perseguir els nostres pescadors, com si en lloc de ser això, pescadors, fossin delinqüents. I la primera pregunta que li trasllado, a banda d'enviar tot el suport als pescadors de Tarragona, és què en pensa vostè i si aprova l'actuació i les formes amb què ahir la Guàrdia Civil va entrar al barri del Serrallo. (*Aplaudiments.*)

Aquestes darreres setmanes deuen haver sentit molt, per part de Junts per Catalunya, que en temes de bioseguretat avançar-se és guanyar i que vostès han anat tard i malament. Avui, el que es proposen aquesta diputada i el seu grup parlamentari, lluny de populismes, titulars i oportunismes, és avançar-se a les possibles crisis sanitàries que puguin sorgir en el si de la ramaderia de Catalunya. La forma d'abordar la bioseguretat a la ramaderia és molt similar a com abordar la inseguretat en l'àmbit de la seguretat ciutadana. Les accions deriven en dos tipus de polítiques: la primera seria les encarades a la prevenció i a la preparació de la reacció, i les segones, les pròpiament reactives, com actuem quan esclata una emergència o quan es dona un cas positiu d'ics malaltia; com li deia, la clau està en avançar-se.

Vostè, conseller, en un any i escaig de govern, ha demostrat que de polítiques preventives, zero, i que, un cop s'ha hagut de reaccionar, amb paraules ha fet veure que s'estava actuant molt bé, però les accions del seu departament no han acompanyat les seves promeses, informacions i compromisos.

Feta aquesta primera reflexió, li llanço la primera pregunta. Han tingut ja l'oportunitat de revisar tots els protocols sobre bioseguretat del departament? A dia d'avui, donen per bona l'herència rebuda de l'antic conseller o consideren que cal actualitzar de forma urgent algun

protocol en concret? Em podria dir que el ventall és ampli, però ja sap per quines malalties estem més amenaçats, quines malalties truquen a la porta de les nostres fronteres i quines comporten mesures dràstiques, com poden ser els buidats sanitaris o la immobilització d'animals a ics quilòmetres de distància. Què me'n pot dir?

I li posaré un exemple: la pesta porcina africana, activa a Alemanya i a Itàlia i trucant a la porta molt a prop de França. Deu coincidir amb mi que si la pesta porcina africana arriba a Catalunya pot suposar la ruïna del sector i, de retruc, la de molts pobles i ciutats que viuen del negoci del porcí. La pregunta és: tenim un protocol per actuar davant de la pesta porcina africana? Sí, i tant. I la següent pregunta seria: sabent que tenim un protocol i que el paper ho aguanta tot, què passaria si resulta que hem d'activar-lo? S'ha fet aquesta pregunta? Jo li puc avançar la resposta: Catalunya, a dia d'avui, no està preparada per posar en pràctica el protocol de la pesta porcina africana. I vostè ja sap que aquesta malaltia té una peculiaritat molt dolenta, i és que a dia d'avui no existeix vacuna eficaç per combatre-la. Així que només ens queda la prevenció i la bona preparació per si ens cal reaccionar. Si arriba, frenar-la és vital, i només dependrà de com de preparats estiguin vostès com a govern.

I com que els seus antecedents ens marquen que això d'avançar-se no és lo seu, aquesta diputada ha fet un repàs exhaustiu de totes les actuacions que contempla el protocol en cas de que es detecti un cas aquí a Catalunya, i ho hem fet amb el convenciment de que encara som a temps de preparar-nos per si arriba aquesta malaltia i d'ajustar aquelles coses que no estan prou ben definides. Avançar-nos és comprovar si allò que aguanta el paper és possible aplicar-ho de forma immediata si la malaltia arriba.

D'entrada, li diré que es contemplen injustícies que amb informes tècnics hem de ser capaços d'ajustar. Un exemple: si hi ha un cas sospitos en una granja que té els porcs a l'aire lliure, s'han de confinar, i si no es poden confinar, buidat sanitari automàtic; en canvi, si el positiu és un senglar que està lliure, cal perimetrar una zona d'infecció de sis quilòmetres –ja m'explicaran com ho farien– i, fins que no baixi la mortalitat o la càrrega vírica de la zona, no s'entra a actuar. És a dir, quan els animals pertanyin a un ramader, mort; si la responsabilitat d'aquests animals és de l'Administració, hi ha marge i ja no hi ha tanta pressa. No creu que ja és hora de que siguem capaços de revertir això de que el primer cop sempre se l'emportin els nostres pagesos i ramaders?

Però el més important..., i ja n'ha tingut l'experiència amb la dermatosi. La dermatosi ha comportat el sacrifici de divuit explotacions i gairebé tres mil animals. No cal que li expliqui com de complicat ha estat fer el sacrifici dels animals i la gestió posterior. La mitjana de capacitat de les granges de porcí de mares a Catalunya està en mil caps de bestiar. Si és el

cas, com serà la logística de sacrifici i la posterior gestió dels cadàvers? Com el faran i com portaran a destruir aquests animals infectats? Un altre cop creuant tot Catalunya, recurrent tres-cents quilòmetres?

Aquí parlem de gestió de molts més animals, d'un virus resistent a les altes temperatures i d'un virus resistent en animals morts. No es podrà improvisar una planta incineradora, no es podran tramitar autoritzacions d'un dia per l'altre de tipus 1 a tipus 2, i el protocol també és molt clar; si la cosa es descontrola, un forat i a enterrar cadàvers. De veritat que no hi ha una altra opció? Caldria repetir en ple 2025 les imatges que vam veure a la Xina? Nosaltres pensem que no. Sap què ens cal? Camions de sacrifici; uns camions que a dia d'avui no tenim. I no val allò de dir que és una despesa que no sabrem mai si ens n'aprofitarem. Tant de bo els camions es quedessin per estrenar en algun magatzem del Departament d'Agricultura, però en cas de necessitat és vital que els puguem tenir. Aquests camions a la pesta porcina és el que representen les vacunes en altres malalties.

I, com li he dit moltes vegades, els virus no entenen de fronteres. Ens cal una coordinació amb l'Aragó des de ja. Primer, per bioseguretat; però després per protegir el teixit empresarial català. Perquè vostè sap que moltes empreses que estan a l'Aragó depenen de Catalunya i que el que han fet és una expansió. Vostè ha parlat amb el Govern de l'Aragó per coordinar-se? Han anat tots dos governs a veure el ministre per abordar aquest tema?

I li enumero diferents aspectes a mode telegràfic, perquè se m'acabarà el temps, sobre aquest primer tema. El protocol també parla d'una desinfecció en vint-i-quatre i quaranta-vuit hores després del buidat i vuit dies després. Com ho farien? Una altra vegada amb el Grup Especial de Prevenció d'Incendis? Creiem que cal organitzar-se millor.

Com a mesures de prevenció: els contenidors d'hidròlisi, que hi pugui haver subvencions, que els tràmits de l'Agència Catalana de Residus es puguin avançar –no pot ser que uns tràmits que a altres territoris es tarda un mes i mig en resoldre aquí tardem entre vuit i nou mesos de mitjana–, els punts de desinfecció per tancar comarques i les plantes de biogàs. Aquí li vull preguntar, conseller, què en pensa, què pensa vostè de que a les plantes de biogàs de les granges es puguin incinerar també animals..., i si creu que una mesura podria ser preparar aquestes plantes per tal de que puguin rebre l'autorització per cremar animals infectats en cas de que arribés la pesta porcina africana.

Després, li apunto tres temes molt ràpids que aprofundiré en la rèplica. El tema de la plaga de conills. Els nostres pagesos estan desesperats. Quines mesures pensa aplicar de nou o reforçar? Perquè si una cosa ha quedat clara és que el que s'ha fet fins ara no funciona.

Un segon tema serien els protocols i actuacions concretes per fer front a dues plagues que suposen un greu problema per als nostres ecosistemes: la vespa asiàtica i la papallona del boix.

I un tercer tema també sobrevingut, d'última hora, almenys per al públic, no pas per al seu departament, és que s'ha detectat a Catalunya la primera llopada amb cadells dels darrers cent anys. Això, a dia d'avui, activa una sèrie de protocols per protegir-los, i a nosaltres ens amoïna. Ens amoïna que una mala gestió del fet de tenir llopades a Catalunya pugui suposar la fi de la ramaderia extensiva si no es gestiona prou bé. A banda del titular de que s'ha de fer compatible l'existència entre el llop i la ramaderia, quines mesures concretes aplicaran? Què pensa fer el Govern a partir d'avui?

I acabo, president. Crec que de moment seria de justícia agrair als diputats de Junts per Catalunya a Madrid que votessin a favor de rebaixar la protecció del llop. El PSC hi va votar en contra. I si aquesta mesura no s'arriba a aplicar, avui vostè ho tindria molt més difícil per protegir els nostres ramaders.

I amb això acabariem la primera part de la intervenció. Fixi's, conseller, que li he abordat temes molt concrets. Per tant, li demano que ens correspongui i que les respostes també siguin igual de concretes.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Bon dia. Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... Escolti, només fa falta veure l'enunciat de la seva interpel·lació, concret, sobre el sector primari, que veig que ha fet un calaix de sastre. (*Remor de veus.*) Si no vol centrar-se en el titular i en el partidisme, hagués estat bé, doncs, centrar-se..., poder parlar d'algun tema concret, perquè llavors em dirà que no he concretat prou en els molts fronts que ha obert.

Comencem pel primer tema que ha dit, el tema de la pesca. Jo crec que n'hem parlat sobrerament i coneixen perfectament la nostra opinió. Després de tretze anys... «S'ha d'estar a Brussel·les», em deia l'altre dia. Després de tretze anys, el Govern de la Generalitat, el conseller d'Agricultura torna als consells de ministres de Brussel·les (*aplausiments*) per defensar els interessos dels catalans. Després de tretze anys, d'acord? Ahir mateix estava a

Brussel·les, eh? I què es pensa que estàvem fent allà? Què es pensa que hi estàvem fent? No, no ahir... *(Veus de fons.)* Doncs evidentment. Diu: «Hi parla amb el Govern d'Aragó?» Perdoni, perdoni, la pregunta ofèn. Evidentment que parlem amb Brussel·les; evidentment que parlem amb el ministeri; evidentment que parlem amb el Govern d'Aragó; evidentment que parlem amb totes les comunitats autònomes; evidentment que parlem amb tothom. No ara, no; de fa mesos, des de que vam entrar. És que no entenc, no entenc com es pot fer política agroalimentària en els temps actuals, en les circumstàncies actuals, amb risc d'incendis, inundacions, crisis sanitàries, potència del nostre sector agroalimentari, inestabilitat geopolítica, aranzels... Agafi totes les crisis possibles que es poden ajuntar en un sector agroalimentari i aviam si no les hem tingut; no nosaltres –sequera...–, l'anterior Govern, si no les hem tingut.

I miri, fins i tot –ara li diré una cosa; no ho tenia apuntat– amb els errors almenys algú va intentar resoldre els problemes. Vostès, a les primeres de canvi, van marxar del Govern. *(Aplaudiments.)* Per tant, el que han de fer –el que han de fer– és, també, quan tenen responsabilitats –quan tenen responsabilitats–, assumir-les –assumir-les.

Per què vostè m'està parlant aquí de la pesta porcina africana? *(Veus de fons.)* Perdoni, si us plau, jo demano que se centrin; s'han de centrar. Com que fa tretze dies que no tenim cap cas de dermatosi, no tenim cap positiu, jo pensava que avui em parlaria del tema. Estem vacunant a tot Espanya..., a tot Catalunya *(Remor de veus.)* Estem... *(Veus de fons.)*

El president

Si us plau –si us plau...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

...a Aragó també –a Aragó també–, una part. S'està vacunant, s'està treballant, s'està fent una feina ingent, i vostè, en comptes d'aportar en aquest procés mai vist, perquè era una malaltia que no estava present i, per tant, els mateixos científics també tenen alguns dubtes, en comptes d'aportar, m'està dient que ens fixem, que diguem aviam com gestionarem la possible entrada d'altres malalties. Perdoni, per què la pesta porcina, si tenim la grip aviària aquí a tocar a Europa?

Jo li demano que se centrin i que es facin una pregunta: vostès volen ser part de la solució a tots els reptes i problemes que tenim sobre la taula? Vostès, partit de govern que ha tingut responsabilitats a la Generalitat, que té moltes alcaldies del territori, vostès volen ser part de la solució?, cosa que els hi he demanat, els hi he ofert, els hi he donat, els hi he estès la mà infinites vegades, han tingut la informació al dia i al minut. Els hi torno a demanar, pel bé dels

ramaders d'aquest país, que siguin part de la solució, no que siguin part del titular fàcil del partidisme i part del problema, posant en qüestió mesures sanitàries. Vostè és especialista científica, especialista en malalties de sanitat animal? Vostè és especialista? Perquè jo no. Vostè posa aquí en qüestió mesures que han definit els científics, els veterinaris, els experts? Vostè vol que creem un fòrum per tal de reforçar la bioseguretat d'aquest país en uns moments en els quals hi ha més malalties de sanitat animal que mai? Vostè hi està a favor? Jo ja ho vaig dir a la comissió. Jo estic a favor que tots plegats definim un grup de treball per reforçar les mesures de bioseguretat. Hi estem a favor –hi estem a favor. Però, escolti, això no ho definirà vostè, això no ho definiré jo; hem de refiar-nos dels experts.

Em parla de les plantes de biogàs. Escolteu, aquí hi ha una estratègia de biogàs compartida per la gran majoria de la cambra del Parlament. Hi ha una estratègia que diu que s'ha de fer un desplegament de plantes de biogàs i de plantes de digestat els propers anys i que anem tard –i que anem tard–, i a més a més, que definirem projectes estratègics per anar més ràpid, i que això, a més a més, ens resoldrà alguns problemes... Jo no sé si sanitàriament és la millor solució, les plantes de biogàs; el que està clar és que ens resoldrà el problema d'Agroseguro i la retirada de cadàvers, i que anem tard respecte a altres països d'Europa que ja fa moltes dècades que estan avançant en plantes de biogàs. Per tant, en el tema del biogàs, seguir l'estratègia, agilització administrativa i fer pedagogia al conjunt de la ciutadania. Perquè ja saben què passa: projecte de biogàs..., doncs ja surten veus que tenen dubtes. Per tant, fem-ho bé. No es tracta de fer-ho de qualsevol manera, però fem-ho bé.

Del tema de la dermatosi. Les mesures de contenció anunciades i els buidats sanitaris han funcionat. Per això portem tretze dies sense nous focus en una malaltia extremadament contagiosa. Per tant, un agraïment a totes les persones que hi estan treballant; també als ramaders; un missatge de suport i confiança als ramaders afectats, els quals aquesta setmana ja rebran, evidentment..., tenim ja les reunions concretades per fer tots els pagaments d'ICF..., també un missatge de seguir les recomanacions dels experts i de la contenció de moviments de determinats llocs. Tenim ara dos mesures, dos restriccions diferents: unes a les zones de focus, unes altres a les zones de nova vacunació. Molt important, la vacunació. Tenim una nova zona de vacunació, com saben: primer territori d'Europa que es pot obrir aquest radi de vacunació, d'acord?, fora del focus de Castelló, de caçar –focus de Castelló gairebé el cent per cent dels animals vacunats, gairebé el cent per cent, per això tenim també pocs positius–, focus de caçar..., tots a la resta dels focus, vuitanta-dos per cent de vacunació, tretze comarques. Nou pla de vacunació: vint-i-dos comarques. En total estarem vacunant trenta-cinc comarques de Catalunya. Vostè es pensa que aquesta

logística és fàcil? Vostè aporta alguna ajuda, alguna proposta per tal d'ajudar en la mobilització de recursos, de personal, de tècnics, de professionals, també d'ajudes, d'ajudes a flexibilització de les mesures a Brussel·les? Si vostè la té, l'estudiarem; però, sobretot, no em vingui ara amb coses futuribles quan estem enmig d'una crisi. Estem al mig d'una crisi sanitària. I vostè diu: «No, nosaltres venim a aportar.» Escolti, no..., aviam, jo he estat a moltes sessions com tots vostès. D'acord? Vostès, aportar aportar solucions en tots els reptes que tenim al davant, no gaires.

Criteri de vacunació. Vaques de cria, de llet i de carn. Anem amb aquest nou pla de vacunació..., zones de risc, com la zona de Tèrmens... Em dirà: «És que havíem d'haver anat més ràpid.» Escolti, escolti, m'ho diu a mi? Ens va costar una setmana alinear la Comissió Europea, els experts, crear una excepció amb tot el reglament de sanitat animal, però evidentment ho hem aconseguit, i per tant, no ha sigut fàcil. Estaria bé, també, que es reconegués alguna cosa també, més que res per semblar una mica més coherent. Jo ja li vaig dir que hi havia algunes coses que tant de bo haguéssim anat més ràpid –ja l'hi vaig dir.

Les ajudes: pactada una taula d'indemnitzacions a la Taula Agrària amb totes les organitzacions agràries. En té coneixement? Té coneixement de la Taula Agrària, on vam pactar unes indemnitzacions el més similars possibles al preu de mercat, que és molt alt en aquests moments? Per tant, cap aquí, cap aquí anem. I també compromís d'establir una línia d'ajudes per recuperar el potencial productiu d'algunes granges que tardaran temps. Com saben, tenim el grup d'experts que ens va assessorant i orientant en tots aquests criteris de desinfecció, desinsectació, destrucció de material, del tema dels criteris de vacunació, etcètera, etcètera.

I el que li deia abans, que l'hi vaig dir el dia de la compareixença: aquí hi ha hagut una dificultat enorme en totes les logístiques d'escorxadors, despulles, llet, formatges, fires, moviments de bestiar, de vehicles, exportacions d'animals vius. I, per tant, jo crec que aquí també..., el dia que vulguin els hi expliquem exactament, però que aquí cal seguir també en aquesta línia.

Què més m'ha preguntat? Lo dels conills. Traurem, en les properes setmanes traurem l'ordre de protectors de conills i de mesures per lluitar contra els danys de la fauna cinegètica. Farem..., també tenim ja a punt de sortir un nou contracte amb Tragsa per tal de contractar persones que facin aquest control. Al decret que vam aprovar de mesures de simplificació i de suport al sector ja vam flexibilitzar les mesures per tal de que els caçadors poguessin també fer accions de control cinegètic, i també tenim el grup d'Agents Rurals, un grup específic d'Agents Rurals que també faran feines de control cinegètic.

Miracles –miracles– no en farem. Ara, tot el que està al nostre abast, tot el que depèn de les nostres competències, tot el que depèn del nostre recursos..., cosa que també li diria: «Escolti, anem amb un pressupost prorrogat. Més diners per fer més coses? Sí. Fer-les bé? Evidentment. També comptaríem amb la seva ajuda. D'acord? I segur que..., ja m'he deixat coses per a després, que al segon torn d'intervenció les hi contestaré.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Gràcies, president. Permeti'm, conseller, que li recordi que aquí qui interpel·la és un grup de l'oposició, no vostè a l'oposició. (*Aplaudiments.*) I entenc, eh?, que estigui nerviós, però això no són maneres de sortir aquí a un faristol, perquè dic jo que l'actualitat s'ha de poder abordar i, dit de passada, no m'ha respost si aprova l'actuació que va fer ahir la Guàrdia Civil davant dels pescadors de Tarragona; això s'ho ha descuidat.

I respecte a la pesta porcina africana, el que demanem és preparar-nos i avançar-nos. Dic jo que això és una proposta raonable i que el podem interpel·lar sobre els temes que nosaltres considerem; no els que a vostè li agraden o els que vostè porta escrits i preparats, sinó els que nosaltres decidim.

I miri, jo no tenia previst parlar-li de la dermatosi, però ha sigut vostè que m'ha tret el tema, que s'ha indignat i que ha començat a explicar aquí totes les accions. Si vol, tornem a parlar de la dermatosi i de la seva actuació com a conseller: prevenció i anticipació, un zero. No se li pot discutir que ha parlat amb el sector i que n'ha informat, només faltaria. Però és que la situació la van provocar vostès per deixadesa. I no només això, sinó que ha enganyat els ramaders, aquest Parlament i la ciutadania. (*Aplaudiments.*) Quantes vegades han dit que la vacunació preventiva està prohibida? Deu ser només per als catalans? «Aragón activa la vacunación preventiva contra la dermatosis con ochenta mil dosis.» Això és d'un diari d'Aragó. Però si un diari no els hi serveix anem a la font oficial. Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación –li sona?–: «Vacunación preventiva y la restricción de movimientos permite, de momento, contener la enfermedad», amb el segell del ministeri. Vacunació preventiva. I vostè dient des d'aquest faristol que està prohibida. No ho sé, eh?, aclareixi'ns-ho.

Després va fer l'anunci de 4 milions «per no deixar ningú enrere, que puguin cobrar aviat» entre crèdits ICF, subvencions... I, de moment, zero. El que li demanaven els ramaders afectats no era un acord de govern, sinó poder cobrar del Govern. Ja ha passat un mes i

encara no han vist ni un sol euro. I, sí, calen acords de govern i el celebrem, però esperem que els compleixin d'una vegada perquè els ramaders ja no poden esperar més.

Vostè feia bandera de que portem tretze dies sense cap cas. I, miri –no pensava mai que hauria de fer aquesta comparació–, el compararé amb l'anterior conseller. El conseller Mascort cada dia mirava el cel esperant que ploqués perquè li resolgués la sequera. I vostè cada dia mirava el termòmetre esperant a veure si arribava el fred i podia així vèncer la dermatosi. I el fred ha arribat. Ha sigut més fruit de la casualitat que de la seva gestió; per tant, no tregui tant de pit. (*Remor de veus.*) Ara bé, avancem-nos també en el tema de la dermatosi. No s'enfadin, eh? Ja sé que les veritats dolen, però aquí tothom es pot expressar amb llibertat. Cal preparar-nos per quan torni la calor. Sap quin període d'immunitat garanteixin les vacunes? Quina caducitat tenen? Si al març podrem seguir vacunant de forma preventiva? A dia d'avui, respecte a la dermatosi, això és el més important: que els ramaders cobrin i què farem el mes de març si la malaltia es torna a activar.

I deixi'm que torni a parlar del llop. No és un tema nou ni és un tema que a nosaltres ens acabi de preocupar ara, perquè ha sortit una notícia. Al març vam entrar preguntes sobre la situació del llop a Catalunya, que a dia d'avui encara no han estat respostes. Però, bé, hi va haver moltes respostes que sí que vam trobar ahir a alguns articles de premsa. Li preguntàvem quants exemplars hi ha a Catalunya, quin seguiment se n'està fent, quines mesures s'implementaran per protegir la ramaderia. Ahir parlava la premsa d'un pla especial de protecció, d'un seguiment exhaustiu dels Agents Rurals, de limitacions de l'acció de la caça. I allà, a l'última cueta de la notícia, deia: «Intentarem que sigui compatible amb la ramaderia.» Quan vostès han de ficar a la balança qualsevol tema o qualsevol interès respecte a l'agricultura, el Govern del PSC sempre equilibra cap a l'altra banda. I és aquí on es demostra si realment un conseller i tot un govern defensa el primer sector.

I acabo, president. Com li deia, no ha tingut un to propi d'un conseller. A mi cada dia em sorprèn. El veig molt nerviós; és normal, perquè fins ara ha viscut molt bé explicant les grandeses del sector, però a la primera crisi ha punxat. El primer dia..., l'altre dia –perdó– em deia que l'havia decebut; avui, que em centri. Miri, escolti, paternalisme zero, que aquí vostè i jo som diputats iguals de la demarcació de Lleida; per tant, una mica de respecte.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Bé, per dir... Jo no m'he enfadat, eh? (*Veus de «No!»*) Jo crec que estem parlant. És l'expressivitat. Escolti, jo crec que estem parlant de coses serioses. És un debat parlamentari –és un debat parlamentari– i, escolti, vostès diuen coses que jo no hi estic d'acord. I els hi torno a demanar, pel bé del país i del sector..., no del Govern –ja ho sé que no cal; no cal, no ens van pas escollir vostès, és evident, estan a l'oposició–, pel bé del sector –pel bé del sector– i del país, jo els hi demano –l'hi demano– que rectifiquin; sense cap paternalisme, però l'hi puc dir, només faltaria, amb tot el seu respecte i amb tota l'admiració cap al... (*Veus de fons.*) I amb tot el respecte, amb tot el respecte cap a la seva formació, que saben que sempre l'he tingut i sempre l'he expressat. D'acord? I dic: escolti, altres grups de la cambra, potser per tradició, ja no espero que tinguin segons quins posicionaments. Vostès han tingut responsabilitats de govern. Jo la pregunta que li faig... Vostè ha parlat amb els responsables dels anteriors governs de Convergència i Unió com van gestionar les crisis sanitàries? Vostès han demanat a altres territoris, a altres llocs, com es gestionen les crisis sanitàries? Les gestionen tal com les hem gestionat: d'una manera ràpida, coordinada i amb transparència. Així és com ho hem fet.

Jo l'hi torno a demanar, i, si no..., i l'hi dic, eh?, jo crec que vostè ha parlat també amb el sector. Jo també demano que escoltin el sector. El sector..., tot el sector, eh? Les organitzacions agràries, però també les organitzacions de productors, però també els experts. I, evidentment, podem muntar les reunions que facin falta per poder compartir aquestes reflexions, quin és el punt d'equilibri que hem de trobar, amb l'opinió dels màxims especialistes, amb l'opinió també dels productors, amb l'opinió també de la regulació europea –perquè estem en un marc europeu– i, a partir d'aquí, fer les coses el millor possible.

Lo dels pescadors. Escolti, tot el suport als pescadors de Catalunya, només faltaria. Lo que està passant –i ho he dit en diverses entrevistes– és una vergonya, d'acord? Anar reduint els dies de pesca dels pescadors... I he anat a Brussel·les i hem fet la pressió. I si tenen alguna idea aquí nova, evidentment serà benvinguda.

Ha dit com ens organitzem per a la pesta porcina. Jo ja ho he dit: creem aquest espai per reforçar les polítiques de bioseguretat on la pesta porcina serà, si no és el tema número u, dels números u. Si em sembla bé –si em sembla bé. Podem estar més preparats i més reforçats? Evidentment. Que doni la sensació que aquest Govern..., que per culpa d'aquest Govern s'ha estès la... (*Veus de fons.*) Bé, és que ha dit alguna cosa, així, eh? Que per culpa d'aquest Govern s'ha estès la dermatosi... Perdoni, eh? Una malaltia? –una malaltia? Perdoni –perdoni... Si us plau... Si us plau, no digui «tonteries»! La dermatosi nodular no existia a

Europa... Bé, va estar una època en els països de l'Est, va dallò, però era una malaltia tropical. D'acord?

I quan diuen: «S'està vacunant?» Els països que no tenen focus no poden vacunar. Vostè em diu: «Ho hem preguntat?» És que, a més a més, si m'ho pregunta, «hem preguntat de poder vacunar?», ja ho havíem preguntat; evidentment, que ho havíem preguntat. No ens deixaven. Ens ha costat una barbaritat poder ampliar aquest radi de vacunació. Escolti, jo l'hi explico. Si jo l'hi dic com ho hem viscut. Si hem sigut nosaltres que hem hagut d'obrir el camí. Llavors diu: «Escolti, és podia haver fet més ràpid, es podia haver fet abans...» El que vostè vulgui, però vostè parli també amb les persones de Brussel·les que fan els reglaments i que són estrictes.

Lo del llop. Escolti, lo mateix que amb la pesca. Ah, perdoneu!: pesca. Més dies, estem negociant. I tenim el compromís d'estudiar-ho de la Comissió Europea. Més dies de pesca per al 25, més dies de pesca el 26, perquè així ho avalen els resultats científics d'Icatmar. Per tant, jo crec que aquí no ens trobaran. Compartim l'estratègia de persecució de qualsevol dels nostres pescadors? No, perquè ho estan passant molt malament –perquè ho estan passant molt malament. Només faltaria! Només faltaria! Ens estem jugant el ser o no ser de la pesca catalana o de la pesca del Mediterrani dels propers anys. Només faltaria! I aquí, també, donar-los la mà si tenen qualsevol idea, que sé que han fet algunes iniciatives i, evidentment, els hi agraeixo, però, evidentment, tot el que fem serà poc.

I lo del llop, la ramaderia extensiva. També ens coneixem, vull dir, escolti, al final, tenim unes inèrcies de falta de suport a la ramaderia extensiva o de dificultats en la ramaderia extensiva de molts anys que no les corregirem en dos dies. Per tant, també saben que estem compromesos i ocupats amb el suport a la ramaderia extensiva i, llavors..., i, evidentment, alerta –alerta– amb les polítiques de reintroducció de determinades espècies sense tenir en compte l'impacte amb la ramaderia extensiva. I tant com sí! I tant com sí!, i, per tant, la coexistència, que tothom en parla, però costa molt de posar a la pràctica, doncs haurem de veure com la fem. Estic preocupat? Evidentment que estic preocupat! Per l'os, pel llop i per totes les polítiques públiques que hem anat construint que dificulten l'activitat del dia a dia de la ramaderia extensiva. Llavors, jo els hi demano: al marge de les diferències, fem una proposta i trobem un punt d'acord sobre la taula.

Escoltin, gràcies. Disculpi si en algun moment li ha semblat que el meu to no anava en la direcció... Evidentment, jo crec que és un debat parlamentari dur, franc, sincer, clar i, evidentment, sap, personalment i políticament, que sempre jo crec que li he demanat que

puguem trobar, doncs, aquest punt comú de suport al sector, perquè jo crec que són moltes més les coses que ens uneixen que no pas les que ens separen. I l'hi reitero: crec que....

El president

Ha d'acabar, senyor conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Sí, acabo, president. Crec que s'han equivocat en el posicionament polític que han agafat amb la dermatosi nodular. És un error. I l'hi dic sincerament.

Gràcies.

El president

El catorzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el currículum i els programes educatius a les escoles.

Interpel·lació al Govern sobre el currículum i els programes educatius a les escoles

300-00208/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president. Bon dia a tothom. Conseller, consellera, diputats, diputades... Aquesta interpel·lació que porta aquest nom l'acotaré, no?, una mica. Me centraré més en els aspectes psicològics, psicosocials, en els aspectes curriculars. De fet, implica diferents conselleries, consellera, tant a vostè, com també Drets socials, Salut i perfectament hi hauria una part dins del Departament de Justícia.

Bé, vull parlar d'aquests aspectes, com he dit, psicosocials, aquells que repercuteixen directament al benestar emocional. Jo crec que és un tema que n'hem de parlar, dins dels centres educatius, i n'hem de parlar més. Hem reaccionat –vostè ho sap–, com a formació política, en el tema de l'enquesta; amb preguntes, doncs, que..., bé, hi ha sensibilitats i pluralitat de pensaments i cadascú pot haver interpretat aquesta informació de forma diferent. Ja sabem que hi ha la col·laboració de la Universitat Autònoma, tres conselleries implicades. S'ha adreçat a alumnes de cinquè de primària, diguem-ne, nou anys, perquè n'hi ha que estan als nou anys –estem al primer trimestre, vull dir, encara no hem arribat tampoc a l'equador d'aquest curs–, i se'ls pregunta qüestions d'índole personal: «Com et sents?»; «Nen»,

«Nena», «No em sento ni nen ni nena», «No ho sé», «No vull respondre», altres qüestions també. I, d'alguna manera, hi ha qui ha interpretat que això pot haver transcendit l'àmbit estrictament educatiu i haver compromès certs principis, com la neutralitat educativa.

Però precisament hi ha una qüestió que és més important que això, que és, potser, l'avaluació i la qüestió de la maduresa. És a dir, tot l'alumnat..., n'hi haurà que sí, però n'hi haurà d'altres que potser encara no tenen aquella suficient maduresa per poder respondre aquestes preguntes. No sé com ho veu. Què n'opina, consellera? Jo el que sí que crec –i ho tinc claríssim– és que no s'ha de fer una instrumentalització ni ideològica ni política als drets de protecció de la infància. I els infants no són ni titelles, ni conillets d'índies, ni experiments de laboratori. I qüestions tan importants –perquè ho són– s'han de poder treballar de moltes..., amb més amplitud, vull dir, per això: perquè, miri, li hem adreçat preguntes perquè, d'alguna manera, vull saber els índexs de fiabilitat, de validesa, els coeficients.

S'administra un coeficient a aquest qüestionari en horari lectiu. No sé si un alumne, en aquesta edat, està pensant «després de les classes de matemàtiques, he de respondre catorze pàgines d'aquest qüestionari; després, a l'hora d'esbarjo». Jo no sé si en aquestes circumstàncies se pot qüestionar i respondre de forma adequada. Després, el consentiment dels pares. Jo puc haver donat el meu consentiment, però, clar, no tenia la visualització ni me permetia visualitzar per complet aquella enquesta prèviament, amb la qual cosa, d'haver-ho sabut, que hi havia aquella pregunta, potser algun pare o mare diria –o família– que no hagués donat aquell consentiment.

Però, bé, jo entenc que hi ha una finalitat última, que és conèixer, com es diu, la realitat educativa, social i educativa i de salut dels infants de Catalunya, possiblement per protegir, prevenir algun cas en particular. Però fixi-s'hi, hi ha una qüestió que és el que dic, és l'entorn. És a dir, això requereix un entorn més privat –més privat–, més íntim, fins i tot, un qüestionari d'aquest tipus. Perquè s'ha de cuidar també l'entorn. Hi ha una pregunta que és si aquell nen ha rebut algun tocament o alguna..., o víctima de violència sexual i fiquen una escala Likert –una escala Likert d'un cop, dos cops, tres o més–, com si un cop –imagini's una agressió sexual amb penetració– no fos suficient. «Després contesto aquesta pregunta perquè soc víctima, però he d'acabar el qüestionari en quaranta minuts i després he de continuar la classe a medi tan normalitzada.» Havent fet tot aquest exercici de trauma i de pensaments intrusius, i no rebo cap acompanyament? És que sé del que parlo. Per això he volgut fer aquesta interpel·lació.

I li diré que fins i tot en el cas de casos particulars que es detectaven..., i això ho vull dir perquè abans sí que hi havia uns equips funcionals d'expertesa, els EFE, que depenien del

Departament de Salut del Govern anterior, que, davant de casos particulars, s'adreçaven i feien aquests tallers de prevenció psicoafectivosexual amb materials ajustats, adaptatius a l'edat, però que hi ha territoris que, amb el canvi de govern, portem un any que això no s'està fent. Materials adaptats a les Barnahus –després els puc ensenyar–, que ara ja no sé què se n'han fet, d'aquells materials. I eren bons, vull dir. Per què? Per què hem de deixar de fer coses que potser funcionaven força bé?

El tema de la Barnahus, sap què passa? Que ho estan desmantellant tot. Li poso... Les dades són així. És a dir, tenim una Barnahus que, en el cas que aquella escola activi molt bé el protocol –que ho fan i hi treballen–... Fan el cas d'aquell infant víctima d'abús sexual o presumpta víctima; el derivem a la Barnahus i activem el protocol. Què està passant a les Barnahus? Llistes d'espera per a exploració d'abús sexual infantil. És que jo, si tinc un nen de tres anys i no el puc explorar fins d'aquí un mes, no trauré bé la informació que necessito.

El concurs de trasllats, estabilització de personal, de funcionaris, han deixat els serveis sense tres quarts parts dels tècnics. Dels vint-i-sis professionals que treballaven a les catorze cases d'infants, només sis continuen als seus llocs de treball. I sap què passa? Que és una tasca molt especialitzada, requereix molta professionalització. Hi havia un àmbit de creació; l'àmbit d'execució penal és un àmbit que es va crear l'any 2009, precisament, per fer un abordatge d'aquest tipus.

Per tant, jo m'adreço a vostès per no treure això a un context ideològic. Soc la primera que vull la prevenció, la detecció de tots aquests casos d'assetjament escolar..., que ja en podem parlar, també, dels casos que s'estan detectant. És cert, les escoles estan desbordades. Les ràtios a les aules... Els estem demanant molt, als mestres. A vegades no es pot controlar el que passa a l'aula; a més a més, amb casos d'alta complexitat i, a més a més, el tema del ciberassetjament fora de l'aula, l'entorn. Com ho fem tot això?

A l'Ajuntament de Castelldefels, que hi ha..., vostè el coneix, el nostre diputat i alcalde de Castelldefels, que ha posat aquest projecte pioner d'aquest agent tutor, precisament, per, també, poder percebre i detectar aquestes situacions d'assetjament escolar que estan a l'entorn i fora ja d'aquell àmbit pròpiament del centre educatiu.

Ahir, també, la consellera de Salut, en una altra interpel·lació, va reconèixer la importància de la salut mental dels infants i joves, que cada vegada va més en augment. Tenim unes correlacions molt significatives entre conductes autolesives, ideació de mort, pensaments de suïcidi fins a arribar al punt, i que venen originades, en molts casos també, per conductes d'assetjament i *bullying*.

El tema de models i criança positiva, un altre tema, via projectes pilots de criança i coordinadors de la parentalitat. Ara ja no estan finançats i ja no hi són.

I quant al tema..., per això li deia del biaix ideològic, eh? Per exemple, teníem casos en què el pare i la mare deien: «Un nen de dotze anys ha de començar un tractament d'hormonació perquè no se sent nen.» D'acord. Fins aquí, doncs, el màxim acompanyament a la família, el màxim suport. La qüestió és que el nen sigui feliç i això és el principi que ha de ser. Però el jutge ens va demanar: «Escolti, podríem fer una avaluació?» Pèrits..., i no és fàcil l'avaluació; és a dir, ni és un qüestionari..., són eines complementàries, són entrevistes que poden durar..., i molt llargues. «A veure aquest nen si és prou madur per a això. Potser necessita més temps.» Només és deixar temps a la situació, perquè jo crec que les presses són males conselleres. Doncs el nen deia: «Sí, sí, jo no me sento nen; vull ser nena.» Però, quan començàvem a indagar, sap què va concloure? Que el nen volia ser Doraemon o Pokémon. És un exemple, per no dir noms i cognoms. Però n'hi ha, d'aquests casos.

Per tant, cada cas és particular, i jo crec que cada abordatge ha de ser particular. I s'han de donar més eines també, més eines als cossos docents, als educadors; també la presència, volia dir, dels pedagogs en tot això com a cos docent, i una atenció més personalitzada per les circumstàncies i els recursos.

Això significa treballar aquella gestió de les emocions, la intel·ligència emocional, la resiliència, el reforç positiu de forma transversal. Ja sabem que hi ha matèries com cultura, valors, ètica, el Dia de la Pau... Fins aquí tot bé. Però, més enllà d'això, de forma transversal i d'alguna manera ha d'estar implícit a totes les matèries. És l'única forma que tinc jo, penso, de poder reduir això i combatre-ho. I de veritat us ho dic, perquè a vegades penso que estic aquí, però crec que havia d'estar allà.

Ara mateix en una Barnahus, amb tot això i amb tot lo que està passant, doncs, crec que heu de tindre en compte que és una feina, que hi ha excel·lents professionals i que tots junts hem de fer aquesta tasca.

Llavors, el qüestionari. Jo no qüestiono la pregunta, el rerefons, la protecció de l'infant, però sí que hem de saber com..., l'entorn i cuidar l'entorn d'alguna manera. O fins i tot quan contesta una pregunta, l'altre el mira: «Oh, mira, resulta que aquell se sent nena!» I ja està, ja la tenim muntada, eh?, també. És a dir, l'espai i la privacitat són importants.

I, no ho sé, continuarem. També voldria dir necessitats educatives especials. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Ja acabo, president. Si no, a la

rèplica li continuo. Bé, jo sols llenço preguntes a l'aire i una mica d'elements de reflexió, i a veure què en pensa, consellera.

Gràcies.

El president

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Molt bon dia. Gràcies, president. Diputada, permeti'm que comenci fent referència una mica a l'actualitat política, demanant sobretot molta prudència i molta precaució davant de qualsevol desplaçament, demanant també que se segueixin les indicacions de Protecció Civil en tot moment, i també donant les gràcies a la comunitat educativa, especialment als docents i als equips directius, que, com sempre, estan al peu del canó.

I també agrair-li, diputada, doncs, el to, el tarannà de la seva interpel·lació, realment bastant més constructiu que la nota de premsa que vaig veure de la seva formació política, però, en tot cas, m'ha agradat molt el to i que d'alguna manera convidava a reflexionar sobre això.

Anant directe, sobretot, al tema de l'enquesta, dir-li, doncs, que en els darrers dies, com deia, malauradament, sí que ens ha semblat també que hi havia un intent, sobretot de la seva formació política, de generar aquesta polèmica política, d'intentar convertir una enquesta molt centrada en la salut i el benestar tant dels infants com dels adolescents, que és crucial, en un tema més que semblava que parlava d'adoctrinament, d'ideologia, que, per descomptat, no podem compartir.

Aquesta enquesta, com vostè deia molt bé, doncs, és una enquesta impulsada conjuntament pel Departament d'Educació i Formació Professional, pel Departament de Salut i pel Departament de Drets Socials, amb professionals dels tres departaments, que, a més a més, compta amb l'aval del Comitè d'Ètica en la Recerca de la Universitat Autònoma de Barcelona i que està feta seguint tots els criteris, indicadors, estàndards internacionals marcats tant per la UNESCO com per l'Organització Mundial de la Salut i que, per tant, com deia, se centra precisament en posar aquests infants al centre, tots ells, i en cap cas vol fer cap experiment ideològic ni adoctrinar ningú; al contrari. Em sembla, a més a més, que respondre a una pregunta ni defineix una identitat ni reforça cap estigma.

Però, en tot cas, el que sí que vol aquesta enquesta és escoltar, és precisament poder detectar realitats, necessitats, situacions de vulnerabilitat que, certament, en un context

escolar, familiar, social, poden passar desapercebudes i, per tant, poder intervenir i prevenir, en tot cas, aquest tipus de malestar emocional, patiments o assetjaments, com vostè parlava.

A més a més, aquí hem de complir, lògicament, la normativa, però la mateixa Convenció sobre els drets de l'infant i el nostre ordenament jurídic demanen que escoltar els infants no és un gest de sensibilitat, és un deure; és un deure que tenim com a govern, com a administració. I, per tant, d'alguna manera, doncs, es fa també a través d'aquesta enquesta.

Però, en tot cas, és una enquesta on hi ha més de seixanta preguntes. Una enquesta sobre salut integral que permet conèixer des d'hàbits de salut... Es demana per hores de descans, es demana per hàbits d'alimentació, es demana sobre pràctica d'esport, es demana sobre entorns digitals, es demana també sobre percepció de relacions i de convivència –per exemple, el clima escolar. Sap que a Catalunya, per exemple, tenim un índex d'assetjament escolar una mica superior a la resta de comunitats autònomes. Però hem pensat molt sovint que segurament no és que tinguem més casos d'assetjament aquí, però sí que els detectem, i això, en tot cas, és una notícia positiva. Es demana pels entorns de violència i també es demana per altres elements de conducta de riscos: el contacte amb el tabac, l'alcohol, altres drogues. I també, quan parlem d'adolescència, per exemple, per sexualitat o pornografia.

I el que vol el Govern és precisament tenir, disposar d'aquesta informació per poder atendre situacions de salut pública amb coneixement de causa. Situacions com, per exemple, la que apuntava ahir el ministeri en un estudi del Ministeri de Sanitat que revela que a Catalunya l'edat mitjana dels joves per iniciar-se en el consum d'alcohol és de menys de catorze anys. I amb enquestes com aquesta és quan obtenim dades que ens permeten començar a treballar en el disseny de polítiques públiques per donar-hi resposta.

I, d'alguna manera, preguntar sobre sexe o sobre gènere també és important perquè són factors condicionants tant de la salut com del benestar dels infants. Al marge de..., si no entrem en diferències biològiques relatives a les hormones o la simptomatologia, hi ha diferències associades a la construcció social del gènere. Per exemple, en un sexe hi ha més prevalença d'ansietat, de depressió. En un altre pot haver-hi més malestar, que s'expressa amb conductes agressives o consum de substàncies. Això, avalat per tots els col·legis científics.

I, a més a més, hem de vetllar –i estic convençuda que ho deu compartir– per infants especialment vulnerables a la discriminació, a l'estigma i amb un alt risc de malestar emocional. Per tant, el que volem, precisament, com deia, és escoltar, és detectar a temps, és identificar aquestes situacions de vulnerabilitat, prevenir l'assetjament o, com deia, el

patiment emocional. És una mesura rellevant des del punt de vista de protegir la salut i protegir el benestar.

I les dades són clares. Per exemple, a segon i a quart d'ESO al voltant del disset per cent i del dinou per cent d'alumnes han patit assetjament l'últim any. Però potser altres formacions preferirien no saber-ho, preferirien amagar determinades realitats o el patiment. Nosaltres volem saber per acompanyar, perquè entenem que això és cuidar, això és educar, i això és responsabilitat, diguem-ne, o governar amb responsabilitat. Per tant, no va d'ideologies; va de complir un mandat legal i, sobretot, va de posar els infants al centre.

I, en tot cas, és una enquesta que és anònima, que és voluntària, que es fa amb consentiment familiar. Per tant, com deia, no és una enquesta que adoctrini, sinó que és una enquesta que el que vol és escoltar i recollir informació que ens ajudi a fer millor el que és la nostra responsabilitat, que és garantir entorns segurs per a tots els infants.

Vostè parlava de les Barnahus, que sap que això és competència de Drets Socials, però, en tot cas, també des d'Educació i també des de Salut hi ha una coordinació diària, però molt especialment setmanal, de tots els casos i situacions que hem d'abordar, tenint en compte els diferents serveis i recursos que tenim, com, per exemple, els professionals, els Cocobe, no?, agents de convivència, cohesió i benestar.

Però, en tot cas, el debat de fons no és la pregunta d'una enquesta, sinó quin model d'educació volem per al nostre alumnat i, en particular, quin model d'educació afectivosexual. I aquí penso que com a govern hem estat sempre clars. El Govern defensa un model integral basat en aquesta evidència científica i en el respecte a totes les persones, perquè l'educació afectivosexual és un dret recollit per la normativa vigent a nivell nacional i a nivell internacional, que té per objectiu capacitar joves per prendre decisions informades, lliures, responsables sobre el propi cos i fomentar també relacions saludables.

En tot cas, és no deixar aquest buit que deia ahir ni per a la pornografia, ni per als estereotips de gènere, ni especialment per a la desinformació. Un model que no improvisem, que despleguem de la mà d'altres departaments com el d'Igualtat, com el de Salut, amb l'assessorament d'universitats. I, com deia abans, en aquest cas tenim el Comitè d'Ètica en la Recerca de la Universitat Autònoma de Barcelona. I, a més a més, seguim directrius tant de la UNESCO com de l'Organització Mundial de la Salut.

Però un model que, contra el que vostès a vegades diuen, té un abordatge integral, però s'adapta a cada etapa educativa. Per exemple, a infantil treballem les emocions, els vincles, el respecte al propi cos i al dels altres. A primària, el coneixement del cos, les relacions

igualitàries o la prevenció de violències. I a la secundària –aquí sí–, el consentiment, la responsabilitat o la salut sexual i reproductiva.

I vostès –i penso que això ho compartim–, que reivindiquen sovint el paper de les famílies en l'educació..., doncs és evident que educar és una responsabilitat compartida i que l'escola ni substitueix les famílies ni molt menys pretén imposar-los re –només faltaria–; però el que sí que fa és acompanyar-les, a elles i també als infants i als joves. I, per tant, quan parlem d'aquest model d'educació integral, d'educació afectivosexual, parlem precisament d'això: adequar els continguts a cada edat i fer-ho amb rigor i amb respecte. Però a vegades altres prefereixen confondre i desinformar.

En tot cas, perquè quedi clar, el Govern sí que treballa amb la posada a punt d'aquest model integral d'educació afectivosexual. Un projecte que, en primer lloc, es desenvolupa en diferents fases per assegurar-nos que compta amb aquesta base científica robusta, amb una bona diagnosi de la situació a Catalunya i també de la participació de la comunitat educativa o mecanismes d'implementació i d'avaluació adequats.

De fet, el passat 31 d'octubre, la setmana passada, acabava el període de consulta pública obert per recollir l'opinió de la ciutadania, de les diferents entitats. I, en tot cas, hem rebut propostes que ens ajudaran a enriquir la proposta amb diferents suggeriments addicionals, que treballem conjuntament amb el Departament d'Igualtat i també amb el Departament de Salut.

I, a més a més, que només s'entén des del paper clau que juguen els professionals, siguin d'educació, siguin de salut, siguin de l'àmbit més social, que estan formats per desplegar-ho. I, per tant, per exemple, els coordinadors de coeducació, convivència i benestar, juntament amb els tutors i orientadors i orientadores, doncs, tenen un paper molt rellevant, i tots ells rebran una formació específica, rebran materials didàctics, basats, com deia, en l'evidència científica, en els diferents estàndards internacionals. I, a més a més, s'anirà aplicant i implementant de manera progressiva, assegurant la coherència i respectant l'autonomia també dels centres.

En tot cas, aquesta és l'aproximació que té el Govern. Penso que compartim, doncs, que els centres educatius han de ser entorns segurs per al conjunt dels infants. I des d'aquí es tracta d'acompanyar en aquesta direcció.

En tot cas, gràcies i espero la seva rèplica.

El president

I, efectivament, per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies de nou, consellera. Bé, vostè m'ha dit, efectivament, la finalitat d'aquesta enquesta. També és cert que moltes famílies no hi han donat el consentiment –és respectable–, i algunes que l'han donat, com que no han pogut, torno a dir-ho, visualitzar prèviament aquesta enquesta, a hores d'ara estan dient: «Si ho hagués sabut, això, no hagués marcat el consentiment.» S'ha de respectar cadascú.

Igualment, si volem detectar –ho dic així, molt fàcil– un cas de violència sexual i hi ha l'abús intrafamiliar i jo soc el pare o el presumpte, o soc qui ha de donar aquest consentiment i soc el presumpte agressor, me'n cuidaré prou de no donar el consentiment i que no es pugui detectar. M'explico? Vull dir que...

I, a més a més, jo entenc que a l'enquesta hi pot haver totes les garanties, però ens hem d'assegurar com se trasllada aquesta informació a les escoles i les circumstàncies en què s'aplica. És a dir, que l'eina pot ser vàlida, però cal veure si aquesta aplicació i aquest entorn han estat ajustats. I cada centre educatiu té la seva realitat: si s'ha passat de manera individual, si s'ha... Jo crec que això ho compartim molts professionals que hi hem estat, ja l'hi dic jo, i molts defensors de la perspectiva de gènere i del col·lectiu i tal, de dir: «Ostres, la nostra situació també mereix cert respecte, certa privacitat, i també fer les coses ben fetes.» Vull dir, que estic dient una mica els pensaments de totes les parts.

I després, que una manca de pressupost està paralitzant projectes i també congelant recursos per a la infància. Tenim aquella línia de subvencions, 10.2, de projectes experimentals d'acompanyament a les famílies. Aquí serveix a famílies amb necessitats específiques: projectes amb filles i fills amb problemàtiques de salut mental, addiccions, discapacitats. Clar, això no pot estar pendent de subvencions; és a dir, han de ser projectes ja de caràcter permanent, tal com estan les xifres.

S'ha referit a la formació nostra, a la formació política, «que no els interessa...» Miri, Jo l'hi dic, si ja sap vostè que jo li he fet preguntes –i no per la notícia d'ara, fa mesos– dels casos d'assetjament escolar a Catalunya, que en tinc aquí la resposta. És a dir, són xifres alarmants. I els que es detecten! Després hi ha els que no estan allí. Baix Llobregat, 104 casos; Catalunya Central, 212; Tarragona, 240; Penedès, 187; Vallès Occidental, 290. Hem de treballar més. Si s'està treballant, jo m'ho crec i li agafo la paraula, però que no és suficient, que amb aquestes xifres no és suficient.

I lo que deia de la Barnahus, que se formarà els professionals. Que me sembla molt bé, però és que jo tinc un nen allà que necessita ser explorat. I si és un nen de tres, quatre, cinc i sis anys i m'ha d'identificar com ha anat aquell episodi d'abús, la petjada de la memòria la necessito saber com més aviat millor, fins i tot setanta-dos hores. I aquí hi ha professionals que portaven vint anys; vint anys, aquests equips consolidats, si es volia donar un servei públic de qualitat assistencial. Perquè aquí, servei públic públic, sol hi havia la Barnahus de Tarragona, d'acord?, la resta ja no; però eren bons professionals i eren equips molt consolidats de fa molt temps.

I no sé què dir-li, el concepte de la maduresa... Lo que l'hi he dit, doncs que per a mi cada cas requereix la seva atenció, cada cas és diferent. I l'atenció orientadora, personalitzada i d'aprenentatge s'ha de fer. I el mestre ho podria dir, no?, cada aula té les seves característiques. I és veritat que cada vegada els docents tenen més alta complexitat dins de les aules.

Els CDIAPs, també –ahir en parlàvem. Però és que els CDIAPs estan atenent..., a veure, aquí tinc la xifra. S'han atès més de cinquanta mil infants. Diagnòstics: trastorns en el desenvolupament del llenguatge, 9.314 casos a Catalunya; trastorns de la comunicació, 9.309; trastorns del desenvolupament motor, 5.562. O comencem a reduir ràtios o comencem a ficar més mans, més professionals, o al final això... No ho sé, però és que és evident. I, després, els CDIAPs... Fins a ser atès a un centre de salut mental infantil i juvenil... Per anar a psiquiatria ordinària són quaranta-set dies; psicologia ordinària, trenta-set dies. En això diríem: «Bé, pot ser poc temps.» Home, doncs no, és molt. En un trastorn de la conducta alimentària amb pensaments d'ideació suïcida, quaranta-set dies és molt; i si es requereix un tractament farmacològic, també. I fins i tot si jo tinc una hora amb un CSMIJ, però fins al cap d'un mes no me tornen a atendre, doncs també. I ja ho deia, la consellera de Salut ho va dir: «Falten psicòlegs clínics.»

Per tant, quan diem aquest acompanyament a les famílies..., a tots els nivells, amb la implicació família i escola; s'hi ha d'arribar pels mitjans que sigui, més enllà dels tecnològics, les reunions d'inici de curs... I hem de començar a pensar..., no sé com, entre tots; això és una democràcia, no?, i al final... Hem de començar a pensar-ho entre tots, per la nostra infància. D'acord?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per respondre té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Moltes gràcies, president. Diputada, realment estic molt gratament sorpresa de la seva interpel·lació, no?, de la voluntat de l'aproximació constructiva i, per tant, també esperarem, doncs, amb atenció la moció que suposo que se'n derivarà.

S'ha fet bastanta referència, bé, a qüestions que són competència..., no?, parlava dels CDIAPs, que això és competència de Drets Socials; parlava de CSMIJ, competència de Salut, o, per exemple, del Barnahus. És veritat que treballem conjuntament.

Una bona notícia que tenim en aquest sentit: aquest curs, precisament, hem començat amb un pilot a Sabadell i a Manresa doncs que s'intenta coordinar tots aquests recursos, no?, per fer aquest acompanyament més integral al conjunt d'infants, sobretot, amb trastorns del neurodesenvolupament. Per tant, treball conjunt d'aquests tres departaments en aquests territoris amb tots els recursos vinculats. I, per tant, s'està també treballant amb la voluntat que, per exemple, parlant de CSMIJs, puguin anar a centre, no? Per tant, aquí veurem aquests projectes pilot aquest curs, doncs, com funcionen. Però, en tot cas, aquest treball intensiu, conjunt i col·laboratiu entre aquests tres departaments entenem que és molt important per poder fer aquest millor acompanyament a infants i joves.

Però, en tot cas, vostè es referia..., bé, m'ha semblat, no?, que feia referència a retallades a determinats programes, que entenc que deuen ser de Drets Socials. La veritat és que no li puc donar el detall en això. Sí que li puc dir que en matèria educativa sí que hem fet un esforç molt important. Aquest curs ha estat precisament per reforçar tots els professionals, dotacions tant de docents com de personal de suport educatiu, per acompanyar i reforçar, doncs, l'atenció a l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu. I, per exemple, li puc dir que hem més que doblat els recursos SIEI o SIEI Plus. Ara no en tinc les dades exactes, però, ja dic, hem més que doblat aquests equips integrals d'aquest acompanyament intensiu, sobretot a nens i nenes amb necessitats, en aquest cas, educatives especials.

Hem incorporat també, per primera vegada, referents psicològics per a serveis territorials; per tant, que puguin fer aquest major seguiment a alumnat en temes d'absentisme, temes de salut i escola, que ens sembla que és molt important.

Estem a punt de treure el decret d'orientació. Jo penso que això també marcarà un abans i un després: un increment de personal orientador als centres educatius, també des d'infantil fins a la secundària, perquè a vegades, doncs, orientem molt a l'etapa secundària o

postobligatòria, però aquesta orientació ha de ser al conjunt de les etapes educatives. O reforçar, per exemple, les hores de suport. De fet, un increment del disset per cent en monitoratge de suport –els més coneguts com a vetlladors, vetlladores– a aquest alumnat que necessita aquest seguiment.

Sí que és veritat que, per exemple, en l'àmbit dels educadors socials o els tècnics d'integració social, que ara, diguem-ne, ho cobrim, no?, donem aquest servei a través de programes temporals, s'hi està treballant en aquests moments perquè quan finalitzi el nou programa que hem engegat aquest any, d'aquí a un parell d'anys, puguem, d'alguna manera, intentar establir i posar en estructura aquest personal, que realment no són docents, però que fan una feina molt molt important en els centres educatius.

Però, en tot cas, penso que compartim, no?, que poder preguntar ens ajuda a detectar; que en cap cas, doncs, respondre a determinades preguntes implica la definició d'una identitat ni reforça cap estereotip. I penso que devem estar d'acord que educar no és adoctrinar; és precisament emancipar. I, per tant, esperarem amb atenció la seva moció.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Obrim el capítol de mocions subsegüents. I el setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies. És presentada... (*Mónica Lora Cisquer demana per parlar.*) Sí? (*Veus de fons.*) Sí, disculpi?

Mónica Lora Cisquer

Doncs a l'ordre del dia falta una interpel·lació, que és sobre la zona de baixes emissions.

El president

Té tota la raó –té tota la raó. Disculpi. Té tota la raó. Error d'aquesta presidència. El quinze punt... Ja ens havíem precipitat. Ens havíem emocionat, diguem-ne.

Interpel·lació al Govern sobre la imposició ideològica de les zones de baixes emissions

300-00205/15

El quinze punt de l'ordre del dia, com diu vostè, diputada Lora, és la interpel·lació al Govern sobre la imposició ideològica de les zones de baixes emissions. És presentada pel Grup

Parlamentari de VOX en Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé; molt bon dia. Bé; no passa res, eh?, president. Una equivocació la té qualsevol. Bé; molt bon dia, consellera. Bé, i sí que m'agradaria començar dient que crec que no són bones èpoques per a les classes mitjanes, però, bé, en realitat no són bones èpoques absolutament per a ningú, ja que avui en dia, doncs, treballar i estalviar ja no és sinònim de prosperar, perquè, de fet, ja no serveix per prosperar, ja que ens trobem que no és possible a dia d'avui comprar un habitatge amb certa normalitat, mantenir un vehicle o inclús aixecar una empresa sense que l'Administració t'ho posi cada vegada més difícil.

I, de fet, ens trobem que, enmig de tot això, apareixen com a símbol de despropòsit les zones de baixes emissions, una mesura que se'ns ven com a progrés verd, com una mesura inevitable, però que en realitat, doncs, no deixa de ser un experiment social contra les classes populars, fruit del fanatisme climàtic que s'imposa des de Brussel·les amb el bipartidisme del Partit Popular i del Partit Socialista, acompanyats també de la maneta per Junts i Esquerra Republicana, que han convertit en una dictadura ideològica. I oficialment ens diuen que són àrees on es restringeix l'accés dels vehicles més contaminants, però, si llegim la lletra petita, veiem el que hi ha realment al darrere.

I és que el Real decreto 1052/2022 desenvolupa precisament la implantació de les zones de baixes emissions en tots els municipis de més de cinquanta mil habitants. I després hem pogut veure, doncs, com el Govern de la Generalitat, no?, que sembla ser que sempre intenta ser *los campeones absolutamente en todo*, han anat més enllà, perquè han aprovat el pla de qualitat de l'aire, horitzó 2027, que és un pla que encara ha anat molt més lluny, ja que aquest pla, entre altres coses, estableix que aquestes prohibicions també s'hauran d'aplicar encara a més municipis, que són els municipis que superen el topall de vint mil habitants. Per tant, a dia d'avui ens trobem amb seixanta-set municipis catalans que veuran limitada la seva llibertat de circulació.

Per tant, jo crec que, en primer lloc, consellera, convé dir les coses pel seu nom, i és que les zones de baixes emissions no es que imposin simples restriccions a la circulació i a la mobilitat, sinó que són prohibicions, perquè impedir que un vehicle pugui circular amb certa normalitat, no?, per un determinat lloc no és limitar-ne l'ús, és directament prohibir-lo. (*Alguns aplaudiments.*) O, per exemple, que un cotxe sense distintiu ambiental no pugui accedir a una zona regulada, doncs, és una prohibició en tota regla. I jo crec que, de fet, aquesta diferència

semàntica és important. De fet, no és menor, ja que implica un salt qualitatiu en el grau d'intervenció sobre la mobilitat, sobre la llibertat de desplaçament i també sobre el dret de milers de veïns de poder desplaçar-se amb el seu vehicle per anar a treballar o simplement per fer la seva vida quotidiana.

Per tant, jo crec que, un cop entès que això es tracta clarament d'una prohibició, podem, doncs, resumidament, analitzar-ne una mica els efectes. Tenim, per exemple, en primer lloc, l'anomenat efecte rebot, pel qual els vehicles el que es trobaran és que es desplacen d'un carrer regulat a un altre d'adjacent sense que es produeixi realment una reducció ni del trànsit ni de la contaminació. El que fas en aquest sentit és traslladar el problema –i dic entre cometes «el problema»– a una altra zona d'aquell municipi. Després hi ha un segon factor, que és l'efecte barrera, que converteix precisament aquestes zones en un autèntic anell que separa classes socials. I, en tercer lloc, trobem l'efecte illa, on la dificultat d'accés a aquestes zones pot provocar una reducció significativa de l'activitat econòmica.

Perquè si a mi em diu que, per exemple, això no afectarà l'activitat econòmica local, si a mi em diu, consellera, que això no afectarà el teixit comercial dels nostres municipis, inclús tot el sector serveis, jo, sincerament, crec que viu a Matrix. I m'agradaria que em contestés això, perquè jo, que parlo diàriament amb comerciants, per exemple, especialment del meu municipi..., tenen pànic a aquesta zona de baixes emissions. (*Alguns aplaudiments.*) I com a Mataró, per exemple, en molts altres municipis de Catalunya, no? Per tant, jo crec que podem evidenciar que les zones de baixes emissions no només són injustes, sinó que també són lesives i són perjudicials per a la nostra economia local.

I, de fet, la realitat és que, sota el paraigua de la seva lluita contra aquesta histèria climàtica, no?, el que es pretén és imposar una mobilitat ideològica. Hem de desplaçar-nos a peu, amb patinet, amb bicicleta, amb transport públic. I, això sí, si volem anar amb vehicle ha de ser el vehicle que ens digui el govern de torn. És que això no té ni cap ni peus. De fet, aquestes zones de baixes emissions el que fan és crear una desigualtat social, perquè això és com un apartheid social: si tu tens recursos econòmics i et pots permetre canviar-te el vehicle i, per tant, comprar-te'n un de nou, podràs circular per aquestes zones prohibitives; però si no tens recursos econòmics i, per tant, no et pots canviar el vehicle, quedaràs exclòs del teu propi municipi; no només del teu propi municipi, sinó també d'altres municipis que hi hagi d'anar per diferents motius. Un transportista (*alguns aplaudiments*), que té un vehicle, per exemple, de fa quinze o vint anys, no podrà circular en depèn de quins municipis per anar a treballar i portar, lògicament, el pa a casa seva.

I, després, una altra cosa. La legalitat d'aquestes zones és molt discutible, ja que la Unió Europea –perquè vostès s'emparen en Europa– pot regular en certa mesura aspectes que estiguin relacionats amb la contaminació, amb la qualitat de l'aire, però cap directiva europea ens obliga a implantar la zona de baixes emissions. Per tant, Espanya no estava obligada a crear-les, va ser una decisió política, una decisió política precisament del Partit Socialista, avalada també amb l'abstenció del Partit Popular. *(Alguns aplaudiments.)* Per això parlem també de bipartidisme del Partit Popular i del Partit Socialista. I després ens hem trobat també que la Generalitat de Catalunya ha anat encara més lluny amb el pla de qualitat de l'aire que van aprovar.

De fet, les zones de baixes emissions no milloren realment l'aire, el que fan és delimitar una zona on els vehicles no podran circular, però el resultat és el que he dit, és que expulsen el trànsit i expulsen els vehicles cap a altres zones. I, sincerament, jo crec que no es pot fer política ambiental castigant els més humils, perquè aquí també entra el tema de la recaptació. Hi hauran multes a aquells vehicles que accedeixin a aquestes zones de baixes emissions. I crec que, de fet, no es pot parlar de sostenibilitat mentre s'arruïna, en aquest sentit, a treballadors i a famílies.

I és per això, consellera Paneque, que el que li volem demanar i el que li prego és que aturi aquesta deriva climàtica, aquesta deriva fanàtica que acaba afectant les classes més populars de la nostra societat, que deroguin també la llei catalana del canvi climàtic i totes aquelles derivacions absurdes com és aquest pla de qualitat de l'aire, horitzó 2027 que s'ha aprovat aquí a Catalunya i també que demanin a Madrid la *derogación de la ley del cambio climático* i que es puguin recuperar, d'una vegada per totes, els principis de llibertat, de proporcionalitat i, sobretot, de sentit comú, i que no treguin als catalans un dret fonamental com és el dret a la mobilitat, el dret a poder moure's amb el seu vehicle; m'és igual, com si té trenta anys, però no podem «arrebatar» un dret fonamental com és el dret a la mobilitat. *(Alguns aplaudiments.)*

I anava a acabar, però com veig que m'ha sobrat, sí que li volia..., l'hi volia preguntar a la rèplica. Però sí que m'agradaria saber..., perquè jo ho estic veient com a regidora del meu municipi, com tants altres companys de la meva formació política VOX, que ens estem trobant en els municipis que s'estan aprovant, perquè estan anant a terme, no?, les aprovacions inicials de les ordenances reguladores de les zones de baixes emissions, i ens trobem que a aquestes ordenances no s'hi acompanya cap estudi, no s'hi acompanya cap estudi ni cap informe. I, en aquest sentit, m'agradaria preguntar-li on estan aquests estudis que acreditin precisament l'eficàcia i l'eficiència d'aquestes zones de baixes emissions, perquè jo no l'he

vist enlloc –no l’he vist enlloc–, i m’agradaria, si pot ser, que em respongui això, perquè potser hi ha alguna cosa que se m’escapa; també pot ser –pot ser– que hi hagi alguna cosa que se m’escapi.

I després una altra cosa, que això m’ho diuen molt a peu de carrer. Jo no sé en quin punt del seu programa electoral..., hi ha qui inclús podria apel·lar –el que passa que ara no toca, no?– a altres formacions polítiques com el Partit Popular, Junts o Esquerra Republicana. En quin punt del seu programa electoral tenien que portarien a terme prohibicions en la mobilitat dels seus municipis? M’agradaria saber-ho. En quin punt del seu programa electoral portaven que portarien a terme prohibicions a la mobilitat dels municipis a Catalunya?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I per respondre té la paraula l’honorable senyora Sílvia Paneque Sureda, consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Sí; moltes gràcies, president. Diputada, per més que ho intenti vostè Ple rere Ple, com que portem unes quantes interpel·lacions, no em portarà al fang del populisme on vostès es troben tan còmodes, i Ple rere Ple, davant les seves interpel·lacions, davant les falsedats i davant el discurs populista, dades, coneixement, rigor i ciència per contrarestar els seus discursos.

Però li haig de dir que aquesta vegada jo no sé com vostès tenen la poca vergonya de venir a aquest faristol, al Parlament de Catalunya, on rau la sobirania del poble de Catalunya, a parlar-nos de negacionisme climàtic, quan vostès són corresponsables de la gestió que s’ha fet de la dana a València ara que fa un any (*aplaudiments*). No entenc la poca vergonya que tenen vostès.

I, per cert, tots aquests estudis que vostè em demanava estan en una esfera on vostès no han entrat mai, que és la de la ciència, la del coneixement, la de l’acadèmia, la del rigor... En aquesta esfera es troben tots aquests informes que vostè busca.

Miri, el canvi climàtic no és una opinió. No és una opinió política, no és un debat teòric, no és un debat..., és una realitat que, a més a més, ens està afectant ja en aquests moments. Jo entenc que vostès poguessin tenir reserves fa uns anys, però en aquests moments, veient com cristal·litzen fenòmens meteorològics adversos aquí a Catalunya, a Espanya, a la conca mediterrània especialment, setmana rere setmana, que té conseqüències greus, i que el que

està posant a prova és la nostra capacitat de resposta col·lectiva, no entenc com vostès encara es troben situats en aquestes posicions.

I com li deia, miri, la darrera setmana es va complir el primer aniversari de la dana que va assolir València, on tristament van perdre la vida centenars de persones. Un bon exercici patriòtic per la seva banda seria tenir rigor, tenir una mínima, mínima seriositat de no anar deixant anar aquí opinions, a més a més, a mode..., aquesta és una qüestió seriosa i vostè en fa *chascarrillos* que és que no tenen cap mena de sentit, ni de substància ni de gràcia, ja arribats en aquest punt, sense cap mena de fonament, i a més a més, quan hi ha conseqüències que hem vist que són letals, que el que ens hauria de fer reflexionar a tots és com treballar perquè això no torni a passar mai més. A l'estiu, incendis de sisena generació viscuts aquest passat estiu a Paüls, a la comarca del Baix Ebre. Fa poc més de tres setmanes, aquí a Catalunya, Terres de l'Ebre, vam patir riuades que van deixar danys materials molt importants, afortunadament no cap dany personal, i afortunadament, gràcies a la responsabilitat dels ciutadans i ciutadanes, a l'enviament de les alertes en temps i forma, es va poder evitar, com li deia, danys personals. Aquests episodis esmentats i tants d'altres que podríem mencionar són una evidència innegable de que el canvi climàtic s'accelera i que fenòmens meteorològics són cada vegada més intensos, més freqüents i lamentablement més destructius.

I en aquestes circumstàncies, el circ que vostès munten amb expressions com «*religión verde*, fanatisme, histèria climàtica, exageracions del canvi climàtic» o d'altres expressions similars, no només connoten una imprudència i un desconeixement infinit, sinó que han tingut i tenen resultats abjectes en contra del conjunt del poble i de les classes treballadores que vostè ha esmentat fins a deu vegades en el seu discurs. Precisament les classes treballadores són les qui més afecta el canvi climàtic. I negar aquesta realitat la poden negar tant com vulguin, però no la faran desaparèixer. I el negacionisme no és una resposta política, és una renúncia a exercir la responsabilitat, com hem vist a València. I en política, la inacció davant de l'emergència climàtica i sanitària ha estat i és una forma de negligència, i vostès són corresponsables d'aquesta situació a València.

I davant d'això, aquest Govern ha decidit actuar, sí, amb mesures concretes i fonamentades, fonamentades en la ciència i en el coneixement que protegeixen les persones. I les zones de baixes emissions formen part d'aquest compromís també, són una política pública avalada per la ciència, com li deia –un lloc on vostès no han volgut entrar mai–, per la Unió Europea i per la legislació estatal, a més a més. La Directiva 2008/50 a nivell europeu i la Llei 7/2021, de canvi climàtic i transició energètica, obliguen els municipis de més de 50.000 habitants i

aquells de més de 20.000 que superin límits de contaminants, a adoptar mesures per millorar la qualitat de l'aire, que d'això estem parlant.

Catalunya no està fent res diferent del que exigeix la normativa i recomana l'Organització Mundial de la Salut, que és reduir la contaminació per salvar vides, precisament en aquelles àrees on les capes de societat, de ciutadans i ciutadanes son més vulnerables. I a Catalunya a la nostra història li ha anat bé seguir les recomanacions europees i de la ciència. De fet, no li ha anat mai bé, a Catalunya, quan forces d'extrema dreta han tingut una presència en la presa de posicions. I, per tant, la contaminació atmosfèrica, com li deia, és una de les principals amenaces en aquest moment contra la salut. Afecta infants, afecta gent gran, afecta persones amb patologies respiratòries o cardiovasculars, provoca més de mil morts prematures cada any a Catalunya i multiplica els ingressos hospitalaris. Per tant, estem parlant també de salut pública quan parlem d'aquestes polítiques vinculades a la millora de la qualitat de l'aire. Per tant, és essencial que treballem per tenir un aire més net, i les zones de baixes emissions protegeixen aquest dret precisament, i garanteixen que les ciutats siguin espais viables per la vida.

Les zones de baixes emissions, per tant, el que estan fent és salvar vides. Eviten que trobem a faltar familiars estimats, protegeixen famílies –les tradicionals i totes, senyora Lora, totes les unitats familiars–, protegeixen persones, i el que realment és injust, vostè que parlava de justícia social –que també s'ha de tenir rostre–, és mantenir la contaminació dins de les ciutats sabent els seus efectes. Això sí que és injust, voler mantenir la contaminació en trames urbanes sabent que això atempta contra la salut de les persones, especialment la dels més vulnerables. Les zones de baixes emissions no castiguen a ningú. Els diré més: és una protecció per a tothom, especialment, com li deia, per als més vulnerables.

I ara desfaré algunes *fake news*, perquè l'espectacle mediàtic, els vídeos, els TikToks, no podran desmentir la realitat. L'aplicació a Catalunya es fa segons indiquen els ajuntaments, amb màxim respecte a tothom, sense cap excepció, però amb màxim respecte i amb flexibilitat, a les classes mitjanes, a les classes treballadores i a totes en general, per això també estem protegint llocs de treball. Aquest Govern ha desplegat les zones de baixes emissions amb criteri tècnic, amb sensibilitat i amb suport, amb suport als ajuntaments. Des del departament hem proporcionat assistència tècnica, guies metodològiques i una plataforma tecnològica comuna per facilitar la gestió precisament al món municipal i que no es trobin sols en la implantació d'aquestes zones de baixes emissions. Impulsem subvencions, línies de finançament per a senyalització, per a control d'accessos i per a la millora també de la mobilitat sostenible, que, efectivament, ha de ser l'alternativa al cotxe privat. Cap ajuntament

queda sol en aquest procés. Hi ha cooperació institucional i compromís compartit en tot moment.

I algunes dades que vostè deia i que són clarament falses. Miri, hi ha exempcions permanents a l'entrada de zones de baixes emissions: vehicles amb persones amb mobilitat reduïda, amb accés permès, encara que el vehicle no tingui distintiu; també permanent, exempció permanent a serveis d'emergència, serveis essencials –salut, bombers, policia, protecció civil o serveis funeraris–; autoritzacions amb acreditació; els vehicles amb persones que han de fer tractaments mèdics periòdics, exempts; quan per malaltia o discapacitat no es pot fer servir transport públic, exempts; per urgència mèdica, exempts; per activitats com mudances, rodatges, fires, exempts durant tota l'activitat; per situació socioeconòmica, els catalans i catalanes han de saber també que hem inclòs exempcions en aquest sentit i que les poden demanar; qualsevol autònom o professional que li faltin cinc anys per jubilar-se, exempts –senyora Lora, exempts–, perquè estan en el seu final de carrera professional i, efectivament, s'ha de tenir aquest criteri de flexibilització; en espera de reposició de vehicle en vehicles especials, com grues, portacontenidors, autoescoles, dúmpers, camions, gàbies, exempts. Existeixen, d'altra banda, també, autoritzacions concretes o diàries que es poden gestionar fàcilment a través d'aquesta plataforma unificada per donar suport als ajuntaments.

Per tant, m'agradaria..., no ho sé, ho veig complicat, però sí que m'agradaria que en aquest segon torn vostè es pogués ajustar a la realitat i deixessin de muntar aquest circs mediàtics que, més enllà de la inutilitat que mostren, tenen víctimes i tenen danys materials evidents, com hem vist en aquest últim any.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera. I per fer la rèplica té la paraula la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, abans, un breu comentari. M'ha parlat de la dana, que res té a veure amb això. Quina poca sensibilitat, la veritat, perquè..., i més tenint en compte que Sánchez és qui ens ha portat a aquesta situació. *(Alguns aplaudiments.)*

Sobre lo de València només li llegiré un titular: «Ribera paralizó en 2021 las obras para encauzar el barranco del Poyo, que habrían salvado decenas de vidas, por ser demasiado caras. El Ministerio de Transición Ecológica, entonces en manos de Teresa Ribera, archivó en 2021 el plan de encauzamiento y drenaje del barranco del Poyo, una infraestructura que,

según ingenieros y expertos en gestión hidráulica, habría podido evitar la catástrofe.» Jo crec, sincerament, que és que no fan falta més explicacions, per no parlar ja de que va ser el responsable de que no es declarés precisament l'emergència nacional. *(Alguns aplaudiments.)*

Dit això... No, és que em sembla insultant que es surti en aquest faristol i es digui mentides. *(Rialles.)* Em sembla al·lucinant. I parlant de mentides, vostè, consellera..., és que han enganyat. Sí, riguin, riguin; després, al carrer, ja veurem com riurà la gent amb el tema de les zones de baixes emissions. *(Alguns aplaudiments.)* Perquè vostès... Si el partit socialista ha enganyat el seu electorat! I no només el seu electorat, sinó el conjunt de la ciutadania! Vostès, com la resta de partits que jo he batejat «del consens climàtic», estan enganyant els catalans, perquè cap veí ha estat consultat sobre aquesta qüestió de la zona de baixes emissions i cap programa electoral d'aquests partits, passant pel Partit Socialista, el Partit Popular, Junts i Esquerra Republicana, tenia aquestes prohibicions a la circulació i a la mobilitat dels seus municipis. I ara, de sobte, els catalans –sí, sí– es trobaran amb prohibicions en els seus municipis. Parla molt d'exempcions, exempcions. Escolti, derogui aquesta norma, no l'apliquin directament, no fan falta casos excepcionals.

Nosaltres sí que ho tenim molt clar. Nosaltres seguirem defensant, com hem fet sempre, els nostres veïns, ja sigui a Brussel·les, sigui al Congrés, sigui als diferents parlaments autonòmics o als diferents ajuntaments, però seguirem donant la cara. I després em parla de populisme. Però és que vostès..., s'ha de tenir en compte que Europa no ens obliga. Són precisament vostès els que s'amaguen darrere d'Europa per aplicar decisions injustes i que són lesives també per a la nostra economia. Perquè s'ha de recordar que la directiva europea parla de límits de contaminació, però no parla en cap moment de quines mesures s'han d'aplicar en els nostres municipis. Què vol dir això? *(Alguns aplaudiments.)* Que Espanya, o sea, vostès, han decidit anar pel camí més restrictiu i més danyí cap als nostres ciutadans.

I després una altra cosa: jo el que li prego és que tirin marxa enrere amb la imposició de la zona de baixes emissions. França, per exemple, ha reulat en la decisió de zones de baixes emissions, precisament per la pressió ciutadana. Ha tirat enrere, fa uns mesos. Per què Espanya no pot seguir exactament el mateix camí i derogar i retirar la imposició de les zones de baixes emissions?

I ho diré les vegades que faci falta. El bipartidisme del Partit Socialista i del Partit Popular..., perquè sí, el que es vota a Brussel·les té conseqüències directes aquí, en els nostres municipis. I el bipartidisme és còmplice i són els impulsors de les zones de baixes emissions. De fet, l'únic partit que està completament en contra de les zones de baixes emissions és

VOX. De fet, VOX és l'únic partit polític que s'hi ha oposat des del principi, passant des del Congrés dels Diputats, òndia! Por ejemplo, la ley del cambio climático..., la van impulsar i la van aprovar vostès, amb l'abstenció del Partit Popular; llei que, per cert, VOX va presentar una esmena a la totalitat i –oh, sorpresa!– el Partit Popular i el Partit Socialista de la maneta –*este bipartidismo* que nosaltres denunciem– hi van votar en contra, però no només hi van votar en contra al Congrés dels Diputats, sinó també al Senat.

I, de fet –per anar acabant una mica, que veig que se m'acaba el temps–, jo simplement li prego que deroguin aquesta normativa, perquè, sí, el seu fanatisme climàtic porta conseqüències negatives cap al conjunt de Catalunya, en aquest cas, i, sí, porta multes i porta també imposicions als treballadors i a les famílies catalanes. I ja n'hi ha prou, perquè n'estem farts. Ja que aquí no pot venir un veí del barri centre, per exemple, de la meua ciutat, doncs li dic jo a la cara: estem farts i estem fins als nassos de les seves restriccions, de les seves burocràcies i també de les seves prohibicions a la mobilitat, en aquest cas, en els nostres municipis.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica i portaveu del Govern.

La consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica (Sílvia Paneque i Sureda)

Gràcies de nou, president. Miri, com que m'apel·lava a la gent, sí, demanaré a les persones que ens escolten i ens segueixen, sobretot a qui hagi votat VOX o es plantegi votar VOX en futures conteses electorals, que pensin només en un moment últim de la nostra història: la crisi de la covid. Que pensin què deien vostès en aquells moments i que pensin què és el que ens va fer sortir d'aquell moment també. Vostès són els que amb sol i lleixiu pretenien resoldre la situació. Vostès són els del lleixiu. I vam tenir un govern, per sort, que va escoltar la ciència el rigor, el coneixement i que, a través de les vacunes i a través de les restriccions, sí també en aquell moment, ens va permetre sortir d'aquella crisi. Per tant, jo sí que demano a la gent que reflexioni. Quina és la conseqüència de les seves polítiques quan tenen oportunitat d'incidir en els governs? Quina ha estat la conseqüència de que vostès eliminessin tot rastre de protecció civil a València? Quina ha estat la conseqüència? I sí, sí, clar que ho dic, i clar que hi té a veure. Negar el canvi climàtic, en aquests moments, és atemptar contra la seguretat i la salut pública de les persones. *(Aplaudiments.)*

I, per tant, jo ja l'hi he dit, jo no em deixaré arrossegar en aquest fangar que vostès pretenen introduir en aquest Parlament. Actuar i el rigor és l'única resposta responsable en aquests moments. I, per sort, en l'arc parlamentari som una majoria de diputats i diputades que pensem que tot això no són invents ideològics ni una mesura contra les persones, sinó que són una política pública europea de salut de primer ordre, una eina que salva vides i una eina que redueix desigualtats. Aquelles ciutats amb l'aire més net són ciutats amb més oportunitats i més qualitat de vida. Això és així, per més que vostès diguin el contrari. No és una qüestió de convicció política és una qüestió de decència política.

I les zones de baixes emissions són una mesura tècnica, fonamentada i avalada per organismes internacionals, però sobretot són una política humana, com li deia. I, en aquest sentit s'han dissenyat amb sentit comú, amb criteris de proporcionalitat i amb mesures d'equitat social. Per això hi ha exempcions –per això hi ha exempcions– i per això hi ha flexibilitat, precisament un seguit de criteris que fan que no s'apliqui una prohibició total, sinó que es trobi l'equilibri entre la salut i la qualitat de l'aire i la mobilitat i algunes capes de la població que efectivament requereixen aquestes exempcions i aquesta flexibilitat. I també hi ha períodes de transició per facilitar precisament l'adaptació i programes de suport perquè la transició sigui justa.

Miri, estem en un període de canvi i amb un nou paradigma de creixement econòmic que està absolutament vinculat a la innovació, a la sostenibilitat, a viure'ns, a moure'ns, a produir d'una manera neta. Hi ha un antic món, al que pertanyen vostès, que s'està acabant. I això és normal que aixequi una sèrie de veus com la de vostès, reaccionàries. Però tal com li deia que la covid no es va curar amb sol i lleixiu, l'economia en té menys encara amb fórmules superades. Just abans de fer-se de dia és quan sempre hi ha veus que assenyalen el moment més fosc. Vostès representen aquestes veus.

La raó, la ciència ens estan ja marcant camins de llum en contra del prejudici, en contra del pensament contra la ciència, en contra de tots aquests discursos populistes. El poble està guanyant competitivitat i competència en ciutats més tranquil·les, amb més zones verdes, amb més oportunitats per al comerç local que a vostè tant li diu preocupar, amb més seguretat per als infants. Per tant, els resultats ja es poden mesurar. No és teoria, ja es poden mesurar on s'apliquen aquest tipus de polítiques.

I allà on s'han implantat zones de baixes emissions, els nivells de contaminants han disminuït i la salut millora. Ja hi ha dades que ho corroboren, senyora Lora. Per tant, la contaminació no afecta tothom per igual. Colpeja amb més força precisament els barris populars, on hi ha més trànsit, on hi ha menys espais verds. I sí que és un somni el de recuperar aquests carrers,

aquestes ciutats, per a la gent que vol viure en l'espai públic amb salut, amb dignitat, amb espais públics regenerats i lluny de la foscor i lluny d'aquests discursos retrògrads que vostès defensen.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies

302-00156/15

Ara sí, obrim el capítol de mocions subsegüents amb el setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Senyories, ens trobem en un moment complicat per a les famílies catalanes i també per a qui vol formar família i no pot, perquè les circumstàncies econòmiques, polítiques i fins i tot socials ho impedeixen. Ens trobem davant d'un escenari greu, de crisi demogràfica, de baixa natalitat, de poc suport a la maternitat, on cal revertir aquesta situació i també el risc de pobresa que pateixen les famílies catalanes. Un risc que es troba al voltant del cinquanta per cent en el cas de les monoparentals i de les famílies nombroses.

Vostès, el Govern Illa, que tant parlen de drets, de progressisme i de col·lectius a protegir, s'obliden de les famílies. Necessitem polítiques proactives de suport que reconguin el seu valor com a primer capital humà i com a primera xarxa de protecció social. És una institució bàsica per al present i per al futur de qualsevol societat occidental transmissora de principis i valors. Però quina és la realitat? Amb què ens trobem? Ens trobem que el programa de suport a la família ha patit una davallada brutal del noranta-sis per cent en vint anys. Hem passat l'any 2006 de quasi 300 milions al 2024 que no arriba a 13. Han estat invisibles, les famílies, per a les polítiques públiques de la Generalitat.

I ara lo que cal és una visió estratègica de futur que planifiqui un pla integral i transversal. I, per això, demanem recuperar la Direcció General de Famílies, adscrita al Departament de la Presidència, que coordini una veritable política de suport, deixant de banda el model

assistencial, que és l'actual. Hem de passar del model assistencial fragmentat d'ajudes aïllades a un model integral i transversal, ambiciós i orientat al futur. De què parlem? D'ajudes econòmiques a través de deduccions fiscals, perquè, si no, la maltractada classe mitjana sempre queda exclosa d'aquestes ajudes; també d'ajudes directes, perquè no tothom fa la declaració de la renda.

Catalunya, senyories, està a la cua de les deduccions fiscals. És la comunitat autònoma espanyola que més castiga les famílies catalanes amb un infern fiscal. Som els últims en deduccions, però, en canvi, som els campions en pressió impositiva en el tram autonòmic. El sistema de suport ha de ser capaç de tenir en compte les necessitats concretes de cada família, des de les monoparentals, passant per les nombroses i també per les que cuiden persones grans, persones amb discapacitat o persones amb dependència.

Jo els hi vaig donar una xifra, el dia de la interpel·lació: 820.000 persones, tirant per lo baix, formen part d'una família nombrosa. Són un motor important de la nostra societat i són mereixedors d'una atenció especial, sense dogmatismes ideològics ni visions esbiaixades. També demanem a la moció que d'una vegada es garanteixi la universalitat i la gratuïtat de l'educació infantil de zero a tres. Vostès saben que té a veure, i molt, amb la conciliació de la vida laboral, personal i familiar, i també amb la igualtat d'oportunitats. Ajudes per als usos del temps, impulsant mesures de flexibilitat en els horaris laborals, i innovadores, com la guardiola d'hores. I tots vostès saben que les polítiques familiars no són només polítiques socials, són polítiques fiscals, econòmiques, transport, educació, salut. I vostès ho concentren tot en l'ingrés mínim vital. I és una ajuda que hauria de ser excepcional. No es pot generalitzar i menys celebrar que n'augmenten els perceptors, que hauria de ser tot lo contrari. Haurien de tenir vergonya que les famílies necessitin cada vegada més ajuda per sobreviure.

De la mateixa manera, no podem ignorar la realitat de la immigració. Qualsevol prestació econòmica ha d'estar vinculada a l'arrelament i a la residència legal. No pot ser que l'empadronament sigui un colador. És un tema de justícia amb els que sí que venen a integrar-se de veritat als nostres costums occidentals i normes, a treballar i a aportar, i també és de justícia respecte a la resta de catalans. *(Alguns aplaudiments.)*

Senyoria, la irregularitat no pot generar drets. No es pot premiar la irregularitat amb drets. I nosaltres els hi demanem, en aquesta moció, valentia i visió estratègica de futur, perquè potser dintre de vint anys ens en penedirem, tots els que estem asseguts aquí, de no haver abordat que la despesa en mesures de suport a la família és una inversió amb un retorn positiu. Apliquin la perspectiva de família en totes les seves actuacions. Ho fan amb altres col·lectius: la perspectiva de gènere, la perspectiva LGTBI. Siguin moderns, siguin

progressistes, apliquin la perspectiva de família en totes les polítiques que portin a terme des del seu Govern.

I acabo com començaré en el segon punt, que és parlant de les esmenes, que m'hi posicionaré en el segon torn.

Agraeixo a tothom les esmenes presentades i, si de cas, senyor president, en el segon torn – vostès ja saben lo que farem amb elles –, direm alguna cosa més.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. Doncs, per defensar aquestes esmenes presentades pel Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor vicepresidente. Bien, presenta el Partido Popular, hoy, una moción con unas cuantas medidas fiscales para ayudar a las familias. Y VOX ya saben ustedes que centramos nuestras políticas en ayudar, promocionar y fortalecer la familia. Así que podríamos decir que estamos de acuerdo con esta moción. Pero no es así. Y es que el Partido Popular, igual que los socialistas, pretenden beneficiar a un tipo de familias muy concreto, las extranjeras, pisoteando los derechos de otras, las españolas. Y nosotros queremos que se beneficien de los impuestos de los españoles justo las familias que el bipartidismo pretende pisotear.

La verdad es que es una moción hecha a medida para las personas que acaban de llegar dando una patada en la puerta. Y es que, miren, el Partido Popular va a rebufo de VOX, con la lengua fuera, copiando discursos y propuestas, pero no aciertan porque ni saben copiar bien ni se creen lo que copian. Un ejemplo claro es su proyecto de inmigración ordenada, en el que pretenden acabar con la inmigración ilegal, o eso dicen ustedes, para después presentar propuestas como esta, ofreciendo ayudas universales sin priorizar a las familias españolas, sabiendo perfectamente, como sabemos todos los que estamos aquí, que la gran mayoría de los beneficiarios serán la inmigración legalizada fraudulentamente, y sabiendo, además, como también sabemos todos, que lo único que consiguen mociones como esta es alentar el efecto llamada. En pocas palabras, que su proyecto de inmigración ordenada se da de tortas con las medidas que proponen aquí ustedes hoy.

Por eso, precisamente, ustedes han rechazado todas nuestras enmiendas, en las que instábamos a que todas estas ayudas fueran con prioridad nacional; es decir, primero, los

españoles. Y es que ustedes no se creen ni su propio programa para frenar la inmigración ilegal, y eso al final lo notan los españoles.

En lo que sí creen es en las políticas que comparten con el Partido Socialista, como la regulación de inmigrantes ilegales –1.300.000 en los últimos años o casi el millón más que han pactado con el PSOE regularizar en los próximos años–, o en las políticas efecto llamada, diseñadas, fomentadas e impulsadas por todos ustedes, por el bipartidismo PP-PSOE. La triste realidad es que en España da igual que esté en la Moncloa el Partido Socialista que el Partido Popular, porque las políticas que hacen unos y otros son exactamente las mismas. Dan igual las siglas; bipartidismo, al fin al cabo.

Miren, nosotros seguiremos siendo fieles a nuestros principios y sin engañar a nadie, fomentando la natalidad de nacionales e impulsando medidas fiscales y ayudas sociales de las que salgan beneficiadas las familias españolas a las que ustedes dejan siempre en la estacada. *(Alguns aplaudiments.)*

No compartimos con ustedes su universalidad comunistoide, fruto de su falta de convicción o de principios o de cobardía, no sé, porque no estamos por la labor de que los extranjeros tengan unos privilegios y unas ayudas que el bipartidismo le está negando a los españoles.

No compartimos en absoluto las políticas continuistas con las que tan cómodo se siente el bloque PP-PSOE, porque, una vez más, VOX quiere incluir lo que todos ustedes olvidan, que no es otra cosa que la perspectiva de familia en todas las políticas públicas, desde las políticas de vivienda, instando al Govern de la Generalitat a construir casas donde quepan familias y no zulos, hasta las políticas de educación o sanidad y, por supuesto, políticas sociales con perspectiva de familia y con prioridad nacional.

Las ayudas, señores del bloque del bipartidismo, deben ser para los españoles; ni una ayuda más a ningún extranjero mientras haya una sola familia española pasando hambre o sin un techo en el que vivir. *(Alguns aplaudiments.)* Y así se lo hemos presentado en una moción hace ya casi un año, la que ustedes *casi* han replicado. «Casi» porque existe una diferencia sustancial que ustedes han obviado deliberadamente: la diferencia que supone para el bienestar de los españoles ponerlos por delante de todos los que llegan de fuera asaltando nuestras fronteras.

Muchas gracias.

El vicepresident segon

Ara, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Rosa Jové i Montañola.

Rosa Jové i Montañola

President –bé, en funcions–, diputats, diputades, bon dia a tothom. Mira, tenim a mans una moció de polítiques de suport a les famílies que ens presenta el PP. Remarco lo del PP perquè moltes de les mesures que presenteu Junts també hi està treballant i, per tant, la que tenim avui a mans és la que ve de la seva mà.

Vostès avui presenten un seguit de mesures en les que el nostre grup també treballa. Hem presentat coses en aquest hemicicle, a les comissions; per això, el nostre vot serà favorable a la moció. Aquestes mesures inclouen prestació social per fill a càrrec fins als tres anys, el val escolar per a material, el val escolar per al menjador, la reducció del quatre per cent d'IVA per compra d'habitatge habitual o del quatre per cent de l'impost de transmissions patrimonials per a «vivendes» de segona mà, cinc-cents euros durant dos anys per a mares joves sense recursos, gratuïtat de l'escolarització de zero a tres, revisar l'IRPF, ampliar les bases de cotització, i bonificació del trenta-cinc per cent de la seguretat social per contractar cuidadors. Moltes i bones mesures per afavorir les famílies en la natalitat. Que bé!

L'alegria em va durar poc, perquè, al veure les esmenes del PSC..., que sempre venen vostès amb rebaixes, eh? No diré que ho facin de mala fe, però sempre van a rebaixar. I, llavors, moltes han quedat una miqueta diluïdes. Però, bé, amb una ostentació de generositat sense precedents en aquesta sala, el nostre sentit de vot segueix sent favorable perquè la majoria dels punts ja ens agraden i perquè ens han acceptat les esmenes.

Bé, dit això, tothom sap que les bones idees milloren molt amb diners. Totes les bones idees, si hi fiques recursos, diners i calerons milloren una barbaritat. I, per tant, aquí s'hi han d'abocar calés i recursos. Clar, jo he trobat a faltar algunes idees a la moció explicant d'on trauran els diners per implementar totes aquestes millores, perquè no sé si tenen idea que això és una obra faraònica que requerirà molts esforços, però sobretot finançament, eh? D'acord, potser diran: «Exacte.» Ja m'ho estan assenyalant, que és difícil, perquè el Govern del PSC no té pressupostos. I, mira, ja els hi avanço que potser no n'hi haurà, perquè hi ha una dita en història que diu que no hi ha millor predictor del futur que l'experiència passada, i l'experiència passada amb els pressupostos del PSC aquesta legislatura ens diu que a la predicció de futur ens pinten bastos, eh?

Però, bé, ni que hi hagués pressupostos no n'hi hauria prou, perquè moltes de les coses que demanen, com la rebaixa de la seguretat social per a cuidadors, el IRPF a nivell estatal o les bases de cotització, depenen de Madrid. I ja m'agradaria veure com presenten també aquesta

moció al Congreso. A veure què sortiria allí, eh? Però, per si no ho sabien, Madrid mai ens donarà el cent per cent dels impostos que ens prenen i que necessitem.

Per tant, diputats del PSC, l'única solució per portar a terme tot això és la independència. I, per tant, els convidem des de Junts a treballar plegats per la independència. (*Remor de veus.*) No, no, no per afavorir els independentistes, que no esperem tant. No, això no, sinó per tenir prous diners perquè les seves idees vegin la llum i perquè els seus votants en puguin gaudir.

Nosaltres, com veuen, pensem en tothom; també en els seus votants. I aspirem a governar per a tothom, no només *de boquilla*. Per això l'única diferència amb vostès és que nosaltres volem fer-ho en una Catalunya lliure, rica i plena.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per defensar les esmenes presentades en nom del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula el senyor Mario García Gómez.

Quan vulgui.

Mario García Gómez

Gràcies, vicepresident. Diputades, diputats, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, considerem que les polítiques de família són l'eix central de totes les polítiques en el nostre estat del benestar. I és des d'aquest profund convenciment que hem presentat onze esmenes a aquesta moció que avui ens presenta el Partit Popular.

Hem pogut debatre i arribar a acords en algunes esmenes, les quals, evidentment, votarem a favor, com són les de protegir les famílies més vulnerables, la necessitat de defensar davant les institucions europees la reducció de l'IVA en l'adquisició de l'habitatge habitual i una major difusió, tant física com telemàtica, de totes les ajudes a les que tenen dret les famílies.

Però en la resta de la moció hi votarem en contra. Les coses són com són, i en aquesta qüestió de les famílies la distància que ens separa els socialistes amb el Partit Popular i amb els partits de la dreta en general és substancial. No dic ja respecte als plantejaments de l'extrema dreta, tant els de VOX com els d'Aliança Catalana, perquè aquests ja són directament d'un altre planeta.

Diferències amb la dreta, tant en el concepte mateix de família com en la manera d'abordar aquesta política i en les decisions concretes de donar suport a les famílies. M'explico.

U, respecte al concepte mateix de família, la dreta continua defensant un model tradicional de família amb progenitors i fills a càrrec. Per contra, els socialistes defensem que tots els tipus de família tenen el mateix valor i que totes elles han de tenir garantits els drets i igualtats per a tots els seus membres.

Dos, respecte a com abordar les polítiques de família. La dreta en general defensa un abordatge excèntric de política de famílies, un abordatge separat de la resta de polítiques. Per contra, els socialistes plantejem un abordatge concèntric de les polítiques de família, on totes les famílies i totes les persones que les integren es situen en el centre. Les famílies de Catalunya han de romandre al centre de la resta de totes les polítiques, tot seguint el pla interdepartamental de suport a les famílies 2024-2028.

Respecte a quines han de ser les mesures de suport. Aquí trobem que el plantejament de la dreta es centra bàsicament en defensar tot tipus de rebaixes fiscals; rebaixes fiscals que poden sonar molt bé com a titulars de premsa, però que, donat que els impostos són progressius –és a dir, qui més té més paga–, els efectes per al gruix de les famílies treballadores i per a les famílies més vulnerables de Catalunya seria mínim o inclús zero en el cas de les famílies en situació d'atur i que, per tant, no tenen ni IRPF a deduir. En canvi, per a nosaltres, els socialistes, la millor opció és implementar ajuts a les famílies més vulnerables, és la de destinar recursos a noves convocatòries d'ajuts directes o reforçar les ja existents. En aquest sentit, cal destacar que ja existeixen ajuts per als menjadors i per als llibres escolars, ambdós en funció de la renda.

Quatre, respecte al concepte mateix d'allò que significa donar suport a les famílies. Mirin, per nosaltres, els socialistes, garantir que una dona pugui decidir de manera lliure si vol ser mare o no és donar suport a les famílies; el PP hi va votar en contra. Que dues persones que s'estimin puguin establir matrimoni és donar suport a les famílies; el PP hi va votar en contra. Apujar el sou mínim interprofessional és donar suport a les famílies; El PP hi va votar en contra. Apujar les pensions a les persones grans de les famílies és donar suport a les famílies (*aplaudiments*); el PP hi va votar en contra. Blindar que no hi haguessin acomiadaments durant la pandèmia és donar suport a les famílies; el PP hi va votar en contra. Limitar preus en els lloguers d'habitatges on hi ha molta necessitat i poca oferta de pisos és donar suport a les famílies.

En definitiva, senyors del Partit Popular, vostès diuen donar suport a les famílies, però la realitat és que voten sistemàticament en contra d'elles.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputat. I ara, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Quan vulgui.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, vicepresident. Bon dia, diputats, diputades. Sempre és positiu que en aquesta cambra es debati sobre polítiques d'infància, gent gran, serveis i polítiques socials, famílies, joventut o tot allò que contribueixi a la millora de drets, serveis i recursos per a la ciutadania del nostre país. Per nosaltres és benvingut.

Ara bé, en aquesta moció que avui presenta el PP, o el Partit Popular de Catalunya, no hem trobat aquest esperit. Parlen vostès de família, però nosaltres ens preguntem: de quines famílies parlen? Parlen de famílies del nostre país, però vol dir..., per nosaltres, al nostre entendre, parlar de famílies del nostre país és parlar de diversitat: famílies monoparentals, famílies amb o sense fills, parelles de fet, famílies homoparentals, famílies multiculturals... En definitiva, la realitat de les famílies catalanes és plural, evidentment, i diversa. I ens preguntem si aquesta moció incorpora aquesta mirada o si, per contra, respon a una visió molt concreta i limitada.

Ens sorprèn, també, que una moció sobre polítiques de suport a les famílies no faci cap referència a la pobresa infantil, o a l'impacte que té l'habitatge sobre el cost real que han de suportar les famílies, o l'impacte que té la crisi habitacional per a tots els membres de les famílies –salut emocional dels infants, el rendiment acadèmic, etcètera–, i tampoc vostès incorporen, evidentment, la pobresa energètica, que afecta moltes i moltes famílies del nostre país. Tampoc vostès parlen de l'impacte que tenen els discursos d'odi en una part de les famílies catalanes i què suposa per a la seva salut emocional, què suposa en l'accés a l'habitatge, què suposa en l'accés a la feina, etcètera, etcètera. I encara ens sorprèn més quan no es parla de corresponsabilitat i igualtat. Una moció que pretén donar suport a les famílies no pot situar totes les tasques de cura només a les dones, com si la igualtat ja fos un tema superat. I ens fa la impressió que aquesta moció està pensada per a un tipus de família molt concret i no per a la majoria de les famílies catalanes. I això ens porta a pensar que potser el PP no coneix prou la realitat de les famílies del nostre país o, simplement – simplement–, només defensa un model de família determinat.

I pel que fa a la seva proposta de la recuperació de la Direcció General de Famílies, nosaltres volíem preguntar-li, diputada Pajares, amb quin objectiu. Amb quin objectiu vostès volen

recuperar aquesta direcció general? Ho volen per promoure la diversitat del model de famílies? Ho volen per fomentar la corresponsabilitat de cures? Ho volen per revaloritzar els treballs domèstics i de cura com un bé públic i combatre els estereotips de gènere? O bé ho volen per seguir el mateix model que estan imposant a Andalusia o Madrid? Aquestes són preguntes que nosaltres ens fem.

Hem trobat també a faltar que no hi hagi cap referència a l'emancipació juvenil. No hi ha cap proposta que ajudi els joves a desplegar el seu projecte de vida: ni per poder combatre la precarietat laboral, ni per millorar la mobilitat dels joves, ni per facilitar l'accés a l'habitatge, que està afectant especialment famílies vulnerables i els joves, ni regular preus del lloguer. Diputada Pajares, si no som capaços de fer propostes que puguin articular que els nostres joves es puguin emancipar, com els hi podem demanar que tinguin fills? Com els hi podem demanar que tinguin fills?

Des d'Esquerra Republicana ho tenim molt clar, diputada: nosaltres apostem per polítiques de suport a les famílies més estructurals i no anar fent pedaços com pretén aquesta moció. I crec que seria interessant fer-ne una reflexió. I volem deixar-ho molt clar: donar suport a les famílies per nosaltres és incorporar drets als infants, la corresponsabilitat de les cures, l'ús del temps equitatiu i la diversitat dels models de família. Si no som capaços d'incorporar aquestes polítiques, aquesta proposta, al nostre entendre, sembla de temps ja passats que, afortunadament, ja fa temps que els hem superat.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident segon

A vostè, diputada. També per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Comuns, la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Bon dia, diputades, diputats. Començaré amb una obvietat, i és que es tracta d'una moció que representa un model molt allunyat del model de Comuns. Ja «de sacada» compartim un dubte que han expressat diverses de les intervencions que m'han precedit, i és a què es refereixen quan parlen de famílies, perquè és conegut que el seu model de família no coincideix amb el regulat actualment per l'ordenament jurídic. Per tant, els demanaria que aclareixin aquest aspecte de la seva proposta.

I també haig d'afegir que vostès demostren una incomprensió important del que és una família. Les famílies estan formades per persones, i, sistemàticament, vostès es manifesten contraris a qualsevol avenç de caràcter social que pugui beneficiar les persones pertanyents

a les capes més populars del nostre país i, per tant, cal concloure que tenen una visió de les famílies que exclou part de la població, perquè no es plantegen emparar-les. En canvi, les polítiques familiars al nostre país nosaltres entenem que només poden ser abordades des d'una perspectiva transversal i integral: ocupació, habitatge, salut, educació, zero-tres anys, accés universal a menjador escolar, lleure educatiu, salut bucodental serien només algunes de les eines necessàries. Per tant, inversió pública per garantir un accés equitatiu als serveis públics, per corregir les desigualtats, enfortint l'estat del benestar. Invertir en les persones per a una societat més humana i socialment més saludable. I, amb aquest objectiu, un sistema fiscal just i progressiu que redistribueixi la riquesa és clau per poder sostenir aquest estat del benestar.

En canvi, vostès van en direcció oposada, com aquell conductor que va en sentit contrari per l'autopista i es va preguntant per què tothom va en contra direcció, Doncs aquests serien vostès. No s'avença en drets ni amb bonificacions de la seguretat social, que és claríssim, perquè hi ha estudis científics que fa molts anys que demostren la seva falta d'eficàcia, ni amb deduccions fiscals. Així, l'únic que aconseguim és cronificar la precarietat i la bretxa de gènere, mentre es retrocedeix en drets i equitat. Ni s'avença tampoc amb les retallades socials a què vostès són tan aficionats i que afecten les condicions de vida de la població.

Les persones necessitem seguretat –seguretat laboral, social, econòmica, mediambiental–, i només la combinació de tots aquests factors convida a fer una passa tan important a la vida com és formar la família. Per tant, amb major confiança i esperança, millor situació social. Però les propostes que plantegen no proporcionen aquestes certeses, perquè pretenen que els homes i dones –sobretot les dones, ho haig de dir– del nostre país substituïm els serveis públics que aspiren a desmantellar..., substituïts per regals fiscals. La moció pivota entorn de dos eixos com a mínim contradictoris entre si: rebaixes i regals fiscals, d'una banda, i, alhora, nous ajuts i prestacions públiques. Arribats a aquest extrem, és raonable preguntar-se d'on sortiran, doncs, els diners per finançar aquests ajuts i prestacions.

Per nosaltres, l'objectiu prioritari és l'avenç cap a una societat més justa i cohesionada per poder revertir els discursos d'odi que amenacen aquesta cohesió i, en definitiva, la democràcia. I, clar, això vol dir actuar, com deia anteriorment, en determinades qüestions. Què dir en qüestions com, per exemple, l'habitatge. Més enllà de l'obvietat de que el seu elevat cost provoca pobresa, les dades són contundents: Espanya és el quart país de la Unió Europea en percentatge de famílies amb despesa excessiva en el lloguer o la hipoteca, però no hi ha cap proposta més enllà de rebaixes impositives. Fan vostès propostes com les beques menjador, que haurien d'ajudar a permetre un accés en equitat a aquesta alimentació

saludable. Però cal anar més enllà i començar a eliminar l'estigma que representen les beques i treballar per la universalitat del dret a menjador escolar. Les famílies treballadores suporten despeses per a l'escolarització que acaben repercutint en la seva capacitat per arribar a final de mes. Cal plantejar mesures per enfortir el sistema de benestar. Què és més important, universalitzar els menjadors o emetre xecs per a materials de lliure elecció?

No serà cap sorpresa si els dic que a Comuns no compartim bona part de les mesures proposades, que presenten les problemàtiques que condicionen la vida a Catalunya com si fossin un accident o un fenomen meteorològic espontani, sense fer referència a les causes ni anar a l'arrel d'aquestes. A tall d'exemple, plantegen, per exemple, rebaixes fiscals per facilitar l'accés dels joves a l'habitatge. Com? Doncs determinant l'exempció de determinades figures impositives sense tenir en compte la capacitat econòmica d'aquests joves. No tothom té la mateixa capacitat econòmica i, per tant, no tothom té dret a aquesta mateixa mesura. I, a part, tampoc tenen en compte quins joves tenen prou capacitat d'estalvi per accedir a un habitatge en propietat a hores d'ara. O preveuen augmentar –i acabo, vicepresident– les bonificacions fiscals a la liquidació anual de l'IRPF, tant en tram estatal com autonòmic, a sectors de la població que amb els seus ingressos ni tan sols acostumen a presentar-la.

Bé, en definitiva, la gent no vol rebaixes d'impostos perquè sí, sinó que el que volen és oportunitats, i per això cal atacar les causes, canviar el marc al mercat i les possibilitats des de la sensibilitat cap a les persones en situació de vulnerabilitat, qüestió absent de la moció. Ens posicionarem per punts.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bon dia. Nosaltres acabarem de decidir ara el vot, però en realitat estem a favor d'alguns punts. Hi estem a favor perquè considerem que ningú ha de poder quedar enrere, perquè això és una manera de dir que ningú és més que ningú. I, per tant, creiem –i aquí sí que és una diferència amb el PSC– que les ajudes han de ser de caràcter universal, perquè tothom se n'hauria de poder beneficiar i perquè, com deia, és la manera de dir que ningú és més que ningú. Ens sorprèn, en aquest cas, que el PSC ho defensi així.

Ens preocupa molt com seguim en una estranya batalla en aquest debat sobre a veure qui és una miqueta més feixista, la veritat. Perquè, quan escoltem les respostes de VOX al PP

recriminant-li certes coses, a mi almenys se'm regira l'estómac. I crec, primer, que em sembla terrible que es consideri que «universal» és..., s'ha dit, no?, com era? «universal comunistoide». Déu meu! La base mínima dels drets humans ara és com una història de..., a veure què queda.

Jo volia aprofitar perquè parlen en algun moment de crisi demogràfica. A mi em preocupa que, alhora, diguin que aquí ja no hi cap més gent, que s'ha d'expulsar gent d'aquest país, però que després tenim una crisi demogràfica. Perquè llavors haurem de veure d'on venim cadascú i qui té en realitat suficients cognoms i la sang prou pura per trepitjar aquest Parlament i per viure aquí. Quan passem comptes sobre això, llavors podrem parlar simultàniament de crisi demogràfica i de que falta gent en aquest país. Ho dic perquè quan parlen de valors occidentals a mi em costa pensar què és un valor més occidental, per exemple, que cap nen hagi de morir.

No sé si ho recorden, perquè va tenir molt impacte en aquesta societat, que, per sort, no està tan podrida com ho estan moltes vegades els partits que aquí venen a defensar determinades idees. Quan van trobar Aylan, un nen siríà, a la platja, mort, es va esgarriar el conjunt de la societat; es va esgarriar el conjunt de la societat, perquè, precisament amb aquesta màxima de que ningú és més que ningú, donem especial protecció a aquelles persones que més la necessiten. Ursula K. Le Guin té un llibre que es diu *Els que marxen d'Omelas*, que és el plantejament d'una ciutat on la riquesa és extrema, on hi ha excés, on tothom viu perfectament, i l'única condició perquè existeixi aquesta societat és que hi hagi un sol nen en la més absoluta de les misèries, i la gent marxa d'aquella societat.

Això és el que nosaltres defensem, això és lo que vol dir «universal», i això és la base dels drets humans, que es van fer, per sort, contra partits com vosaltres. Per tant, això són els valors occidentals. Que hi hagi nens que morin o que no estiguin bé, o que hi hagi pobresa, com en aquest país, que hi ha un terç de pobresa en la canalla, són les normes occidentals perquè és lo que està malament en qualsevol època, independentment de si som catalans o espanyols o si érem d'Atenes o si érem de qualsevol ciutat. Això és lo que està malament sempre. I sobre el cost de # els valors, que no tenen a veure amb Orient ni amb Occident.

I, per últim, si estem acabant de valorar si votem o no a favor és perquè ens sembla hipòcrita que es vingui aquí a defensar les famílies quan crec que tothom comprendrà –a la societat, no sé si en aquest plenari– que defensar les famílies és que hi hagi cribratges de càncer de mama i que arribin les proves a les dones, i que defensar famílies no és dir que *se hubieran muerto igual*, perquè aquella gent tenia famílies, i que defensar les famílies és no eliminar els

serveis d'emergències a la dana, perquè hi ha moltíssimes famílies que encara estan de dol i aguantant la vergonya de discurs de Mazón, que, per sort, ja ha dimitit.

Que defensar famílies és també defensar que no hagin de passar pel trauma que suposa haver d'avançar amb un avortament i, per tant, votar a favor d'aquests drets. Perquè d'avortament n'hi ha hagut sempre, lo que passa és que fa uns anys hi havia qui se n'havia d'anar a Londres, que era qui s'ho podia pagar, i que ho havia de fer en condicions terribles. I que defensar les famílies és tot això.

I mentre vostès no tinguin vergonya i siguin hipòcrites i vinguin amb aquestes mocions aquí, jo no tinc temps per haver de preparar-me cap discurs una mica més digne.

Gràcies.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Aliança Catalana entén que la societat no la conformen individus deslligats els uns dels altres. La família és el primer esglaó de la nostra societat, el recer que tots necessitem per sentir-nos estimats o reconfortats. De la mateixa manera que defensem les llibertats individuals i les col·lectives, també posem èmfasi en la llibertat que els pares han de tenir a l'hora d'escollir model educatiu per als seus fills i en la defensa de polítiques que protegeixin la capacitat de les famílies per gaudir d'una bona salut econòmica.

Per família entenem la unió de persones per vincles sanguinis o afectius, i no cal dir que en tenim de molts tipus diferents. En temps de crisi, la família és l'organisme que activa primer els mecanismes d'ajuda que permeten suportar les adversitats. És també la institució que històricament ha preservat i perpetuat els valors, costums i cultura catalana.

Malgrat la seva rellevància i el seu paper fonamental en termes demogràfics, l'Administració no n'ha sabut valorar ni recompensar el protagonisme. Avui, l'envelliment de la població, la manca de relleu generacional, l'arribada massiva d'immigrants il·legals que no contribueixen a les arques públiques i l'arribada d'immigrants que han entrat legalment via reagrupament familiar, però que tampoc contribuiran, posen en risc l'estat del benestar i la continuïtat de la cultura catalana i de la civilització occidental.

La passada legislatura van declarar formalment l'emergència climàtica. Aquesta legislatura pertocaria declarar l'estat d'emergència demogràfica, redirigint tots els recursos que dediquen

a fomentar la immigració i la cooperació internacional a les famílies catalanes, perquè la família és l'única font de futur que té ara mateix Catalunya.

La baixa natalitat autòctona, sumada a l'efecte crida immigratòria actual, amenacen la nostra pervivència nacional i cultural. El desaccelerament demogràfic té conseqüències immediates, però també a llarg termini: la pèrdua de dinamisme econòmic, la incapacitat de generar riquesa al mateix ritme que es doten els serveis públics... El drama està anunciat. I no es resol important tercer món a cabassos sense solta ni volta, sinó revertint la tendència de natalitat del país amb incentius, habitatge garantit, conciliació real; invertint en les famílies catalanes el pressupost que ara dediquen a subvencionar la nostra substitució demogràfica.

Una bona política familiar redueix la pobresa infantil i millora notablement la igualtat d'oportunitats. Per aconseguir-ho, evidentment, cal valentia política i la prioritització de la família catalana. Cal fer el cor fort davant de falses estigmatitzacions o ingènues acusacions de racisme.

No necessitem solucions estètiques, sinó canvis estructurals que transformin la realitat del jovent i el convidin a tenir descendència. Necessitem una estratègia pública coherent, sostinguda i amb recursos suficients. No invertir ara és hipotecar el futur i condemnar les futures generacions a malviure. És condemnar-los a ser i sentir-se estrangers damunt la seva pròpia terra.

Ajudes directes, bonificacions fiscals, preferència en l'adjudicació de pisos de protecció, facilitats per conciliar vida familiar i laboral són mesures necessàries per fer front a la crisi demogràfica sense precedents que patim. Cal substituir l'actual Secretaria de Cicles de Vida i Ciutadania per una secretaria de foment de la natalitat i família que tingui competències per influir i esmenar les polítiques i resolucions de les diferents conselleries i entitats que depenen de la Generalitat.

La tendència demogràfica a la baixa, que persisteix des de fa més de quaranta anys, implica que la població autòctona catalana es redueixi a la meitat en cada generació, conduint-nos sense fre a la residualització irreversible.

Una crisi que no només afecta la nostra identitat, sinó també l'economia i la solvència dels serveis públics. L'estat del benestar necessita joves dels que nodrir-se, i no parlo de MENAs que subsisteixin a base de subsidis i tràfic de drogues, sinó de jovent que es formi i s'impliqui en el teixit productiu del país.

Els intents de compensar la baixa natalitat amb immigració massiva han demostrat ser un sargit contraproduent i ineficaç que ha generat dependència de mà d'obra estrangera de baixa

qualitat, ha augmentat les desigualtats, posat en risc la cohesió social, disparat la inseguretat i col·lapsat els serveis públics.

Cal un gir de cent vuitanta graus. I l'actual línia editorial de la televisió i ràdio públiques de Catalunya, obertament antinatalitat i antifamília, no ajuda, la veritat. O fem un cop de cap o Catalunya deixarà de ser Catalunya.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Veig que era necessari, eh?, presentar la moció i la interpel·lació, després d'haver escoltat totes les seves intervencions. Agrair –ja ho he fet abans– a la senyora Jové, al senyor García i a la senyora García de VOX les seves esmenes. I com és obvi en aquest tipus de debats, doncs algunes s'han acceptat, d'altres no, i algunes les hem transaccionat, no?

Perquè és veritat, senyor García, nosaltres estem parlant de models, de models de societat i de models de família, però jo li recordo, perquè vostè veig que no se'n recorda, que el Govern del PSOE, el seu Govern, va ser l'únic de la història d'Espanya que va congelar les pensions, eh? O sigui..., para modelos a ver qué escogemos. *(Aplaudiments.)* D'acord.

La portaveu d'Esquerra em preguntava sobre les famílies i els nostres objectius. Sap quin és l'objectiu? Acabar amb la pobresa infantil. Perquè des de que governa Pedro Sánchez –l'esquerra a Espanya–, a Catalunya, el PSC, i vostès també han governat, Esquerra, la pobresa infantil ha pujat a nombres inadmissibles.

Agrair el suport de la senyora Jové. Benvinguts una altra vegada, ben tornats al debat del model de societat. Ja veig que lo dels deliris independentistes, que no passarà, segueixen arrelats.

I a la senyora García... Señora García, mire, lo de la prioridad nacional es que queda muy bien en los mítines, yo no le digo que no, pero aquí las familias lo que quieren es concreción. Y la concreción está en nuestro punto número 6, que no tengo tiempo de volverlo a leer. Esfuércese un poquito más; lea hasta el final de la moción y verá lo que dice. *(Algunes aplaudiments.)* Y lo que dice es: «Vincular las prestaciones económicas al requisito de la residencia legal y al arraigo, sin que prevalega el empadronamiento», que no puede servir porque todos sabemos que es un coladero.

La izquierda se pregunta –y alguno más también– de dónde va a salir el dinero. Oiga, prioricen. Fácil: eliminen embajadas, chiringuitos, observatorios, pactos por la lengua, y verán de dónde sale el dinero.

Gracias, señorías.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cost de la immigració per als catalans

302-00157/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cost de la immigració per als catalans. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bueno, hay que tener muy poco respeto a los catalanes para que tan solo un día después de votar a favor de que los MENAs no devuelvan casi 5 millones de euros de ayudas que les fueron irregularmente concedidas, ustedes sigan negando que la inmigración tiene un alto coste.

Esto demuestra precisamente que su afirmación de que la inmigración viene aquí a pagarnos las pensiones es una auténtica burla a todos los catalanes. La realidad es que la inmigración está destruyendo nuestro estado del bienestar y provocando una profunda injusticia social, porque mientras los catalanes cada día pagan más, reciben menos.

Durante la interpelación abordamos todas las grandes áreas con datos oficiales, con casos reales, que nos permitieron evidenciar el efectivo y el gran coste económico y social que la inmigración supone.

También le formulamos varias preguntas a la *consellera*, preguntas directas. Y ella, aunque presumió de que iba a responder con valentía, volvió a demostrar la cobardía que les caracteriza, a ella y a todo su Govern, porque ni respondió ni rebatió absolutamente nada.

Y es que sí que es cierto que, en un intento de intentar responder, la señora *consellera* reconoció que los inmigrantes aportan el diez por ciento del total de ingresos de la seguridad social. Le agradecemos que nos diera la razón, porque al afirmar que aportan solo el diez por

ciento del total, cuando a nivel demográfico representan el dieciocho por ciento, está confirmando que en términos generales hay un cuarenta y cinco por ciento de población extranjera que solo recibe y que no aporta absolutamente nada. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero no nos engañemos, el problema de fondo no es este; está en el sistema, en este sistema, el sistema del bipartidismo y del separatismo, que permite esta injusticia social, que permite, en este caso, castigar al que trabaja y premiar al jeta. Un sistema en el que ustedes, como ya les dije, se sienten muy cómodos porque no conviven con ello, porque no sufren sus consecuencias, pero, por todo lo contrario, sí que se benefician de ellas.

El otro día también les hablaba de la señora Ana, de Igualada, de las familias de Sabadell, pero podríamos poner tantísimos ejemplos encima de la mesa... Por ejemplo, ejemplos de catalanes que soportan listas en la sanidad pública interminables; catalanes que después de trabajar toda una vida ven cómo extranjeros les pasan por delante en las listas de las ayudas sociales o en la vivienda de protección oficial; catalanes que tienen que soportar una inseguridad sin precedentes, y catalanes, en definitiva, que se sienten extranjeros en su propia tierra.

Por eso mismo, para darle absolutamente la vuelta a todo, presentamos esta iniciativa, para poner en el centro tres elementos esenciales respecto al debate sobre la inmigración: transparencia, prioridad y seguridad.

Vamos al primero, la transparencia. Lo primero, cuando queremos resolver un problema, es conocer su magnitud. Sin embargo, hoy en día nadie sabe con certeza cuánto le cuesta realmente la inmigración a Cataluña. Pero yo me pregunto: ¿por qué este silencio? ¿Qué es lo que está ocultando el Govern de la Generalitat?

Por todo ello, instamos precisamente al Govern de la Generalitat a que abra hasta la última puerta del despacho más pequeño y fiscalicemos hasta el último céntimo recaudado del sudor y del trabajo de los catalanes y que, sin embargo, se les está regalando a otros. (*Alguns aplaudiments.*)

En cuanto al siguiente tema, la prioridad, nuestra prioridad. Hay que decirlo claramente: no podemos aceptar ni un inmigrante más mientras haya un solo catalán en el paro o un solo joven catalán que tenga que marcharse fuera de España en busca de un futuro.

Por todo eso instamos a la Generalitat a poner a los españoles los primeros de la cola en sanidad, en educación, en ayudas sociales, en absolutamente todo, en todo, porque, como le dije a la señora *consellera*, es solo cuestión de voluntad política.

Finalmente, la seguridad. Una nación sin fronteras es un coladero, y una nación que no expulsa a quien delinque es un país inseguro. Y Cataluña ha sido precisamente promotora y cómplice de estas políticas.

Por todo esto hay que repatriar, hay que deportar y hay que reemigrar a mucha más gente de lo que se está haciendo hasta ahora. Porque la realidad es que en España solo se está ejecutando el diecisiete por ciento de las órdenes de deportación. Y la solución es muy fácil: la Generalitat debe colaborar para llevar a cabo todas esas órdenes de deportación y sumar otras tantas que también deberían sumarse.

En definitiva, esta moción es un acto de responsabilidad y de lealtad hacia los catalanes. Estamos ante un modelo migratorio demandante, exigente, subsidiado y dependiente que no aporta, sino que nos extrae. Hay que acabar con este sistema que priorizar al de fuera y que castiga a los catalanes. El dinero debe volver a la señora Ana de Igualada, a las familias de Sabadell y a tantos catalanes que ven como Cataluña ja no es esa tierra de oportunidades para los de casa. Porque lo justo *—i acabo, president—* es que el dinero de los catalanes sea para los catalanes y lo repetiremos las veces que haga falta. Para todo, ante todo y en todo, primero *els de casa*.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari Mixt hi ha presentat esmenes i, per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

No hi ha estudis que demostrin quin cost real té per als catalans la immigració, ni en termes econòmics ni en termes socials ni nacionals. No interessa. Si es fessin estudis, Aliança Catalana tindria majoria absoluta en aquesta cambra, ocuparíem la bancada dreta i la bancada esquerra, perquè això no s'aguanta. La substitució demogràfica que patim a mans d'immigrants procedents de continents amb valors primitius i índexs delinqüencials molt més elevats que els nostres no és una oportunitat econòmica ni una font de riquesa multicultural com ens han intentat vendre.

El PIB *per capita* de Catalunya ha crescut un tres per cent en la darrera dècada, mentre que la població augmentava en un deu per cent. Som més, sí, però no pas més rics. El nombre de contribuents a les arque no creix al mateix ritme que el de beneficiaris dels serveis públics. La taxa d'ocupació dels immigrants és inferior a la mitjana catalana i molts d'ells esdevenen una càrrega econòmica i social que cap estat assenyat toleraria. Els que treballen ho fan

generalment en llocs poc qualificats, amb retribucions baixes, però això no els impedeix fer alegrement reagrupaments familiars, ja sigui legalment o entrat amb visat de turista i empadronant-se. Amb el sou d'un sol progenitor i la impossibilitat de treballar elles per no sé quins preceptes religiosos, comença l'allau de sol·licitud d'ajudes socials. I, au, els catalans vinga a llevar-nos d'hora per pagar la festa.

El professor d'economia de la Universitat de Pensilvània, el senyor Fernández Villaverde, va qualificar en 200.000 euros el cost que cada immigrant no qualificat ocasiona de mitjana i al llarg de la seva vida a les societats d'acollida. El professor conclou que la immigració no qualificada i l'estat del benestar són incompatibles; esperem que l'exconsellera Tània Verge no el sancioni amb 10.001 euros per haver fet aquesta afirmació. La realitat ens diu que tota persona que percep uns ingressos per sota de vint mil euros anuals rep més que no pas aporta. Això demostra que la població immigrant, a excepció dels professionals sanitaris provinents d'Argentina o els futbolistes dels grans equips, genera dèficit.

L'economista català de prestigi Miquel Puig confirma que, a curt termini, la immigració crea problemes de saturació de serveis públics i, a llarg termini, la immigració poc qualificada és molt negativa per a l'estat del benestar. Al final del seu cicle vital, la majoria d'immigrants hauran percebut moltes més ajudes i serveis que no pas impostos hauran pagat.

És evident que si no aturem en sec aquestes allaus condemnarem el país a la inestabilitat i a la pobresa. Perquè aquella mítica frase de «venen a pagar-nos les pensions» que vostès etziben per justificar la immigració massiva, els immigrants l'han reconduït i ara ja no venen a pagar res, ara venen a cobrar la renda garantida de ciutadania. Em sembla que algú els hi ha pres el pèl.

El sistema de pensions a l'Estat espanyol i, per imposició, també a Catalunya és una estafa piramidal de proporcions bíbliques, perquè en comptes de reservar les aportacions de cada treballador per al dia que es jubili, s'agafen les cotitzacions dels treballadors actius actuals per finançar les pensions dels qui ja s'han jubilat. Això genera una necessitat constant de relleu a la base piramidal, i alguns il·lusos han cregut que la immigració era la solució per resoldre-ho. Absurd: la majoria d'immigrants no només no aporten ni aportaran res al sistema públic de pensions, sinó que, a més a més, són i seran beneficiaris de prestacions i d'ajudes. Això sense comptar que tindran accés gratuït a la sanitat, a l'educació, a l'habitatge públic, a serveis socials... És a dir, seran usuaris d'uns serveis públics sense haver contribuït al seu manteniment ni haver propiciat la seva ampliació.

Quin resultat té això? Doncs saturacions i col·lapses, la degradació progressiva del servei i una reducció dràstica en qualitat i en eficiència. Si econòmicament el seu model immigratori és funest, a nivell social i nacional ja no cal ni parlar-ne: problemes de convivència, tensions, inseguretat, contracomunitats hermètiques i incontrolables que no accepten el nostre marc legal, i el retorn d'actituds retrògrades, homofòbiques i misògines que havíem aconseguit derrotar.

La cultura del subsidi que vostès han implantat i prediquen ha trinxat el país. Avui la sobrerepresentació de la immigració a Catalunya amenaça de fer-nos perdre el domini cultural, ètic i demogràfic de la nostra terra. Han posat en risc la nostra continuïtat com a poble i com a civilització. O desactivem aquesta bomba de rellotgeria ara o esclatarà als dits de les futures generacions. Feina feta no té destorb, que diu la saviesa popular. Posem fil a l'agulla?

El president

A continuació, es poden posicionar aquells grups parlamentaris que no hi hagin presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

Bon dia, president. Bon dia, diputats, diputades. Des de Junts per Catalunya parlem amb dades, amb serenor i amb mirades de futur. Volem deixar clar d'entrada que Catalunya no necessita discursos que simplifiquin problemes complexos ni propostes nascudes de l'odi o de la divisió. Volem menys demagògia i més solucions. Nosaltres apostem per una política constructiva, rigorosa i amb propostes de país.

També volem dir amb claredat que no podem compartir l'optimisme del Govern mentre no hi hagi un canvi estructural del model econòmic. No hi ha motiu per a l'eufòria si el creixement es basa en sous baixos i precarietat laboral. Cal treballar molt més, i fer-ho en polítiques laborals realistes, allunyades de les receptes de les esquerres més extremes.

Catalunya afronta un triple repte: demogràfic, econòmic i social. Tenim una població que envelleix –el 2030 els de més de seixanta-cinc anys seran més del vint-i-cinc per cent de la població–, una natalitat molt baixa –ràtio, un u per cent–, feines que no es volen fer i joves preparats que marxen de Catalunya. També haurem de tindre en compte el canvi tecnològic, que crearà noves professions i en farà desaparèixer moltes altres. Hem de planificar avui el model econòmic de demà. Necessitem una economia basada en llocs de treball de valor que deixi enrere els salaris precaris i garanteixi l'ascensor social.

El projecte de Junts és reduir la pobresa, enfortir i ampliar la classe mitjana i garantir oportunitats reals per a tothom. En aquest context, la immigració és i serà un element estructural del nostre model productiu. La qüestió és com la gestionem per equilibrar economia i demografia i cohesió social, i la nostra identitat com a nació.

Sí, la immigració té un cost inicial per als serveis públics: acollida, educació, sanitat, habitatge i integració. Aquest esforç el fan sobretot els municipis, que són la primera línia de l'acollida. Però aquest cost inicial és una inversió de futur si es governa amb seny i planificació, i molts de nosaltres som fills i nets d'immigrants, i aquí en tenim la prova.

Si mirem les dades, Catalunya és la segona comunitat de l'Estat en creixement de PIB, però només la quarta en PIB *per capita*, i si mirem els rànquings de qualitat de vida, estem a la cua. Creixem, però no progressa la societat. Els sous no pugen, el sou més freqüent són 24.000 euros, que s'apropa cada dia més al salari mínim. El quaranta per cent de les noves contractacions són de persones nouvingudes, sovint de feines precaritzades. Creix l'activitat, però la productivitat s'estanca i l'estat del benestar es tensiona.

Per això afirmem que l'estat del benestar necessita que l'economia avanci cap a llocs de treball de més valor afegit. Catalunya ha de ser un país d'oportunitats i que garanteixi l'ascensor social per a les generacions actuals i futures. El repte no és la immigració, sinó la qualitat del nostre creixement i la capacitat d'oferir salaris dignes. Tenim persones a l'atur que necessiten formació i oportunitats. Cal capacitar les persones que ja són aquí. Necessitem més formació professional, reconversió laboral i polítiques actives d'ocupació.

El sistema de pensions també està sota pressió. Cada pensió mitjana costa més que el salari mitjà d'un treballador actiu. Amb feines precàries, les cotitzacions no basten per sostenir-lo, i Podemós decideix any rere any apujar-les per sobre de la inflació.

Apostem per contractacions en origen, identificar amb les empreses catalanes els perfils necessaris i contractar persones directament als seus països amb condicions dignes, contracte i habitatge assegurat. És la millor manera d'evitar la irregularitat, l'explotació i la precarietat. Quan la immigració no s'acompanya de planificació, els costos socials es disparen: escoles saturades, serveis desbordats i habitatge indigne.

La cohesió social també exigeix invertir en llengua i en valors compartits. El català és clau. Aprendre'l no és una exigència burocràtica; és una eina de cohesió, de llibertat, igualtat i participació. I al costat dels drets també hi ha deures: respectar les lleis, contribuir al bé comú i participar en la comunitat. Cal menys demagògia i més solucions.

Junts reclama la gestió plena de les competències en immigració i acollida. Només així podrem dissenyar contractacions en origen, establir quotes adequades i combinar control, planificació i progrés. Catalunya no pot ser espectadora d'una política migratòria dissenyada des de Madrid. Ha de ser protagonista del seu propi model, basat en la cohesió social, la llengua, el respecte i el progrés compartit.

En definitiva, tenim molts reptes socials i econòmics que només amb seny, amb equilibri i amb sentit de país els podrem superar.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per posicionar el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, president. Miri, senyora Calvet, hi ha debats que no són debats, perquè voler debatre sobre immigració amb VOX és com voler debatre la forma del planeta entre científics i terraplanistes. Podem aportar totes les dades que vulguem, però si algú nega la convivència i la humanitat no hi ha equació que valgui.

Aquesta moció no parla d'economia ni de serveis públics; parla de por, de crear por. El que VOX planteja no és una proposta política; és una estratègia, una estratègia per deshumanitzar, per dividir, per generar odi a costa de persones, de famílies, de veïns que només volen viure amb dignitat i contribuir al país, que també és el seu. I ho fan sabent que el que diuen no és cert, però els és igual, perquè el seu objectiu no és millorar absolutament res, sinó incendiar-ho tot per treure'n rèdit polític. Nosaltres no entrarem en aquest joc.

Catalunya sempre ha estat terra d'acollida. Ho ha estat històricament, ho és avui i ho continuarà sent. Molts dels que som aquí som fills i nets d'onades migratòries, també vostès: d'Andalusia, d'Extremadura, de Múrcia, i també del Marroc, del Senegal, de Colòmbia o de Guinea Equatorial. Tots, d'alguna manera, hem contribuït a fer créixer aquest país. Els nostres barris, les escoles, les empreses..., funcionen gràcies a aquesta diversitat, a la feina amb l'esforç de milers de persones que, malgrat els discursos d'odi, cada dia aixequen la persiana, eduquen els fills i participen en la vida dels pobles.

Quan VOX parla d'immigració com si fos un problema insulta la realitat. La immigració és una realitat que cal gestionar amb intel·ligència, humanitat i recursos. El que és un problema és

utilitzar el patiment de la gent per fer-ne bandera política. Això sí que és fractura, i fractura la convivència.

I sap què més fractura el nostre país? Fer de la immigració el boc expiatori dels problemes socials. Quan s'acusa les persones migrades de col·lapsar els serveis públics s'està mentint deliberadament, perquè la realitat ens diu una altra cosa: que són milers de persones migrades les que també sostenen el nostre estat del benestar. Treballen als hospitals, a les escoles, a les residències, al camp, a la indústria. Cuiden els vostres avis, les vostres criatures, i paguen impostos igual que tothom. *(Alguns aplaudiments.)* Sense ells i elles, el sistema de salut, el sistema educatiu o les pensions simplement no es podrien mantenir.

Segons la Cambra de Comerç de Barcelona, l'any passat es van crear més de 92.000 llocs de treball, i gairebé vuit de cada deu els van ocupar persones nascudes fora de l'Estat. Sense immigració, el nostre creixement econòmic hauria estat impossible. La seva aportació és clau per ajudar a sostenir pensions, sanitat i equilibri demogràfic. Per tant, quan VOX ataca la immigració el que ataca és l'estat del benestar, els pilars de la cohesió, de la igualtat i de la justícia social que ens sostenen com a país.

El que necessitem són plenes competències per gestionar des de Catalunya el que sempre hem fet: construir una societat amb convivència, no amb por; amb dades, no amb demagògia; amb esperança, no amb odi. Una societat on totes les persones gaudeixin dels mateixos drets i deures, sense excepcions ni murs invisibles.

Segons l'Idescat, més del disset per cent de la població catalana ha nascut fora de l'Estat. I sap què? Catalunya continua avançant perquè som un país que suma, inclús, que no té por de la diferència. El repte és garantir oportunitats per a tothom. Habitatge, educació, treball digne..., això és el que demana la gent. Per això volem un país obert, just i digne. I, per tant, votarem en contra d'aquesta moció, evidentment, perquè no parla de solucions, parla de murs, i nosaltres des de sempre hem estat de ponts, no de murs.

I ja que parlem de col·lapse dels serveis públics, potser caldria preguntar-los qui impedeix que Catalunya tingui el finançament que li correspon per mantenir-los, perquè si de debò volen defensar l'estat del benestar haurien de començar per defensar que el país que els sosté tingui els recursos per fer-ho. De fet, si VOX tingués la mateixa passió per la justícia fiscal que per la demagògia potser avui no estaríem parlant d'això.

Perquè miri, sembla que hi ha fugides que preocupen, algunes més que d'altres *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* –vaig acabant, president. Quan una persona fuig de la guerra, de la fam o de la misèria, alguns en diuen «invasió»,

però quan un rei emèrit fuig perseguit per escàndols i corrupció en diuen «exili» (*alguns aplaudiments*), i potser aquí s'entén tot.

La seva defensa no és dels valors, sinó dels privilegis. Per això continuarem reclamant la transferència completa de les competències en gestió migratòria, perquè només des del nostre país podrem atendre les necessitats i els futurs de tota la nostra gent.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Quienes no nos dedicamos, como el Govern de la Generalitat, a la propaganda barata, sabemos perfectamente que cada euro gastado en política irresponsable es un euro que se quita a nuestros jóvenes, a nuestros mayores, a nuestros barrios y a nuestros servicios públicos. Lo que vivimos en Cataluña en política migratoria es una fallida, es un descontrol y es un ahogo a nuestro sistema de bienestar. Y no lo digo yo, lo dicen los datos, lo dicen los barrios –que ustedes pisan bien poquito– y lo dicen los vecinos, que ya no reconocen sus calles.

Porque mientras ustedes hablan de acogida, de diversidad y de derechos, Cataluña es la comunidad autónoma con mayor porcentaje de inmigración ilegal de toda España. Mientras nos recitan sus discursos empalagosos sobre convivencia, lo que ocurre en Cataluña son guetos, es inseguridad y es un sistema social desbordado.

La *consellera* dijo que el coste de la inmigración irregular para Cataluña es cero. Y dejando de lado lo desconectada que se tiene que estar para decir algo así, quiero lanzar algunas preguntas a ver si la *consellera* puede desvelarnos algo.

En Cataluña hay cerca de 200.000 inmigrantes ilegales. ¿Cuál es el coste de dar cobertura sanitaria gratuita a todos ellos? ¿Cuánto dinero gestiona la Generalitat en ayudas directas o indirectas –becas comedor, tarjetas monedero, cheques– a personas o familias en situación irregular?

Cataluña tiene más de 3.300 MENAs y 2.100 extutelados que reciben ayudas directas en viviendas y manutención. ¿Cuánto cuesta esto para los catalanes? ¿Cuál es el coste total para el erario público de los programas de inserción laboral dirigidos exclusivamente a inmigrantes irregulares? ¿O cuál es el coste del vandalismo, de las ocupaciones ilegales o

de actos delictivos cometidos por inmigrantes irregulares en términos de restauración, de seguridad y de acción policial?

Podría seguir haciéndoles preguntas para desvelar el coste real de la inmigración irregular para Cataluña, pero..., son cientos de millones de euros que salen del sudor de los catalanes que trabajan, que cumplen las normas y que aportan, y que se regalan a los que vienen a nuestro país con una patada en la puerta, que no se adaptan, que no contribuyen y que disfrutan de nuestro estado del bienestar más que los que lo sostienen.

¿Y qué hace el Govern mientras tanto? Calla, o peor, niega lo que los vecinos saben, viven y padecen. Es necesaria una auditoría sobre el coste real de la inmigración, porque lo que ustedes hacen tiene un nombre, y es «efecto llamada».

Cataluña no puede ser el laboratorio del multiculturalismo forzoso, porque Cataluña lo que necesita es orden. Si no hacen nada, van a ser todos ustedes los responsables de haber colapsado un sistema que nos costó décadas construir.

Porque ¿qué le decimos a esa familia catalana que sigue esperando una vivienda de protección oficial mientras el Govern reparte ayudas a aquellos que acaban de llegar de forma irregular? ¿Qué le decimos al pensionista que ha cotizado toda la vida y que hoy espera meses para una cita médica mientras otros acceden al sistema sin haber contribuido a él ni un solo día? ¿O qué le decimos a estos jóvenes de Nou Barris, de Mataró o de Salt que ya no reconocen las calles donde jugaban de niños porque las han tomado las mafias, los okupas y los delincuentes?

Han convertido Cataluña en el paraíso de la inmigración ilegal y descontrolada, porque se les permite todo: les dan paga, ayuda, sanidad..., todo gratis, y ni una sola exigencia a cambio, ni una, ni integración ni respeto a nuestros valores ni cumplimiento de la ley. Y nosotros vamos a seguir combatiendo el modelo de barra libre que ha traído consecuencias devastadoras para nuestros vecinos, para nuestros servicios públicos y para nuestros barrios.

La inmigración tiene que ser legal, ordenada y vinculada al esfuerzo y a la integración, pero la integración real, la integración de que aquel que viene aquí se adapta a nuestras normas y valores, no nosotros a los suyos. (*Alguns aplaudiments.*) Porque aquí, si vienes, te adaptas o te largas, no hay otra.

Porque además del coste económico está el coste moral. Tan feministas que son todos ustedes, ¿no se preocupan de la proliferación de discursos que son incompatibles con nuestros valores y que cada vez son más comunes en nuestras calles? ¿No se les cae la cara de vergüenza de ponerse detrás de cada pancarta que pillan pero luego financiar

entidades donde se denigra a la mujer y a los homosexuales? (*Alguns aplaudiments.*) Su hipocresía no conoce límites. Nosotros lo tenemos muy claro. Defendemos a quien ha cotizado toda su vida, a quien ha contribuido, a quien ha levantado este país con su esfuerzo.

Y mientras ustedes reparten papeles y cheques en blanco, el PP defenderá sin complejos lo que es de todos, nuestra identidad, nuestra seguridad y nuestro futuro. Porque no tenemos miedo, y supongo que serán conscientes de ello, a que nos señalen los mismos que nos han señalado siempre, porque en Cataluña o ponemos orden o perdemos Cataluña.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, president. Mirin, avui hem tornat a veure de quina manera certes parts del Partit Popular i el Grup Popular estan totalment implantades en fer el seguidisme a VOX i per res representen lo que és el centredreta liberal a Catalunya. I els hi vaig a donar un missatge molt clar: català és qui viu i qui treballa a Catalunya (*alguns aplaudiments*), i els nostres veïns són tots i totes les persones que viuen a les nostres ciutats. No permetrem que ningú d'aquests tres grups parlamentaris que avui han fet un discurs d'extrema dreta doni lliçons a ningú de qui és el nostre veí i la nostra veïna i qui no ho és.

Un cop dit això, volia entrar ja en el contingut de la moció, que la veritat és que he hagut de fer com un exercici intel·lectual bastant gran per tractar d'entendre el que vostès plantegen en aquesta mena de moció absolutament simplificada.

És que, mirin, al punt final –que és el seu tema principal, i que jo la veritat és que no entenc com no es cansen a si mateixos de dir sempre el mateix, perquè l'únic que diuen des d'aquest faristol és contínuament el mateix– plantegen, per un costat, que cal procedir a la *repatriación inmediata* dels immigrants il·legals, però és que després diuen que cal procedir a la *deportació* dels immigrants il·legals, i després venen i diuen que s'ha de venir i plantejar la *remigración*.

Mirin, jo la veritat és que el concepte aquest de «remigración» que s'han inventat les extremes dretes no el comparteixo, com la major part de la societat. Però entre repatriació i deportació, miri, senyora diputada, no hi ha cap mena de diferència. La diferència podria estar entre la devolució i la deportació, i si volen... Jo crec que, de totes maneres, vostès, que tant parlen de repatriar i de deportar, el que mostren és que no tenen cap mena d'idea, en primer lloc, de

com funcionen les polítiques migratòries de veritat. Viuen en una *ensoñación* en la que vostès pensen que demà tindran la capacitat de poder fer deportacions massives de tothom i..., no?, com una mena de màgia idíl·lica des del seu plantejament absolutament discriminatori de que això arribarà, i la veritat és que la situació és, en general, molt més complexa.

I és que, a més, desconeixen com funcionen aquestes deportacions. I jo el que li puc dir de manera clara és que, més enllà de que el que vostès plantegen està fora de la Constitució que tant diuen defensar..., també li vull dir que el que plantegen és absolutament impracticable, a més a més de que no els hi permetrem mai.

Un cop dit això, jo crec que hem de posar... Jo també..., jo no sé quants dels diputats i diputades d'aquest Parlament, especialment dels que defensen aquests posicionaments en els que cal defensar Ana com si Ana..., segur que té la nacionalitat d'un altre país i no la nacionalitat espanyola, com si Ana no fos catalana. Anem amb compte. Deixem de plantejar que les persones són nacionals o no ho són pel seu nom, per la seva aparença física. Els hi he dit en moltes ocasions, i és que no ho tolerarem. Les persones són les nostres veïnes, són catalans, són catalanes, i ho continuarem defensant.

I, en aquest sentit, torno al que anava a plantejar. Crec que els hi aniria molt bé poder parlar amb persones que, sense cometre cap mena de delictes, tenen una ordre d'expulsió i veuen com estan amenaçades d'haver de tornar de manera forçosa i forçada al seu país sense ni poder-se acomiadar dels seus fills i filles. Perquè això passa. Perquè hi ha gent al CIE de Barcelona..., la gent té fills i té filles aquí i estan, a dia d'avui, ja amb polítiques migratòries que són molt dures, i que el que cal és canviar-les perquè siguin respectuoses amb els drets humans. S'enfronten a situacions absolutament molt dures i que cal combatre també.

Llavors, el que vull posar de manifest aquí, un cop més, és que el que cal és posar al centre els drets humans, posar al centre els drets humans de tots i totes les persones que viuen a Catalunya, i construir polítiques migratòries que siguin respectuoses amb els drets humans i que, a més, donin cabuda a poder gestionar de manera correcta els fluxos migratoris. I això a dia d'avui no passa, i en part no passa perquè el ministre d'Interior no hauria de ser el que és ara mateix.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bé, doncs ja hi som, una altra moció d'aquestes, no?, d'aquestes que busca alimentar discursos d'odi a les que ens tenen acostumat alguns dels partits d'aquesta cambra. Una nova moció repetitiva, pensada per criminalitzar persones, per dividir el país i, al final, per desviar l'atenció dels veritables responsables de la precarietat i de la manca de serveis públics, que aquests responsables no són ni més ni menys que les polítiques neoliberals i de privatització que vostès mateixos defensen.

Ens venen aquí a tots amb un relat fals: parlen de col·lapse, parlen d'invasió, parlen de problemes de convivència. Però les dades són clares: segons l'Institut d'Estadística de Catalunya, les persones d'origen estranger aporten més del que reben. Busquin-ho un vostès mateixos. Contribueixen amb prop d'un nou per cent del PIB català i representen més del quinze per cent dels afiliats a la seguretat social.

Si avui hospitals, escoles o sectors essencials com la cura de la gent gran funcionen és també gràcies al treball de tota aquesta gent migrada. El que col·lapsa els serveis públics no són les fronteres obertes, són els pressupostos tancats; no és la diversitat, sinó les retallades. I això VOX no ho dieu, perquè són les vostres receptes les que avui buiden la sanitat, l'educació i l'habitatge públics. Ho veiem arreu on el Partit Popular us dona la mà per governar plegats. El que feu és això, desmantellar els serveis públics. VOX, i no les persones migrades. O no va ser VOX qui va suprimir el servei públic d'emergències al País Valencià? Els efectes de les vostres polítiques, de «si dona diners ho privatitzo, i si no hi ha "pasta" al darrere ho tanco». Aquestes són les vostres polítiques. I molts valencians van patir els efectes d'aquestes polítiques vostres.

Aquesta moció proposa mesures que vulnereu frontalment els drets humans i els convenis internacionals. Parleu de repatriacions massives, de remigració. Parlar d'això és parlar d'expulsar persones pel simple fet d'on han nascut, i això és racisme. Parlar d'immigració il·legal quan una situació administrativa irregular no és cap delictes..., això és racisme. La gent sap perfectament que el problema no és el veí; que el problema és el lloguer, que no baixa; que el problema és la llista d'espera, que no millora, i que el problema són els sous, que no arriben a final de mes. Però vostès, en lloc de parlar d'això, prefereixen crear enemics imaginaris abans que assumir responsabilitats reals.

Ens parlen de prioritzar els catalans en l'accés a les ajudes socials. I qui definirà qui són «els catalans»? Ho faran vostès? Aniran pel barri i amb el ditet aniran assenyalant qui són els que són menys catalans que vostès? Ridícul. Les propostes que fan són ridícules, no tenen res de sentit comú. I no només són injustes, sinó que a més són ineficaces i profundament antidemocràtiques.

També és curiós –també és curiós, cal dir-ho– que els que volen auditar el cost de la immigració mai proposin auditar, per exemple, el cost del frau fiscal o auditar el preu de la cistella bàsica. A la Cooperativa Agrícola del Prat la carxofa li compren a un euro el quilo, i la indústria agroalimentària fa que al punt de venda la trobem gairebé a vuit euros el quilo. Per què no proposen aquestes auditories? Potser a molts dels seus aliats empresarials no els hi convé que estudiem a fons el guany de l'empresa agroalimentària?

I, després, perdoneu, però ens trobem amb Aliança Catalana, que fa la mateixa moció traduïda al català. Canvien la bandera, però no el discurs: el mateix odi, el mateix identitarisme, les mateixes mentides. No defensen Catalunya, sinó una idea excloent i autoritària del país. Un projecte que vol decidir qui és digne de viure aquí i qui no en funció del lloc on hagi nascut és supremacista.

El futur de Catalunya no passa per aixecar murs, sinó per reforçar els drets socials i la convivència; no passa per buscar enemics, sinó per garantir oportunitats i garantir igualtat. Catalunya és un país que s'ha fet treballant colze a colze i no mirant el cognom de la persona que tenim al costat. I això, de veritat, és el que vol la majoria dels catalans i catalanes, és el que vol continuar sent.

L'extrema dreta no aporta solucions. Només ofereix ressentiment, només ofereix odi i divisió. I la vostra no és una opinió més, sinó que és una amenaça real per al futur de Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Mónica Ríos García.

Mónica Ríos García

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Bé, ens trobem davant d'una moció de la factoria VOX, plena de falsedats, per il·legalitats, que destil·la odi a cabassos i assenyala persones migrades. Parlen de «colapso sin precedentes», i això és cert, el col·lapse mental que ens produeix a alguns diputats al llegir-la no té precedents.

I, mirin, jo m'he proposat avui posar llum a la foscor, que m'aclareixin alguns dubtes respecte als acords, i així també que els catalans sàpiguen què farien vostès si governessin.

Un dels acords parla de promoure incentius i bonificacions fiscals per a la contractació d'espanyols, i a mi m'han ensenyat que el món canvia amb el teu exemple, no amb la teva opinió. Mentre vostès plantegen això, que, a més, evidentment, de ser il·legal perquè contravé

tractats de la Unió Europea..., veiem quin és el seu exemple. Qui treballa a les seves cases cuidant d'allò que més estimen? Persones migrades. Recorden el Paco, l'empresari apoderat de VOX que va abandonar un temporer mort que es trobava en situació d'irregularitat administrativa? Això és el que volen vostès, que no tinguin drets per explotar-los al seu benefici.

Un altre punt que em genera dubtes, el seu tema estrella: deportacions. Plantegen deportacions d'immigrants il·legals i també d'immigrants legals que pretenguin imposar cultures incompatibles amb la nostra cultura. I aquí ni vostès ho tenen clar. Mentre De Meer parla de «remigració de 8 milions de persones» –perquè segons vostès és impossible que s'adaptin als nostres costums–, el seu *jefe*, Abascal, diu que no saben quants són, però que quan governin ho sabran i els deportaran a tots.

Doncs miri, jo crec que amb 8 milions s'han quedat curts, perquè mentre vostès posen el crit al cel per un programa extraescolar de llengua àrab que es porta a terme des del 1980 –la diputada de VOX no havia nascut encara– i que s'imparteix també a altres comunitats autònomes afirmant que és perillosíssim, aproven amb el PP portar a les aules de València l'extraescolar de caça, ensenyar menors a utilitzar armes i matar animals. On vas a parar!, molt millor, meravellós per al desenvolupament emocional dels infants.

En vista d'aquest panorama, crec que compleixo els criteris per formar part de la llista de deportats, perquè no comparteixo els seus costums. Això sí, si fan la llista per ordre alfabètic, pensin que vaig després de «De Meer» i «De Greef», i abans de «Smith», «Tertsch» i «Vaz de Concicao». *(Alguns aplaudiments.)*

Però continuem fent llista. Continuem fent llista, perquè vostès diuen «no, aquelles persones migrades que vinguin a treballar no les deportarem», però després publiquen vídeos a xarxes assenyalant els restaurants de menjar àrab coneguts com «kebabs», negocis regentats per persones migrades, autònoms que també aixequen cada dia la persiana. Doncs vinga, cap a la llista.

I, mirin, perquè no diguin que tot és negatiu, analitzem en què han contribuït VOX per als que vostès sí que consideren autèntics catalans, «els de casa». VOX sempre presumeix d'estar al costat dels nostres agricultors i ramaders. Per això van votar a favor de les ajudes als agricultors; ah, no, que hi van votar en contra. Bé, això sí, quan ha passat alguna catàstrofe al nostre país, com per exemple la pandèmia o la dana, sí que van votar a favor de les mesures i ajudes destinades als empresaris i famílies afectades; ah, no, que també van votar-hi en contra. Bé, això sí, vostès, que s'erigeixen en ferm defensors de les classes

treballadores, van votar a favor de la pujada del salari mínim interprofessional, de la reforma laboral, dels permisos per maternitat i paternitat, de la reducció de la jornada laboral, de que les treballadores de la llar poguessin tenir dret a l'atur; ah, no, tampoc, han votat en contra de totes les lleis que atorguen drets a la classe treballadora. Bé, amb les persones grans sí, perquè vostès són molt familiars, aquests no els deixen a l'estacada. Van votar a favor de la pujada de pensions contributives i no contributives; ah, no, doncs tampoc, van votar-hi en contra.

I podria continuar. Vostès han votat en contra d'absolutament totes les lleis i mesures per la justícia social. Perquè vostès no defensen la gent dels barris, vostès treballen per als poderosos, pels interessos dels de dalt. I avui els copiarem, però pensant en el bé de la nostra societat: votarem en contra de totes les seves propostes.

El president

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

Bueno, en cuanto a la enmienda de Aliança de presentar el texto en catalán, no la aceptaremos. Aquí hay prioridades, y su prioridad queda claro que es la lengua y no el contenido de la moción. Y la realidad es que hoy ustedes no votarán a favor de ver cuál es el coste real de la inmigración. Y esa es la realidad.

Dicho esto, dice el diputado de Esquerra que la inmigración hay que gestionarla..., todo el tema de la inmigración hay que gestionarlo «con inteligencia». Pues bueno, será la inteligencia con la que usted gestiona su Ayuntamiento de Salt, que eso parece de todo menos Cataluña (*alguns aplaudiments*); será esa la inteligencia a la que usted apela. Mire, lecciones, ni una de un alcalde que expulsa a todos y cada uno de los catalanes honrados de su municipio (*remor de veus*) y le da su dinero (*alguns aplaudiments*) a inmigrantes inadaptados como el imán de Salt. Y aprovecho para preguntarle: ¿usted está financiando con el dinero de los catalanes honrados las cuatro mujeres del imán de Salt? (*Alguns aplaudiments.*) Estaría bien que me respondiera.

Dicho esto, con todas sus intervenciones ha quedado demostrado que ustedes están de acuerdo en seguir repartiendo y en seguir regalando el dinero de los catalanes a los de fuera, y lo que les pedimos es que al menos tengan la decencia y la valentía de mirar a los catalanes a la cara y decírselo; decirles que están sometidos al peor atraco impositivo de la historia pero que lo que están haciendo es regalar ese dinero a los que nada cotizan y nada aportan.

Tengan la valentía y de la decencia de mirar a la cara al cincuenta por ciento que el año pasado declaró haber tenido dificultades para llegar a final de mes. A todos esos catalanes, tengan la decencia de decírselo a la cara, que ese dinero va para los de fuera. En definitiva, tengan la decencia y la valentía de no mentirles, porque resulta humillante e insultante para todos los catalanes.

Por eso desde VOX seguiremos denunciando que no se puede tolerar ni un minuto más todo esto. Ustedes pueden reírse todo lo que quieran, pero ¿saben quién no se ríe? No se ríen todas (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) las familias trabajadoras catalanas que con su sudor están levantando este país (*remor de veus*), este país que es España. Y el problema es que están sufriendo esa decadencia...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada. (*Remor de veus.*) Senyora diputada...

Júlia Calvet Puig

Ustedes pueden reírse todo lo que quieran, pero todos los catalanes están sufriendo sus políticas y su decadencia. Así que dígansele a la cara.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica

302-00164/15

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Una salutació a la gent de l'Ebre que avui ens acompanya aquí. El gener del 2025, a iniciativa de Junts per Catalunya en aquest Parlament es va celebrar un ple monogràfic sobre emergències. D'aquell Ple en van sorgir acords clars i mandats concrets per al Govern, com millorar la planificació, invertir en prevenció i garantir una resposta àgil davant dels efectes del canvi climàtic.

Nou mesos després, però, aquells mandats continuen pendants de compliment en gran majoria. I la realitat ens ha tornat a colpejar fort: els aiguats de l'octubre a les Terres de l'Ebre han deixat danys importants i un sentiment compartit sobre la necessitat d'actuar preventivament.

Aquesta moció vol reclamar el que és de justícia: un sistema d'emergències més preparat, un món agrari més protegit i un territori més resilient.

El primer bloc de la moció se centra en donar resposta immediata al sector agrari afectat pels aiguats. Proposem activar, amb caràcter urgent, ajudes per donar suport al camp ebrenc i al conjunt de pagesos afectats. També proposem crèdits de l'ICF a interès zero, i hi afegim una renda de protecció agrària excepcional que permeti donar suport immediat mentre no arriben els ajuts més complexos. El missatge és clar: el camp no pot esperar més, l'ofec que viu la pagesia és insostenible i cal donar-li aire.

El segon eix aborda un tema que ha generat consens: la necessitat de regular els moviments de terres en finques agrícoles. Junts hem defensat des del primer dia que aquesta regulació ha de ser justa i equilibrada. Hem vist com determinades pràctiques –com la destrucció de marges, la rompuda, l'eliminació de vegetació– han agreujat els danys a les finques veïnes i als nuclis urbans. Aquesta moció no vol criminalitzar ningú, i molt menys el petit pagès. El que demanem és una regulació equilibrada i justa que protegeixi els marges, eviti greuges entre finques i limiti les pràctiques agressives de grans productors o fons d'inversió que alteren la morfologia del terreny. L'Administració ha de ser garant d'aquest equilibri i vetllar per una gestió sostenible del sòl. També s'hi incorporen incentius per les bones pràctiques agrícoles.

El tercer eix parla de prevenció i inversió estructural. Per això proposem ampliar les actuacions del pla director aprovat pel Govern a altres barrancs de les Terres de l'Ebre i reduir a dos anys el termini d'execució. A més, destinar una part del pressupost de l'ACA a actuacions de laminació, drenatge i restauració de lleres. També reclamem una convocatòria de subvencions per al món local, un pla estructural de drenatge urbà i de sistemes urbans de drenatge sostenible amb suport tècnic, i un seguiment parlamentari trimestral per garantir la transparència i els resultats.

El quart eix es centra en les alertes i la connectivitat. Sabem que l'ES-Alert ha de millorar, però també cal garantir que el missatge arribi a tothom. Per això reclamem una cobertura de telefonia mòbil fiable i estable a tot el territori, instal·lant repetidors o unitats mòbils en zones amb dèficit de senyal i assegurant que en cas d'emergència tothom pugui rebre l'avís. No pot ser que el nivell de cobertura determini la seguretat dels ciutadans. És una proposta realista,

tècnicament viable i amb un objectiu clar: que cap ciutadà quedi desconnectat en una emergència. També s'hi inclou un punt per millorar la connectivitat amb els serveis d'emergència i un altre per coordinar les competicions esportives en situacions de risc, mesures de sentit comú que reforcen la seguretat col·lectiva.

Finalment, aquesta moció mira cap al futur: protegir el delta de l'Ebre impulsant actuacions del pla Delta, de la taula de consens, i renaturalitzar les parts altes de les conques per reduir la força amb què l'aigua arriba als pobles. La prevenció comença a dalt, no quan l'aigua ja és dins els carrers.

Finalment, tanquem amb una aposta compartida, la nova llei d'emergències de Catalunya. És una prioritat inajornable i un deure col·lectiu. Cal un pacte de país per a les emergències, perquè la seguretat dels catalans no pot dependre d'un calendari polític.

Aquesta moció és fruit del treball, del diàleg i del sentit del país, perquè aquesta moció és una eina útil per al territori, per al món agrari i per al conjunt del país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar hi ha presentat esmenes, i té la paraula, per defensar-les, la diputada senyora Lúdia Ferré Ferré.

Lúdia Ferré Ferré

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Gent de la Unió de Pagesos i altres de Terres de l'Ebre que mos acompanyeu avui aquí al Ple, aprofito per saludar-vos a tots. Jo crec que la vostra presència aquí al Parlament és una mostra clara del vostre compromís amb el Montsià i amb les Terres de l'Ebre. També vull aprofitar esta intervenció per transmetre el nostre escalf a tots els veïns i veïnes dels pobles del Montsià que han sofert les conseqüències de la dana Alice, i també per agrair als cossos d'emergència i voluntaris la seua gran tasca que han portat a terme en la gestió d'aquesta emergència.

La realitat del canvi climàtic és una evidència que es fa palesa dia rere dia en episodis com la dana Alice, que ens va impactar de ple a la comarca del Montsià fa dos setmanes. Posar a debat del Parlament aquesta qüestió creiem que és necessari i ens permet incidir en allò que el Govern ja està fent i en l'aplicació d'actuacions que s'estan portant a terme o es faran properament. És una qüestió que requereix tota la nostra atenció i el major consens possible.

Per aquest motiu, des de la responsabilitat de grup parlamentari que donem suport al Govern, hem transaccionat fins a set punts votant-ne favorablement la majoria, amb algunes

abstencions i un vot negatiu, que és el primer punt. Perquè, vull remarcar, aquest vot negatiu és en el sentit que el setanta-tres per cent dels punts de la Resolució 67/XV, sobre emergències i canvi climàtic, ja estan en marxa o finalitzats.

I aquesta realitat no és una casualitat ni fruit de l'atzar, sinó de la feina rigorosa desplegada pel Govern, com per exemple la nova estratègia local de protecció civil, l'impuls dels plans Duprocim, la revisió i millora del pla Inuncat, actuacions que s'han complementat com l'aprovació del pla estratègic Bombers 2030, el decret que regula els càmpings i la creació a les Terres de l'Ebre d'un centre d'emergències relacionat amb la gestió de crisis climàtiques i aiguats, entre altres.

Estem d'acord, per altra banda, en activar línies de finançament. L'ICF, amb la finalitat d'afrontar els efectes recents de la dana Alice, ja ha posat en marxa la línia d'emergències, i aquesta línia s'afegeix a altres ja consolidades, com puga ser una d'acció climàtica..., l'Ecoverda, de canvi climàtic, i Agroliquiditat, que focalitzen els esforços en la mitigació i adaptació al canvi climàtic i el suport als sectors més vulnerables.

El pla director d'actuació també és necessari. Cal portar-lo a terme amb la màxima celeritat possible, amb garanties legals i administratives, i, tenint en compte que té una gran complexitat tècnica, amb una avaluació de riscos acurada que prioritzi les actuacions en els municipis on existeix un risc important per a les persones i els béns.

Quant a destinar una part significativa del pressupost de l'ACA a actuacions orientades a la reducció del risc d'inundació, laminació, drenatge per a aquest període, ja ho està fent, amb una inversió de 105 milions d'euros.

Per tant, el Govern atén i atendrà les seues competències amb les seves incumbències, com va dir el conseller Dalmau. I, en aquest sentit, l'ACA ha de col·laborar amb els municipis i, per exemple, ho pot fer amb una guia tècnica per a l'elaboració dels plans estructurals de drenatge.

De cada experiència, de cada episodi d'emergència, evidentment n'hem d'extreure conclusions que ens permetin millorar, millorar protocols, procediments i el que faci falta, però tampoc los podem estar qüestionant permanentment. Certament, s'ha de vetllar, en un marc de col·laboració amb les operadores, per establir una cobertura de telefonia mòbil fiable i estable a totes les Terres de l'Ebre. També s'ha de seguir amb els treballs de millora de les estratègies de connectivitat que permetin als cossos de seguretat comunicar-se en episodis extrems.

I no mos oblidem dels nostres agricultors. Davant els danys dels aiguats, és fonamental activar tots els instruments pressupostaris disponibles per donar suport immediat a les explotacions afectades. També els ajuts que cobreixen pèrdues en conreus, maquinària i infraestructures, així com assegurar la restauració dels terrenys i sistemes de drenatge. També cal impulsar mecanismes que permetin avançar ajuts, garantir liquiditat immediata mentre es valoren els danys definitius. I, finalment, s'han de promoure mesures de gestió sostenible de finques per prevenir futurs riscos, adaptant-ho a les diferents tipologies d'explotació.

En referència a la preservació del delta de l'Ebre, també estem d'acord. Aquest espai natural és una joia estratègica, però demanem corresponsabilitat –o siga, no només del Govern català, sinó també de l'Estat– per garantir-ne la protecció i un futur sostenible.

En resum, com a grup que dona suport al Govern, reiterem el nostre compromís de treball rigorós per a la prevenció i gestió d'emergències. Hem de seguir avançant amb responsabilitat i diàleg per fer de les Terres de l'Ebre un entorn segur i resiliència.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I per fer-ho, en primera instància, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Albert Salvadó Fernàndez.

Albert Salvadó Fernàndez

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Companys i companyes de la Unió de Pagesos, gràcies per estar aquí, i gràcies també per les aportacions que feu a tots els grups parlamentaris per intentar que puguem ser una miqueta més quirúrgics i puguem atendre les vostres necessitats, les del sector primari, que a un territori com les Terres de l'Ebre, evidentment, és un sector essencial i imprescindible. I, per tant, gràcies a vatsos mos és més fàcil la nostra feina.

Dit això, en primer lloc, donarem suport a tots los punts de la moció que avui planteja Junts. Creiem –i així ho hem entès, penso, tant Junts per Catalunya com Esquerra Republicana– que són mocions complementàries, les que presentem los dos grups parlamentaris, amb un objectiu molt similar, i alhora crec que la suma de les dos..., milloren.

I, com és una moció de Junts, jo em permetré fer una declaració d'intencions, perquè al final és un privilegi individual, assumir esta responsabilitat col·lectiva de ser diputat de les Terres

de l'Ebre i, per tant, de defensar el model de progrés per al nostre territori. Jo crec que és una missió poderosa. Estem absolutament convençuts que per defensar el progrés de Catalunya s'han de defensar de tots i cadascun dels seus territoris i, per tant, també de les Terres de l'Ebre.

I, evidentment, tenim, per una part, que treballem per generar més oportunitats, però, sobretot –i això mos ho anem trobant–, quan identifiquem circumstàncies que ens fan més vulnerables, que llasten la competitivitat dels nostres sectors productius o que incrementen los riscos per a la nostra gent, també llavors hem d'estar-hi al costat. I avui jo crec que esta moció, igual que la de la tarda, no és una moció que va en contra de ningú, no va en contra del Govern, no..., és a dir, al contrari, sempre ho hem dit: des d'Esquerra Republicana, al costat del Govern per tal de fer avançar les Terres de l'Ebre i fer avançar el país.

Perquè a les Terres de l'Ebre –i ho sabem– tot mos costa molt, mos costa una miqueta més que... És a dir, les coses dolentes mos venen ràpid, però després sortir-mos-en sempre mos costa un puntet més. I l'emergència climàtica mos interpel·la a tots, cert, però la sensació que tenim és que a l'Ebre, en este sentit, som los primers. Mira que en poques coses som los primers, i a l'hora de patir fenòmens meteorològics tenim la sensació de que som los primers.

I jo crec que com a país és una oportunitat que no podem malbaratar. No estaríem a l'alçada, ni el Govern ni els diferents grups parlamentaris..., que ens esperem a que los efectes del canvi climàtic siguen molt més generals, afecten molta més gent de Catalunya per a reaccionar. Jo crec que comença per l'Ebre; aprofitem-ho, fem-ho diferent a com s'havia fet fins ara. Incorporem aprenentatges, i incorporant aprenentatges segurament seguirem aprenent. Per tant, no esperem a que episodis que generen un potencial de risc tan important per a la nostra gent hagin de passar arreu del país per a reaccionar.

El gener d'este any vam fer un monogràfic sobre prevenció i gestió d'emergències davant dels efectes del canvi climàtic. I el que és una constatació és que nou mesos més tard, mal comptats, encara queden molts reptes per entomar tant des del Govern com des d'esta casa. Per tant, és important que ho incorporem com a mesures realment serioses, estratègiques, com a país, i puguem anar treballant per guanyar resiliència davant dels efectes del canvi climàtic, davant de la prevenció i la protecció obligatòria.

I hi entro molt ràpidament, i ho ha explicat la diputada Irene Negre, per tant, tampoc no hi entraré..., però és cert que quan patim episodis d'estes característiques l'impacte és descomunal. Impacte del sector productiu... Avui no és casualitat que ens acompanyi el sector

primari; l'impacte que té sobre les produccions agràries del territori i del país és importantíssim.

Per tant, aquells mecanismes que havien existit fins ara no són suficients perquè l'escenari ha canviat, i nos hem d'adaptar a estos canvis i hem de fer transformacions estructurals per poder tindre una protecció més important per a previndre, però alhora per a reaccionar i poder mitigar aquells efectes que produïxen sobre los nostres sectors productius i el risc de la nostra gent.

Per tant, i acabo, consellera –perquè jo soc la gota malaia de protecció del Delta de l'Ebre, espero algun dia deixar de fer-ho, però...–, és important aquesta aportació de sorres al frontal del delta de l'Ebre també per protegir tot lo sector primari de l'arròs, que evita anegar-se davant d'una llevantada, com segurament mos vindrà prompte.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, president. Aprofito també per saludar les persones que avui ens acompanyen. Nosaltres avui tornem a parlar d'emergència climàtica. I, a més a més, ho fem després d'un nou episodi devastador a les Terres de l'Ebre, on les pluges torrencials van tornar a posar a prova la capacitat per respondre, per prevenir i per planificar per part de les administracions. Ahir semblava també que tindríem un episodi més greu del que se'ns va avisar en un inici i, per tant, estem també agraïts de que no hagi sigut així, però creiem que les alertes van bé perquè ens han de posar sobre avís i, sobretot, per evitar mals majors, en aquest cas.

Bé, nosaltres, d'entrada, per tant, el que volem és agrair, en primer lloc, les actuacions dels cossos d'emergència. I també manifestar el nostre suport i el nostre reconeixement a totes les persones que, des de l'àmbit agrari i des de l'àmbit comercial o local, treballen encara per recuperar-se d'aquestes pèrdues enormes que van patir fa ara unes setmanes, però també les que porten acumulades ja en els darrers temporals que, malauradament, hem viscut a Catalunya i especialment a Terres de l'Ebre.

El text que avui debatem recull mesures que nosaltres entenem que són necessàries, que són reclamacions també legítimes, com aquestes ajudes directes i microcrèdits per als

pagesos i autònoms rurals, la regulació també dels marges agrícoles, inversions en drenatge i gestió d'aigües pluvials. Una aposta també –ho explicava molt bé la diputada Negre– pel sistema d'alerta, que és veritat que tenim punts on no arriben aquestes alertes i és un tema que hem de solucionar com més aviat millor, i també fer-ne un monitoratge més eficient.

Tot això, com els hi deia, per nosaltres són propostes que són raonables i sobretot que són urgents. I, per tant, com ja li vam avançar també ahir al Grup de Junts, donarem suport a aquesta moció. És cert que potser ens agradava més una mica el text original i creiem que ha quedat una mica rebaixat, amb aquestes transaccions, però, en tot cas, no som els propietaris de la moció i, per tant, respectem les decisions que es puguin prendre.

Ara bé, donar suport a aquesta moció no ens pot impedir fer també una reflexió crítica i honesta, perquè aquest text, tot i ser positiu en el seu contingut, és també un reflex de les mancances estructurals que tenim: la falta de planificació i de previsió en la gestió de les emergències climàtiques a Catalunya. Fa només nou mesos que aquest mateix Parlament va celebrar un ple específic monogràfic sobre emergències i vam aprovar un conjunt d'acords bastant semblants als que avui recull aquesta moció i que tornem a debatre. I en la moció se'ns parla de que no s'ha complert amb la majoria d'aquests compromisos –el Partit Socialistes en discrepa una mica–, però sí que és cert que hi trobem encara mancances i punts que falten per executar i, per tant, crec que ens hem de posar les piles en aquest sentit.

Això no és un simple retard administratiu. Nosaltres creiem que és un problema de direcció política, de planificació i de voluntat també d'execució o de manca d'aquesta voluntat. I no podem construir un sistema d'emergències robust si cada pas endavant queda atrapat en la improvisació o tot l'entramat burocràtic que a vegades ens trobem.

El canvi climàtic no és una sorpresa, sinó que fa anys ja que ens avisa, però actuem encara com si les tempestes fossin un fet imprevisible. És veritat que a vegades no en podem copsar la magnitud, però sí que tenim moltes pistes i ja sabem quines són les zones que tenen més perill en aquest sentit. Per tant, nosaltres creiem que cal passar d'un model reactiu a un model preventiu, i això vol dir planificar, vol dir coordinar abans de que arribin els aiguats i no després, i, sobretot, vol dir invertir, s'han de gastar calés, perquè, si no, no farem absolutament re.

I, mirin, el delta de l'Ebre en particular és un símbol d'aquesta urgència. És un espai productiu, un espai natural i productiu essencial per a Catalunya, però també és un territori que s'enfonsa literalment davant de la inacció de les administracions. I cada any que passa sense una estratègia integral, doncs, el Delta perd sòl, biodiversitat i futur. I no n'hi ha prou amb venir

aquí i dir que el volem protegir. Cal, hi insisteixo, planificació interinstitucional, perquè també hem de parlar a nivell del Congrés dels Diputats i a nivell també del Govern d'Espanya. Cal un finançament estable i execució real de les actuacions previstes.

I no volem més plans directors que s'allarguin una dècada ni més anuncis que no arriben al territori. Volem gestió, volem resultats i volem confiança en les institucions.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies a vostè, diputada. En nom del Grup Parlamentari de VOX, també per fixar la seva posició, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; moltes gràcies, senyor vicepresident. Senyores i senyors diputats... Junts nos presenta esta moción sobre una supuesta emergencia climática. Y, miren, se lo tengo que decir, yo tengo una noticia que darles. I l'hi diré en català: no hi ha cap emergència climàtica. (*Remor de veus.*) No hay emergencia climática. Y este es justamente el título del informe realizado por el grupo global de inteligencia climática en su declaración mundial sobre el clima en el año 2023. Una declaración realizada por un grupo de más de 1.600 científicos y encabezada por dos premios Nobel en la que descartan la existencia de una supuesta crisis climática frente a la creencia alarmista actual.

Y hay que recordar algunas verdades que estos científicos ponen sobre la mesa a los agoreros del apocalipsis climático. Miren, el clima de la Tierra cambia, varía desde que el mundo es mundo.

El planeta experimenta fases frías y fases cálidas. Los llamados «modelos climáticos» –dos– tienen muchos errores y no sirven ni son válidos para hacer política.

Tres, estos modelos exageran el efecto de los gases de efecto invernadero e ignoran el hecho de que el CO₂ es beneficioso para el planeta. Es sabido que dicho gas no es un contaminante y que el CO₂ adicional da como resultado del crecimiento de la biomasa vegetal global y aumenta el rendimiento de los cultivos en todo el mundo. Por cierto, el CO₂ en la atmósfera actualmente es del 0,04 por ciento a nivel mundial, y al ser humano se le achaca un once por ciento de esa cifra, es decir, el 0,004 por cien.

Pero a pesar de eso ustedes se empeñan en imponernos su catecismo climático, es decir, en forma de impuestos verdes, en forma de imposiciones ideológicas, como las zonas de bajas

emisiones o bien a través de restricciones a nuestros agricultores, a nuestros ganaderos y a nuestro sector pesquero.

Y es que la ciencia del clima ha degenerado en una discusión basada en creencias, no en una ciencia autocrítica sólida. El alarmismo climático que vivimos hoy en día es consecuencia de las afirmaciones sin sustento de activistas climáticos y de algunos dirigentes políticos. Y Junts, pues, se ha sumado a esta farsa. Ha decidido comprar todo el marco ideológico de la izquierda. No solamente la estafa climática, también las políticas *woke* o las políticas en favor de la inmigración ilegal.

Y por eso no es de extrañar que gente seria de su partido, como el *exconseller* Jaume Giró, ¿verdad?, se haya marchado, porque Junts ahora es un conglomerado de progres asimilable a partidos que tenemos a este lado del hemisiciclo. Y, miren, es el partido de diputados como el señor Agustí Colomines, que se define en este atril como «socialdemócrata», o es el partido de la portavoz señora Mònica Sales, que, en un programa de TV3, ¿verdad?, se reivindica como «parte del sector de izquierdas de Junts». Miren, yo les pronostico que, si siguen ustedes por este camino, pronto formaciones que están unas bancadas más atrás les van a dejar a ustedes para vestir santos.

Y, miren, por otra parte, Junts ha apoyado todas –todas– las políticas climáticas del Gobierno de Pedro Sánchez. ¿Y saben que el desastre de Valencia fue consecuencia del fanatismo climático del Gobierno corrupto y criminal que ustedes apoyan y sostienen? (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*) ¿Saben ustedes que se ha publicado, como se ha publicado estos días, que el proyecto para encauzar, laminar y drenar el barranco de la cuenca del Poyo está paralizado –se paralizó en 2021, el ministerio de Teresa Ribera– y que se habrían podido evitar el noventa por ciento de las muertes de la dana que se produjeron justamente en ese barranco porque faltó ese encauzamiento por parte del Gobierno?

Señores de Junts, sus políticas bajo el engaño del cambio climático están arruinando no solamente nuestro campo, nuestra industria, sino también nuestra seguridad ante cualquier fenómeno atmosférico meteorológico adverso. Por eso es una enorme incoherencia que ahora vengan ustedes a presentar una moción pidiendo medidas correctoras de las políticas que ustedes mismos llevan años impulsando aquí y en Europa. Medidas como actuaciones de laminación y de drenaje de barrancos, que son justamente contrarias a la normativa verde europea que ustedes han votado y aprobado en Bruselas, como el reglamento para la restauración de la naturaleza.

En fin, en relación con los puntos concretos de su moción, votaremos en contra de aquellas medidas que pretenden imponer regulaciones y restricciones a nuestro sector primario y criminalizar, ¿verdad?, las explotaciones agrarias catalanas, porque en VOX defendemos a todas las explotaciones agrarias, sean pequeñas, sean grandes o sean medianas, frente al pacto verde europeo y a las restricciones de su normativa climática, que, por cierto, ustedes no exigen a terceros países extracomunitarios.

Y un comentario en cuanto a los préstamos que ustedes proponen y que también anuncia el Govern del señor Illa. Miren, en VOX nos parece una vergüenza que ustedes ofrezcan préstamos a devolver y quieran endeudar a familias y autónomos catalanes afectados por las riadas, que lo están pasando tan mal, mientras riegan con millones de euros a la inmigración ilegal. El dinero de nuestros impuestos debería estar para ayudar a los catalanes, máxime en situaciones de emergencia o de catástrofe, y no para regalarlo a quienes entran en nuestro país de forma ilegal.

Muchísimas gracias.

El vicepresidente segon

En nom del Grup Parlamentari de Comuns, també per fixar la seva posició, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresident. I bon dia a totes i a tots, i una salutació també als companys i companyes d'Unió de Pagesos que avui ens acompanyen, i espero que també aquesta tarda, en diferents propostes que debat aquest Parlament i de qüestions que, evidentment, són molt importants per al país. I compartim, per tant, doncs, d'entrada, la voluntat que expressa aquesta moció de que cal donar una resposta urgent i estructural a l'emergència climàtica, és evident; el nostre posicionament és conegut i és inequívoc. I coincidim també en una cosa fonamental: que el model actual no està preparat per fer front a l'emergència climàtica.

Ara bé, si volem que el debat serveixi per avançar, cal fer-lo amb rigor, i això vol dir no eludir la complexitat, fonamentalment. Per tant, això suposa abordar el debat amb rigor i amb una mirada estructural. Cal parlar del model urbanístic i de la necessitat de revisar la planificació territorial i les infraestructures. I els Comuns ho diem amb contundència: davant el dilema de construir a qualsevol lloc i confiar-ho tot als murs de contenció, el camí responsable és una altra política del sòl i de l'aigua, i tindrem l'ocasió de parlar-ho després també amb la moció d'Esquerra Republicana.

I un dels millors sistemes per reduir el risc d'inundacions no és aixecar murs, és invertir en sistemes de contenció i alliberament gradual de l'aigua –dipòsits pluvials, basses de laminació, envasos acumuladors–, i també, quan calgui, assumir la possibilitat de desurbanitzar o desconstruir allà on mai s'hauria d'haver construït.

La proposta de Junts inclou mesures que poden ser útils, hi estem d'acord, i que compartim en el diagnòstic i fins i tot en el detall tècnic. Sí, calen ajuts urgents al món agrari que siguin àgils, transparents i pensats per a qui més ho necessita. Sí, cal restaurar marges, camins i infraestructures rurals, i fer-ho des d'una mirada de gestió del risc. Sí, cal obrir línies de crèdit amb interessos assumibles especialment per a la petita pagesia i el comerç local afectat. I sí, cal reforçar els sistemes d'alerta i garantir la cobertura de comunicacions, especialment a les zones més remotes. I, sobretot, sí, cal protegir el Delta, actuar a les conques altes i posar el drenatge urbà i la laminació natural al centre de la política de l'aigua.

Ara bé, per nosaltres a aquestes mesures els falta una cosa: model. Ens preocupa que la lògica que les sosté sigui únicament i exclusivament reactiva, centrada en aquesta resposta postdesastre i sense qüestionar el model territorial que ens fa vulnerables.

Què no diu la moció? No parla de revisar els POUM ni els PDU, que encara avui mantenen sòl urbanitzable en zones inundables. No diu res de la planificació integrada entre ACA, Urbanisme i Agricultura. No estableix criteris per prioritzar inversions en funció de vulnerabilitat social i equitat territorial. No proposa mesures per fer dels equipaments públics autèntics refugis climàtics. I no preveu cap espai de governança compartida amb municipis, pagesia, regants i societat civil. Ens preocupa també aquesta visió parcial i territorialitzada que de vegades amaga el debat, amb aquest model reactiu.

Avui parlem de les Terres de l'Ebre, i ho fem, efectivament, amb raó, però també podria ser..., avui el Vallès, ahir va ser la Selva, va ser el Montsià, va ser el Baix Llobregat..., i demà, si no actuem, seran altres comarques. Per això cal, al nostre país, una política climàtica conjunta, de país, no mocions per fragments. Dit d'una altra manera, compartim moltes mesures, però no compartim la lògica reactiva ni l'absència d'un marc estructural. Aquesta moció podria ser un punt d'inflexió, però només ho serà si passa de la urgència a la planificació, del gest puntual al compromís estructural.

Diputades i diputats, no som aquí per fer més fum, som aquí per exigir que el país es prepari de veritat per a l'emergència climàtica. Perquè al final la gran pregunta no és què fem després d'un aiguat; la gran pregunta és què estem disposats a fer abans que torni a passar. Cal

millorar la seguretat i l'operativitat, però sense rebaixar l'ambició climàtica ni desequilibrar la responsabilitat dels grans actors agraris.

Nosaltres, des dels Comuns, ho tenim clar: el país necessita una política climàtica valenta, amb recursos i amb justícia social i territorial, i no pedaços. Una política que connecti la lluita contra el canvi climàtic amb el dret a viure amb dignitat arreu del territori. Perquè cada minut que perdem el territori el paga, i a la natura no li importen les excuses ni els retrets.

I al senyor diputat cunyat de VOX, miri, el canvi climàtic és antropogènic. Això vol dir que el canvi climàtic ha existit al llarg de tota la història, certament, però ara és un canvi climàtic provocat per l'acció de l'home. La natura sobreviurà, segurament, com va passar en altres etapes de la història d'aquest planeta; el que segurament no serà capaç de sobreviure és la nostra civilització. I això precisament ho hem vist a València, precisament ho hem vist amb la dana, com les seves polítiques i la seva ignorància volguda davant d'aquest canvi climàtic antropogènic ens han dut al desastre de la mort de persones.

Gràcies.

El vicepresident segon

En nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula el senyor Dani Cornellà Detrell. Quan vulgui.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tothom, al públic que ve de les Terres de l'Ebre també. Bé, perquè no hi hagi malentesos, ja començo dient que a aquesta moció hi votarem a favor perquè entenem que les propostes que es presenten, doncs, la majoria són coherents. Són propostes que sempre hem defensat per a les Terres de l'Ebre i per a tot el país.

Però, tot i això, sí que volíem fer algunes consideracions sobre aquesta moció. Primer de tot, sobre el títol, no?, «sobre l'emergència climàtica». Al final, en aquesta moció no es parla de l'emergència climàtica, sinó que en tot cas es parla de les conseqüències de l'emergència climàtica i mesures que es poden prendre. En aquest cas, només les proposen bàsicament per a les Terres de l'Ebre, tot i que, com ja he dit abans, es podrien perfectament establir a tot el país.

De fet, aquesta és una moció, al final, doncs, que parla molt de les conseqüències de l'emergència climàtica a les Terres de l'Ebre, però, més enllà d'això, els animo, el Grup Parlamentari de Junts, a donar suport a la llei que es tramitarà ja..., que vam presentar la Candidatura d'Unitat Popular, la llei de prevenció de les conseqüències del canvi climàtic, que

aquesta sí que inclou totes aquestes coses que vostès parlen, però amb una estructura de país. I no només parla de les actuacions que es poden fer, sinó que parla de com adaptar-nos i mitigar tot el país davant dels efectes evidents del canvi climàtic que anem patint cada vegada de manera més constant, per molt que alguns aquí neguin que això existeix.

El negacionisme climàtic també s'ha instaurat en aquest Parlament, sense cap base científica o amb una base científica minoritària que només els representa a ells mateixos, perquè sí que la base científica mundial –o una majoria aclaparadora, doncs– explica que hi ha un canvi climàtic, que vivim una emergència climàtica. I és evident que el planeta, al llarg dels centenars d'anys, ha anat modificant el clima, i això és una evidència que tampoc no es pot negar, però el que està clar és que aquesta vegada tot això, aquest canvi climàtic que estem patint, és a conseqüència de l'activitat humana. És la gran diferència amb els canvis que hi ha hagut amb anterioritat. Per tant, negar el que és evident, bé, és de negacionista climàtic que no vol admetre la realitat que tenim aquí.

Després, referent al punt 1, doncs, el compartim plenament. De fet, a la compareixença de l'altre dia de la consellera Parlon i del conseller Dalmau va ser un dels temes que es van tractar més. Aquest Ple monogràfic que vam fer al gener, on es van aprovar moltíssims acords de tots els partits –de Junts, d'ERC, de la CUP...–, absolutament de tots, bé, excepte d'alguns que no tenen propostes per al país, que són els que neguen el canvi climàtic, bàsicament..., i aquests no s'han complert, i això és una realitat.

I si s'han complert, com l'altre dia ens deia la consellera, que sí, que sí que estaven treballant en alguns d'aquests acords, doncs, escoltin, no ho han explicat o ho van començar a explicar curiosament ahir mateix, al cap de pocs dies d'aquesta compareixença on diferents grups ens vam queixar precisament d'això, de que no s'estaven tirant endavant aquests compromisos. Ahir va sortir el Govern i ja va anunciar, per exemple, la internalització del CAT112, que hi estan treballant. Però, evidentment, hi estan treballant, però mentrestant han fet un contracte per dos anys a l'empresa que ho gestiona.

Però bé, ens alegrem de que arran de que es va pressionant a les comissions, que es pressiona avui aquí, el Govern vagi informant. Que hauria de ser una obligació que realment, si estan complint tant els acords com diuen, doncs, els grups n'estiguéssim al cas i no s'hagués de presentar, per exemple, aquest punt, que nosaltres el votarem a favor perquè sí que pensem que la majoria d'acords no s'estan complint. I si s'estan complint, doncs, que surtin el Govern i la consellera i ens ho expliquin, que per ara no ho han fet.

La resta de punts que presenten també ens semblen molt correctes; l'únic... És a dir, els votem tots a favor perquè són mesures molt correctes, l'únic que sí que és veritat que hi trobem a faltar, en aquesta moció, una cosa més global: que s'obvia totalment per què tenim l'emergència climàtica. També s'hi obvia totalment que tot això que estem patint ara, a més del canvi climàtic, és perquè s'ha fet una política, un model urbanístic terrible en el nostre país, de creixement desorbitat, sense mirar res, i això també ens ha portat a les situacions que estem vivint.

I aquí de tot això no se'n parla. I ens sap greu que no se'n parli, perquè a vegades quan no se'n parla..., que no s'entengui que vulguin continuar amb el mateix model de creixement urbanístic que ens ha portat al desastre. Això també cal canviar-ho. I d'això també cal parlar-ne.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

A vostè, diputat. I, per últim, en aquest bloc, per fixar la seva posició, en nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, vicepresident. El 28 de gener d'aquest any vam debatre a fons la situació d'emergències de Catalunya en un ple monogràfic precisament sol·licitat per vostès i al qual vam donar suport i participar tots els grups parlamentaris, i avui tornem a reproduir aquest Ple, ara en petit format i amb intervencions de cinc minuts. De nou ens trobem en aquest hemicle per fer front a una realitat que ja no admet retrets ni evasives, i és que encara no s'ha vist cap resultat palpable d'aquest Ple monogràfic sobre emergències i gestió del risc davant del canvi climàtic.

Era l'ocasió perfecta perquè el Govern fes mostres clares de lideratge, determinació i previsió, i gairebé la totalitat dels grups vam convenir –el nostre inclòs– que havia de ser com una mena de pacte d'estat. I ara, mesos després, el que hi ha i el que veiem és incompliment. I qui incompleix, encara que no ho vulgui reconèixer, està malgastant diners, seguretat i confiança dels ciutadans catalans i als partits que els representem.

No tenim un calendari públic complet de funcionament de la taula amb informes i resultats que demostrin que, efectivament, s'estan prenent mesures. No s'han desplegat tots els mecanismes obligatoris de prevenció en aquest Parlament. El Parlament va exigir vies de resolucions aprovades, i, en particular, tots sabem –i ho denunciem– que en l'àmbit rural i en el món agrícola els petits ajuntaments han quedat fora de l'eix central d'actuació. Això sí, fa

poques setmanes creaven l'Observatori de la Inundabilitat de Catalunya, augmentant el nombre d'organismes i estructures de govern, quan precisament la tresoreria i el pressupost de la Generalitat no estan en el seu millor moment.

La situació avui a Catalunya és la següent: entre el 1980 i el 2020 Catalunya ha experimentat 301 episodis d'inundacions que han causat la mort a 131 persones; aproximadament el cinquanta-dos per cent dels 947 municipis catalans tenen risc mitjà o alt d'inundació; tot i que s'estima que 520 municipis haurien de disposar d'un pla d'inundació, només 269 l'han elaborat.

Hi ha reptes importants per assolir, sobretot en la cobertura hi ha alguns punts de millora. Per tant, afrontem un alt risc sense la previsió adequada i el fet de que encara no es disposa de dades completes i públiques sobre totes les zones inundables i la seva vulnerabilitat.

Cal assegurar les eines tècniques, els mapes de risc. I les intervencions preventives, que no quedin fora, només amb bones intencions, que arribin a l'acció i a la coordinació entre entitats administratives, tècniques i socials, així com amb la implicació de tots els sectors.

Finalment, els darrers fenòmens de pluja torrencial dels dies 11 i 12 de l'octubre passat a les Terres de l'Ebre ens han de fer reflexionar sobre la necessitat d'activar unes polítiques dinàmiques i ambicioses. I en aquest context estem d'acord en que el món agrícola té tots els papers per ser el més desatès. És l'element clau del nostre futur, de la nostra sobirania alimentària i de la nostra resiliència. Els nostres pagesos, cooperatives i explotacions familiars han patit sequeres, fenòmens extrems, augment de costos energètics, i en comptes de rebre suport reben paraules i promeses.

És intolerable que en qualsevol pla de prevenció d'emergències no es dediqui una línia específica de finançament suficient per als ajuntaments petits, aquests que són els que tenen menys marge de maniobra enfront de les catàstrofes. Cal que el pressupost per a mesures d'emergència contempli dotacions prioritàries per a zones rurals i municipis petits amb poca capacitat d'autofinançament i menys endeutament. No poden normalitzar que l'ajuntament més petit de Catalunya hagi de recórrer a la filantropia o al voluntariat per fer front a una inundació o a la sequera.

I tornarem a incidir en l'absència de pressupostos i en el sentit que fan falta. Resulta com a mínim escandalós que es convoqui un debat específic d'emergències i que després no hi hagi pressupostos aprovats que n'assegurin els resultats necessaris.

Però no només és qüestió de diners; és qüestió de previsió, de planificació, de sentit comú. I el que cal és actuar, el que cal és anticipar-se i no persistir en la cultura d'acció-reacció. El

que cal és que els plans d'emergència incloguin el món agrícola, perquè quan falla el camp falla bona part del país.

Ja no hi ha marge per a la indecisió, i han d'assumir mesures com la dotació d'un fons d'emergència territorialitzat amb partides específiques per a municipis de menys de cinc mil habitants (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president. Aquest fons ha de permetre actuacions urgents. Sobretot el paper de les cooperatives, sindicats agraris i pagesos..., han de formar part de la taula nacional d'emergències i s'hi han de veure compromesos els seus drets i necessitats. Revisar també la llei de protecció civil. En gestió d'emergències, incorporar obligacions per a empreses, explotacions agràries..., com plans de prevenció d'assegurances.

Aquest Govern tenia l'oportunitat de demostrar el lideratge i ha optat per la gestió a mitges, quan no inexistent, i mentrestant els pagesos perden temps i diners. Els ajuntaments no tenen recursos i les explotacions agrícoles es veuen esmicolar davant la inacció. Tota moció que pretengui...

El president

Ara sí que hauria d'anar acabant, senyora diputada...

Rosa Maria Soberana Bonet

–sí, vaig acabant–..., tota moció que pretengui capgirar-ho tindrà el nostre suport.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. En primer lloc, a la diputada del PSC m'agradaria dir-li que sí que els consellers en compareixença van dir que el setanta per cent estava en marxa, però en quina marxa? Nosaltres volem saber què està executat, perquè els percentatges d'execució d'aquest monogràfic no són públics.

Tampoc no hem qüestionat cap protocol. Simplement diem que existeix un protocol, que este protocol pot ser millorable, perquè quan comences a provar les coses com funcionen t'adones de que potser hi han algunes coses que són millorables. I això és lo que demanem des del Grup de Junts.

També celebrem que finalment aposten per aquesta corresponsabilitat de l'Estat en el delta de l'Ebre, qüestió que sempre hem demanat des de Junts per Catalunya, i semblava que quan vostès estaven a l'oposició no ho tenien tan clar.

Agrair el suport als grups, no?, perquè majoritàriament aquesta proposta tirarà endavant i, per tant, vull agrair el suport a tothom.

I, bé, al diputat Macián jo també li diré una cosa, i li diré en català perquè no canviaré la meua llengua, perquè sé que vostè m'entén perfectament. La ignorància és molt atrevida, i vostè avui aquí ha sigut molt atrevit. I crec que no cal dir res més.

I als Comuns..., proposta reactiva no, això és una proposta preventiva. I, evidentment, contempla propostes per resoldre la problemàtica dels aiguats de l'Ebre, però també contempla unes propostes de prevenció de cara al futur, estes mesures de resposta per a l'Ebre i estes mesures preventives per al país.

També dir-li al diputat de la CUP que hi ha mesures preventives per al país.

Dit tot això, nosaltres hem pactat unes esmenes amb el PSC que creiem que milloren lo text, perquè lo que acabarem aconseguint amb això és que siga una realitat. Perquè nosaltres no volem un titular; volem que los ajuts, que les mesures preventives siguen una realitat, i una manera de fer-ho era intentant buscar el consens a aquesta cambra i que també el grup que dona suport al Govern donés a tràmit la nostra moció perquè siga una realitat l'ajuda al territori i també l'acció preventiva.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el següent punt de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències d'un altre any sense pressupostos

302-00159/15

Que és el punt dinovè, la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències d'un altre any sense pressupostos. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Bon dia, consellera. Diputats, diputades... Me dirijo a ustedes con la contundencia de quien cree que hace falta una ducha de realidad para quienes gobiernan y que ya no pueden escudarse en más excusas. Porque los datos no mienten, son objetivos, y el hecho de que el Gobierno socialista de Salvador Illa no tenga unos presupuestos propios aprobados para 2024, 2025 y 2026 es en sí un síntoma grave de abandono; de abandono y de renuncia de la responsabilidad que tiene con los ciudadanos de Cataluña.

Seamos rigurosos y hablemos de datos. En la sanidad pública catalana existe un dato alarmante: al cierre del segundo semestre de 2024, en Cataluña 196.911 pacientes están en espera de una operación quirúrgica. En ese mismo semestre, el tiempo de espera para ser operado se sitúa en 145 días en Cataluña, frente a los ciento veintiséis de media española. Y lo más grave, la Generalitat de Catalunya se ha visto obligada a congelar la ampliación de los programas de cribado de cáncer de mama y de colon. Conclusión: la falta de presupuestos lastra las listas de espera, deteriora la fiabilidad del sistema público de salud y se convierte en abandono en términos prácticos.

Educación. Mientras se aplazan cuentas, los alumnos pagan la factura. En el sistema público educativo de Cataluña siguen existiendo miles de alumnos y alumnas en aulas prefabricadas, en barracones, 937 barracones repartidos por toda Cataluña. Por no hablar de los retos pendientes y urgentes para mejorar la calidad educativa del sistema, que está ahora por los suelos. Conclusión: la prórroga de presupuestos se convierte en un freno para la mejora del sistema educativo público.

Servicios sociales y dependencia, la parte más débil del estado de bienestar. En Cataluña la situación es gravísima. Se registran 38.000 personas en lista de espera para acceder al sistema de dependencia y una media de 275 días hasta recibir la prestación correspondiente, superando con creces el plazo legal de ciento ochenta días. El tiempo de espera para la evaluación del grado de dependencia es de veintidós meses –datos de hace unos días de la provincia de Lleida–, y se constata por entidades del tercer sector que esta cifra ha crecido con el Gobierno de Salvador Illa. Los servicios de atención a la infancia y la salud mental, congelados. Deberían ustedes invertir el tiempo y el dinero en proteger a los niños y no tanto en confundirles con encuestas. Conclusión: no tener presupuestos es condenar a la desatención sistemática a quienes más lo necesitan.

Diputados del Partido Socialistas, ¿por qué ocurre esta irresponsabilidad presupuestaria? No se gobierna con titulares, se gobierna con presupuestos. Tienen responsabilidad los demás, pero la iniciativa debe ser del Gobierno. Ya van camino de dos años mareando la perdiz

mientras los hospitales esperan, los colegios se caen a trozos y las familias no llegan a final de mes porque están ahogadas en su infierno fiscal.

Salvador Illa no puede dar lecciones a nadie. Salvador Illa es el único presidente de una comunidad autónoma en España que no ha podido aprobar ni un presupuesto en su mandato, el único. Aragón y Baleares sí que lo hicieron el año pasado, y están negociando y trabajando para uno nuevo. En Extremadura no ha podido ser, pero María Guardiola sí puede dar lecciones: responsabilidad y elecciones frente al bloqueo. Aquí en Cataluña ni se aprueban ni trabajan para aprobarlos, y se regodean en el bloqueo y la parálisis: listas de espera desbocadas en la sanidad pública, barracones que se acumulan en los colegios, ayudas de dependencia que no llegan... Y ustedes hablan de prosperidad compartida; en Cataluña lo único que comparten es el desastre, y los únicos que prosperan son los delincuentes.

¿Quieren política útil? Aquí la tienen: un modelo alternativo para Cataluña en esta moción, una moción que se resume en seis pilares. Primero, una reforma fiscal justa y no confiscatoria que ponga fin al infierno fiscal que padecen los catalanes. Dos, la dotación presupuestaria necesaria para desbloquear proyectos paralizados por las formaciones del «no a todo». Tres, el impulso y la mejora de los servicios públicos con medidas concretas para reducir las interminables listas de espera en la sanidad y para garantizar una educación de calidad y en libertad. Cuatro, la reducción de la macroestructura administrativa mediante un plan de austeridad que elimine duplicidades y destine los recursos a los ciudadanos, no a la burocracia política. Cinco, el fomento de la actividad económica y la competitividad, simplificando trámites y reduciendo la burocracia. Y seis, una política de vivienda eficaz, centrada en aumentar la oferta, reforzar la seguridad jurídica, promover la colaboración público-privada y fomentar la construcción de nuevas viviendas.

Este es nuestro modelo, este es el modelo del Partido Popular. Ahora tienen ustedes la oportunidad de explicar el suyo en cinco minutos. Espero que tengan más suerte, porque la *consellera* en quince minutos no tuvo y no supo cómo explicarlo.

Gracias.

El president

Moltes gràcies. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, per defensar-les, en primer terme té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. 2013, 2016, 2018, 2019, 2021, 2024, 2025, en todos estos años, la Generalitat de Catalunya ha sido incapaz de cumplir con su responsabilidad a través del Parlament de Catalunya de aprobar unos presupuestos a tiempo. Y el actual Gobierno del PSC sigue estos pasos de inestabilidad, de incertidumbre, de ni presentar el proyecto para debatirlo y de parchear la situación con créditos extras al dictado del separatismo y del comunismo. Tenemos un gobierno débil y nefasto para los catalanes.

A veces incluso –yo la tengo– podemos tener la tentación de pensar que es mejor ni aprobar unos presupuestos nuevos, porque en sus manos puede ser una mayor condena para los catalanes: mayor despilfarro, mayor déficit fiscal. Porque muchas veces la clave de que las cosas vayan bien es que ustedes no hagan nada. Pero no, lo serio es tener presupuestos, presentarlos a tiempo, debatirlos, aprobarlos y ejecutarlos correctamente. Y, como cualquier familia, aplicar unos principios. Primero, gastar solo lo que realmente se ingresa, basta de derrochar. Priorizar necesidades; malgastan y luego no hay para vivienda, seguridad, sanidad, educación, infraestructuras. Y algo que les sonará un poco a chino, pero..., ahorro, ahorro para eliminar deudas y evitar intereses abusivos. Sé que les suena a ciencia ficción, pero es la cruda realidad, la cruda necesidad.

¿Qué necesitamos? Pues diez medidas de VOX al servicio de los catalanes. Primero, presentar urgentemente los presupuestos de 2026 y aprobarlos antes del 1 de enero, con un cambio radical... *(Veus de fons.)* Espero que acabi la senyora Segovia de xerrar... *(Pausa.)* Ja? *(Veus de fons.)* Perfecte.

Segundo, plan de austeridad. Eliminar el despilfarro, los chiringuitos y las estructuras duplicadas.

Tercero, acabar con las subvenciones a entidades separatistas, a progres, a patronales. *(Veus de fons.)* És que em molesta. Perdó. *(Veus de fons.)* Tercero, acabar con las subvenciones a entidades separatistas, a progres, a patronales. Basta ya de que nuestro dinero vaya a Foment, a Pimec, a los sindicatos; que vivan de sus cuotas, de sus empresarios. O las destinadas a comprar medios de comunicación, como son *La Vanguardia*, RAC1, que son líderes en subvenciones.

Cuarto, simplificar la burocracia y garantizar la seguridad jurídica y la libertad para impulsar la actividad económica de los nuestros, sobre todo del campo y la industria, castigados por la competencia desleal del extranjero.

Quinto, reducir impuestos a familias y trabajadores. Rebaja del IRPF para que los trabajadores puedan llegar a fin de mes –un auténtico drama– y de los impuestos que

castigan el ahorro familiar: patrimonio, sucesiones, donaciones. Y, evidentemente, algo que no entiendo por qué son incapaces de aplicar, que es suprimir el ITP, que castiga la compra de la vivienda habitual. Yo compro una vivienda ahora de doscientos mil euros y la Generalitat me casca veinte mil euros de impuestos. Es totalmente injusto. (*Alguns aplaudiments.*) Y, por supuesto, suprimir los impuestos que castigan, en relación con esa vivienda, la construcción, la transmisión y la conservación de la propia vivienda.

Sexto, vivienda. Aumentar la oferta privada y pública, social, con prioridad nacional y perspectiva de familia, con rehabilitación y defensa del derecho a la propiedad, algo esencial.

Séptimo, reforzar los servicios públicos esenciales. Más recursos para sanidad, educación y seguridad.

Octavo, dejar de saturar nuestros servicios públicos con extranjeros que acaban de llegar, que no son españoles y que saturan nuestros CAPs, nuestros centros educativos. Porque fomentamos el turismo social y médico, y no hay para todos –no hay para todos. Una familia –principio familiar– ingresa unos dineros, pero..., primero están los suyos, no los vecinos de enfrente o los de otro país.

Noveno, priorizar en las ayudas sociales a los más vulnerables y no a los extranjeros, protegiendo su bienestar y capacidad de llegar a fin de mes. Primero lo nuestro, *primer els de casa*.

Y décimo, ayudar a los sectores productivos, como pymes y autónomos, españoles con incentivos fiscales y apoyo a la inversión y creación de empleo.

Vamos, en resumen, necesitamos un cambio radical que solo VOX puede garantizar.

El vicepresidente segon

En nom del Grup Parlamentari de Junts, i també per defensar les esmenes presentades, té la paraula el senyor Jordi Munell i Garcia.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, president en funcions. Consellera Romero, consellera Niubó, diputades, diputats... Bon dia, públic que ens segueix. Bé, tenim en aquest plenari..., per tercera vegada parlarem de pressupost, eh? La senyora Romero està, doncs, en el punt de mira perquè no tenim pressupost a la vista. Ahir el nostre president de grup va intervenir també interpellant el president sobre aquest tema; després, el nostre diputat Castellà també. I, de fet, dona la sensació que vam sortir ahir..., és que les respostes són una mica etèries, no?, efímeres, i que està tot segrestat perquè tenen un acord d'investidura que sembla ser que és difícil de

complir, i, per tant, el pressupost està..., com diem al Ripollès, el més calent està a l'aigüera, no?, que es diu.

En tot cas, tenim una tercera vegada..., amb una moció del PP amb relació al pressupost, amb la necessitat, doncs, de portar a debat parlamentari el pressupost del 2026, com ahir també li demanàvem des del nostre grup parlamentari. Les mesures que proposa el PP – algunes de fiscals, infraestructures, de foment de l'activitat econòmica–..., algunes són evidents, són tan evidents que es fa difícil votar que no, eh?, per tant, en alguns punts votarem que sí, tot i que sabem també que el tripartit que dona suport al Govern segurament votarà que no a tot, no? Però, en tot cas, són mesures, com dèiem, molt bàsiques, per activar l'economia o per constatar que la salut necessita més recursos, l'educació necessita més recursos, les infraestructures necessiten més recursos, etcètera, etcètera.

Però en aquesta moció, malgrat que, com dèiem, votarem algunes coses a favor, hi trobem a faltar algunes constatacions importants també en aquest tema. Per un costat, que s'hauria de constatar, quan afrontem fer un pressupost per a Catalunya, que l'Estat espanyol perpetua el dèficit fiscal amb el nostre país. S'ha incrementat el PIB de Catalunya, s'ha incrementat la recaptació fiscal per part de l'Estat, que és qui recapta els pressupostos, però no es retorna en la mateixa proporció per poder incrementar el sostre de despesa de Catalunya.

Ahir ho deia també la consellera Romero, posava aquest límit de despesa, que queda molt per sota proporcionalment del que ha pujat el PIB de Catalunya els darrers anys. Per tant, quan parlem d'un dèficit de 22.000 milions segurament quedem curts. Amb l'increment del PIB dels darrers anys i sobre un càlcul aproximat d'un vuit per cent gairebé ens acostaríem..., per sobre dels 26.000 milions d'euros de diners que recapta l'Estat a Catalunya que no tornen després cap al pressupost que apliquem des del Govern de Catalunya cap als ciutadans del nostre país.

I, per tant, aquest tema penso que és clau, perquè és on..., atempta contra el territori i contra els ciutadans de Catalunya, i no està constatat en aquesta moció que parla de pressupostos.

I hi ha un segon espoli, podríem parlar, que és que l'Estat, com ja s'ha dit repetides vegades, perpetua també la desinversió a Catalunya. És a dir, l'Estat pressuposta perquè té competències, perquè té titularitat de vies, té titularitat d'edificis, d'equipaments a Catalunya, i fa un pressupost anual, l'any que el fa, però després, quan passa l'any i es mira l'execució pressupostària, doncs, sempre estem..., quaranta per cent, seixanta per cent, algun any pitjor. L'any 17, vuitanta-cinc per cent. De fet, el darrer any les xifres anaven molt baixes; el juny del

2024 les xifres que teníem, últimes, estaven sobre el vint-i-quatre per cent. Per tant, com dèiem, un segon espoli que es perpetua.

Tampoc es parla de la inflació d'aquests darrers anys, que ha afectat directament la ciutadania. I, per tant, sense parlar de salari mínim de referència català, sense rebaixar o deflactar l'IRPF o abaixar la quota dels trams mitjans i baixos de l'IRPF, es va produint un empobriment de la ciutadania. I si no hi ha pressupostos nous hi ha un empobriment també dels serveis. De fet, aquest gràfic de l'Idescat (*l'orador mostra un full a la cambra*) –que no és pas nostre, és de l'Idescat–, doncs, horroritza una mica, veient com incrementa la pressió fiscal amb l'IRPF i, en canvi, els serveis no tornen, com dèiem, perquè estan també segrestats pel fet de no tenir pressupost.

Tampoc es parla de balances fiscals. Ahir també sortia com es pot afrontar una negociació d'un model de finançament o com es pot afrontar un pressupost si no es publiquen..., el Govern es nega a publicar les balances fiscals.

I tot això, aquest dèficit fiscal, aquest dèficit d'inversió de l'Estat a Catalunya, aquesta no publicació de balances fiscals, es fa amb el silenci del president Illa. Ahir també ho deien tant el president del nostre grup, Batet, com el diputat Castellà. Un silenci que es fa sonor, del president Illa, que mentrestant va anunciant plans. Jo he fet un resum d'aquests plans, que ahir també en van sortir alguns. No els diré tots perquè no tinc temps, però..., des del pla de la dessalinització fins al pla Àsia i el pla de barris i el pla..., i el PUOSC, sumen 48.000 milions d'euros. Que la senyora Romero diu: «Home, això..., seran plurianuals.» Sí, sí, però amb una ràtio de 3.000 a l'any, com deia ahir, quinze anys. Els plans del senyor Illa ens parlen a quinze anys vista, o ens hipotequen a quinze anys vista, però no tenim ni el pressupost del 2025 i no sé si tindrem el pressupost del 2026.

Per tant, molts plans, molt silenci. I, per tant, consellera Romero, Govern, porteu, si us plau, el pressupost a aprovar en aquest Parlament, perquè és necessari per al nostre país i per continuar el ritme de l'activitat econòmica, social, i sobretot perquè hi ha molts ciutadans i entitats que ho pateixen i no tenen renovació del contracte programa, no tenen actualització de preus, i això ho està patint la ciutadania. Porteu, si us plau, el pressupost a debatre al Parlament de Catalunya.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn per fixar la posició per part dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup

Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Consellera Romero... Davant d'aquesta moció del PP sobre les conseqüències d'un altre any sense pressupostos, la primera pregunta és òbvia, i és si volem un pressupost o no de la Generalitat de Catalunya. Jo crec que tots els grups parlamentaris respondrien que sí, que evidentment. El pressupost, ja ho saben, és la llei més important que es porta en aquest Parlament anualment, en teoria; un instrument bàsic per al Govern que marca el full de ruta definint-ne els ingressos i en quines polítiques públiques s'invertirà.

A hores d'ara tenim un pressupost prorrogat del 2023. Ja saben que el del 2024 no es va aprovar en aquesta cambra, i el del 2025 ni tan sols es va presentar. I no puc més que recordar, en el seu moment, la diputada Alícia Romero quan parlava d'aquests temes, i és que «no tenir pressupost», deia ella, «és únicament i exclusivament responsabilitat del Govern». Ara també.

Recordo moltes intervencions seves en aquest mateix espai, coses d'haver compartit temps aquí, amb qualificatius als presidents del Govern de la Generalitat o dels consellers i conselleres d'Economia que parlaven de «govern feble», de «manca de lideratge», de «manca d'ambició», «manca de diàleg», «poca fiabilitat del Govern per no compliment dels acords»... I som aquí, en aquests moments.

Esquerra volem un pressupost que respongui a les necessitats socials i econòmiques actuals del país i de la seva gent? Sí, evidentment. I com que volem el millor per a la ciutadania de Catalunya, sabem que el millor pressupost que hi pot haver és aquell que incorpori els recursos que generen els catalans i les catalanes i que aporti serveis públics necessaris i dignes. I per això aquest concepte té un nom clar, es diu «finançament singular» o es diu «gestió, recaptació, liquidació i inspecció dels tributs per part de l'Agència Tributària de Catalunya» o es diu «traspàs d'infraestructures i de gestió de rodalies». Per tant, entre altres coses, tot allò que hi ha recollit en l'acord que vam signar entre PSC i Esquerra. Per tant, és a les seves mans que nosaltres ens incorporem a la negociació del pressupost, a les seves mans i a les mans del PSOE, evidentment.

I, senyors del PP, des d'ERC ja els hi dèiem, volem un pressupost, sí, però no el que dibuixen vostès en la seva moció amb la seva ideologia i que no serà cap sorpresa si els hi diem que no compartim gens ni mica. Volen la dotació pressupostària necessària per executar

«projectes estratègics», en diuen, com la B-40 o el CRT del Hard Rock. En tot cas, el nostre model de mobilitat aposta per una mobilitat sostenible, l'impuls del transport públic i alternatives al vehicle privat, més que per ampliacions de grans infraestructures viàries. I el pla estratègic de mobilitat del Vallès que ens van presentar la setmana passada a la Comissió de Territori avala que aquest és el camí.

I respecte al CRT, respecte al Hard Rock, no podem tenir un model més diferent, perquè apostem per un model econòmic basat en un desenvolupament equilibrat, en la reindustrialització i la sostenibilitat, i no pas en el joc ni en el turisme massiu.

I quan parlem de garantir la llibertat d'elecció de centre educatiu segur que no tenim el mateix model, perquè no parlen vostès ni d'educació pública ni d'educació en català.

I tampoc compartim la seva recepta per posar a l'abast de tothom un habitatge digne, perquè recordem perfectament la liberalització del sòl del Govern Aznar.

I encara hi han dos punts més. Rebaixes fiscals de tota mena de les que no tindrem cap problema en parlar-ne quan Catalunya no vegi marxar una tercera part de la riquesa que generi. Ajudin-nos a fer un sistema de finançament que garanteixi l'ordinalitat un cop feta la redistribució de fons amb les diferents comunitats autònomes i llavors en parlarem.

L'aplicació d'un pla d'austeritat, eficiència i transparència en la gestió pública, amb revisió d'estructures duplicades i l'eliminació d'organismes ineficients. Mirin, els hi llegiré un petit..., es tracta d'una exposició de motius: «S'ha de posar en relleu que el consell hem emprès un procés de revisió en profunditat del sector públic instrumental de la Generalitat amb l'objectiu de revertir la tendència de creació de nous ens que suposen la duplictat d'altres existents. Amb aquesta premissa, la Llei 8/2023 contempla algunes mesures d'optimització que tindran continuïtat al llarg de la legislatura per abundar en l'ús eficaç i eficient dels recursos públics.» Ús eficaç i eficient dels recursos públics. És la definició del decret que va servir per liquidar la unitat valenciana d'emergències.

D'això..., la seva austeritat és clar que liquida l'Administració pública, els serveis públics, la redistribució de la riquesa, i, com es va comprovar en la sortida de la crisi del senyor Rajoy..., que va deixar famílies en la misèria i que pot costar vides, com han comprovat a l'Horta Sud del País Valencià.

Senyors del PP, no comptin amb nosaltres per aprovar aquesta moció amb la seva definició del que ha de ser aquest país.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Miri, parlava el diputat del PP, el seu portaveu, que avui ens venia a explicar un bany de realitat, que escoltaríem les bondats del seu model pressupostari i de política fiscal. Miri, jo els hi situaré dues llistes.

La primera llista suposo que és el seu gran referent ara, ara que ja estan intentant amagar el senyor Mazón, el senyor Bonilla... I la primera llista són les rebaixes fiscals que vostès han fet a Andalusia a qui més té, els més rics. Eliminació de l'impost de patrimoni: 120 milions d'euros menys. Eliminació de l'impost de successions: 365 milions més. Eliminació, en aquest cas, de deduccions de donacions, reducció de l'ITP, impost del joc, rebaixes fiscals a l'IRPF: 450 milions menys. I la traca final, perquè suposo que el senyor Bonilla suposava que encara no havia retallat prou, en aquest cas, regals fiscals a qui més té..., un trenta per cent de deduccions per a qui compra una mascota –sí, sí, per a qui compra una mascota– o quinze per cent que et pots deduir també..., en aquest cas, per a qui paga la quota del gimnàs. Aquesta és la seva política fiscal.

Però, clar, al costat hi ha una altra llista, i jo l'hi llegiré. Començaré una llista per set noms. Set noms de dones que tenen noms i cognoms, però podria arribar, en aquest cas, fins a les dos mil dones, perquè això són les conseqüències de la seva política fiscal. Miri, Silvia Carmona: «Esperé más de un año, y cuando fui por privado era tarde.» Anabel Cano: «Pido por todas las mujeres. Se están perdiendo vidas.» María José Martín: «Me han mutilado por un error administrativo.» Charo Castro: «Lloraba pensando que no me iban a atender.» María: «Tengo un pecho menos.» Encarni: «A los cuatro meses me confirmaron que tenía cáncer.» Fali: «Me llamaron tarde y me cortaron un pecho.» Podria seguir tota la meua intervenció parlant de casos de dones que, fruit de la seva política fiscal i del seu desmuntatge de la sanitat pública a Andalusia (*alguns aplaudiments*), avui són víctimes de la seva política i tenen situacions vitals duríssimes –duríssimes. Aquest és el seu model.

I, miri, per acabar-ho de rematar, tenen jo diria aquesta setmana no sé si la vergonya o, com diria la meua àvia, el *descaro*, no sé si..., o la *vergüenza torera* de parlar en la seva moció de «coherència institucional i respecte democràtic». De veritat? Si vostès, que el seu partit està atrapat entre el pocavergonya d'El Ventorro i el feixista d'Abascal, que tenen segrestat el Govern de la Comunitat Valenciana d'un tio que és un criminal..., em venen aquí a parlar de coherència institucional i respecte democràtic? Això és el Partit Popular avui, i això és el

senyor Feijóo. El senyor Feijóo està atrapat, l'hi dic, l'hi torno a repetir, entre el pocavergonya d'El Ventorro i el feixista d'Abascal. Això és el que és el Partit Popular avui.

I, miri, els hi explicaré un cas, és un cas personal del que representa... Jo ahir vaig interpel·lar, en aquest cas, la consellera de Salut. I la salut catalana té molts reptes i moltes coses a millorar, però els hi explicaré un cas. El meu pare el 14 de juliol el van operar d'un càncer de ronyó. A una persona que tenia EPOC se li podia complicar l'operació, i se li va complicar. Tres setmanes a semicrítics. Quan surt de semicrítics puja a planta, pneumologia. Se li complica amb dues –amb dues– pneumònies. Ingressat fins fa pràcticament deu dies. Tres mesos a l'Hospital de Sant Pau, meravellosament cuidat per tots els professionals –metges, infermeres també, evidentment, tècnics sanitaris– que no cobren ni la meitat del que haurien de cobrar, ja els hi dic jo, per tota la feina que van fer.

I jo els hi dic dues coses. La primera, defensarem a capa i espasa tots els impostos als més rics de Catalunya, perquè sense aquests impostos això no es pot pagar. (*Alguns aplaudiments.*) I vostès el que volen fer és desmuntar tots els impostos que paguen avui les rendes més altes per acabar desmuntant la sanitat pública.

I jo faig una crida a tots els catalans i catalanes. La política fiscal de VOX, del PP i de Junts és la mateixa. Acabaran, si governen, amb els impostos a qui més tenen i després ens acabarà passant el mateix que ha passat a Andalusia.

I, finalment, li reclamo..., li faig una proposta. Crec que és fonamental per defensar el nostre sistema públic de salut que la gent sàpiga quant costa. Jo li vaig demanar al doctor Torrego, que porta el meu pare des de fa pràcticament quinze anys, des de que té EPOC, i volia saber quant havia costat. Perquè jo volia poder dir aquí que el meu pare, que va vindre d'Alfà pràcticament, amb onze anys, amb una mà al davant i l'altra al darrere, d'un poble que no tenia..., no va tenir ni aigua fins a l'any 1980, que va treballar tota la seva vida, que cobra una pensió que és una molt bona pensió, el meu pare..., sense la fiscalitat justa d'aquest país no haguéssim pogut pagar, la meua família, tot el tractament que ha garantit la sanitat pública d'aquest país.

Vostès són un perill per a la sanitat pública d'aquest país, com hem vist a Andalusia.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Miri, diputat del PP, jo surto ara sense papers perquè m'ha fet tal vergonya aliena veure'l llegir un discurs així d'hipòcrita, que em semblaria que..., *vamos*, no hi havia una altra manera de fer-ho. És a dir, com s'atreveixen a venir aquí a dir que expliquen el seu model? Saben quin és el seu model? El seu model és el de la mort. I el nostre model és tan simple com dir que hi ha coses que no poden passar en aquest país ni a cap lloc del territori espanyol ni del món; que no és normal que vinguin aquí a dir que el problema és dels cribratges, dels possibles pressupostos o no de Catalunya, quan estaven a Andalusia i tenim dones que han estat diagnosticades de càncer i van decidir no enviar-los les proves i no sabem ni com acabarà, això.

És una vergonya que s'atreveixin a venir aquí a parlar quan, si hi hagués un mínim de justícia en aquest país, Mazón estaria a la presó. Perquè jo me'n recordo quan estàvem veient les imatges de la dana i estava asseguda allà, una miqueta més a dalt d'on estan vostès, veient com s'enviava els treballadors a potser morir, com la gent estava fent missatges des de dalt de casa seva, patint, i vostès aquí, de *risas*, fent discurssets que els hi fa ves a saber qui i com vol, perquè jo no sé què els hi ensenyen en el seu partit per tenir la cara de venir aquí a parlar de la manera que parlen.

Així que no, no em parlin de pressupostos quan allà on estan l'únic que sembren és el terror, el terror a anar al metge i que no diguin el que toca. (*Remor de veus.*) Què? Què dic? Dic que sort que no és la seva mare, segurament, perquè deu anar a clíniques privades (*remor de veus*) i després ja la passaran a la pública amb algun dels *chanchullos* que tenen, que em puc recórrer el *Pasapalabra* sencer amb els seus casos de corrupció. (*Remor de veus.*) Dic això. Dic que sort que no són les seves famílies...

El president

Si us plau, si us plau, si us plau...

Laura Fernández Vega

...les que no tenen sanitat pública. (*Remor de veus.*) No, perquè és una cosa que és molt important, que sembla que... A sobre soc jo...

El president

Si us plau, senyora diputada. Si us plau... (*Remor de veus.*) Senyora diputada, li aturo el temps, si us plau. Per una banda, respectin el silenci. I segona, senyora diputada, demano que recondueixi aquest..., el to que està utilitzant.

Laura Fernández Vega

D'acord. Ho podem fer d'una altra manera. Mirin, parlar d'economia és parlar d'on s'apliquen aquests diners, sí? Si no, lo que estem fent és teologia econòmica, que és una cosa que denunciaven diferents persones que s'hi han dedicat i que han tingut estudis en economia. Els hi serveix així?

Per tant, sempre que parlem de pressupostos, sempre que parlem d'economia –com ha fet, per cert, el diputat del PP–, hem de parlar d'on s'apliquen aquests diners. (*Remor de veus.*) Vull dir..., és que és igual. Vaya democràcia ens queda. I no m'estranya que hi hagi gent que no vulgui saber re de lo que passa aquí quan es para algú –sí, no ho dic per vostè–..., per exemple, quan munten aquest sarau perquè algú els hi diu exactament el mateix que vostès però amb una miqueta de veritat, que és que allà on governen sembren el terror. Allà on governen... Això és un fet: allà on governen el que passa és que retallen, i retallen el servei d'emergències de la dana i després passa el que passa, que tenim les morts que tenen, que espero que els hi pesin a la consciència, si és que en tenen una *mijita*.

I allà on governen passa el que passa, que és que no es detecta el càncer o no s'envien les proves. I llavors què? No passa re. Doncs vindran de *malotes* i faran el discurs d'Ayuso, que és «se hubieran muerto igual.» Doncs a mi em faria molta vergonya dir que defensem les famílies al matí i després plantar-se en aquest faristol i dir que bé, que el problema són els pressupostos. Em faria moltíssima vergonya. No m'atreviria mai a fer-ho. No formaria part d'un partit que s'atrevís a fer aquest tipus de discursos. Perquè jo no sé si l'escriu vostè o li escriu algú altre, però tota aquesta retòrica de «¿y conclusión?», bé «¿y conclusión?»...

Si aquí hi ha justícia, Mazón acabarà a la presó. Si aquí la justícia, no podran fer aquest tipus de discursos fingint que les retallades en els pressupostos no són retallades en les nostres vides. Perquè al final el que defensem la CUP i el nostre model és una cosa tan simple com que la política és tota la complexitat del món perquè hi hagi la vida més senzilla: perquè no hi hagi persones que tinguin una malaltia i que no es puguin tractar perquè no poden pagar la...; perquè no hi hagi nens que hagin d'arribar amb gana al col·legi, perquè és on fan l'àpat més important; perquè no hi hagi persones que han de viure amb por i preguntant al ChatGPT què els hi passa perquè potser hi ha unes cues d'espera enormes. Això és lo que nosaltres venim a fer aquí. Això és defensar les famílies. Això és ser una mica patriota, m'és igual ja de quina pàtria parlin.

Per tant, de veritat que crec que s'haurien de pensar una miqueta millor..., quan venim d'una setmana on els familiars que han perdut persones durant la dana els van haver escridassar perquè van tenir la santa barra de presentar-se a l'homenatge, perquè van fer un discurs on a sobre tiraven les culpes a fora; quan venim d'Andalusia, quan venim de Madrid, quan venim

del País València, quan venim de que per tot arreu on han passat a l'Estat... Miri, un fantasma recorre l'Estat espanyol, i és el del PP retallant les nostres vides..., que vinguin aquí a fer discurssets i pensant que la gent és «tonta». Miri, la gent no és «tonta». La gent ja està cansada de que la política no tingui a veure amb les seves vides.

Això és responsabilitat de tots nosaltres, correcte. Però cregui'm que saben perfectament qui són els responsables de les seves desgràcies. I que aquí si hem de poder venir a vegades i aixecar la veu i hem de poder venir aquí i no poder ser amables, com deia Brecht, és precisament perquè, si no, lo que estaríem fent és entre tots avalar aquest circ horrible on sembla que la política queda desconnectada de l'economia, on sembla que les nostres vides queden desconnectades de lo que passa en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sota aquesta aparent preocupació per la manca de pressupost, el PP camufla la clara intenció de rebaixar Catalunya a mera comunitat autònoma. Avalen el saqueig fiscal sistèmic que patim i es neguen a admetre en públic allò que qualsevol economista sap: Espanya ens roba pel cap baix 22.000 milions d'euros anuals. Aquest lladronici aboca els ajuntaments del país i la Generalitat a un infrafinançament crònic que obliga a retallar serveis o apujar impostos.

Sense el llast que ens suposa Espanya, Catalunya incrementaria en un cinquanta per cent el seu pressupost. Això comportaria una rebaixa més que considerable de la pressió fiscal que ara mateix pateixen les famílies catalanes i reforçaria l'estat del benestar. Vostès volen que Catalunya pagui i calli i, si bada boca, que sigui en castellà, eh? Doncs no.

Defensen un model regionalista on els diners recaptats aquí se'ls gasten allà. Diuen que volen rebaixes fiscals, però per poder aplicar-les primer caldria aturar el saqueig, no? Provin d'aturar-lo, a veure què diuen els seus amics del PP andalús o aragonès, que ens acusen d'insolidaris malgrat que paguem bitllo-bitllo les seves factures en honor de la sacra prosperitat compartida, que a efectes pràctics ve a ser el colonialisme de tota la vida.

Les múltiples i reiterades declaracions anticatalanes dels dirigents del seu partit, sumades a la defensa aferrissada del «café per a tots», contradiuen aquesta ingènua i tímida voluntat de

rebaixar la pressió fiscal als catalans que aquí manifesten. Tot no pot ser, senyors del PP: o defensen els interessos de Catalunya o satisfan la fam voraç d'Espanya.

Ens abstindrem en la majoria de punts d'aquesta moció en considerar que les seves propostes perpetuen l'espoli i el normalitzen. Aliança Catalana no existeix ni a Andalusia ni a Aragó. No tenim altre deute que el contret amb els catalans ni cap altre interès que no sigui Catalunya. Necessitem pressupostos? Sí. I un estat propi, també.

Visca Catalunya lliure!

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Moltes gràcies, president. Conselleres, diputades, diputats, permetin-me començar saludant l'Ahmed i la Lua, premi Fpcat i premi DonaTIC, que són referents a Catalunya per a molts dels nostres joves. Gràcies i benvinguts al Parlament. *(Aplaudiments.)*

Parlem avui de pressupostos, i és evident que Catalunya necessita aprovar-los. No hi ha política transformadora sense un instrument que la faci possible. Els pressupostos no són, doncs, un tràmit o una eina, sinó un instrument que ens ha de permetre fer política, redistribuir oportunitats i garantir drets. Per això treballem, per assolir els acords necessaris per tramitar-los i aprovar-los, no per l'instrument en si mateix, sinó perquè és el motor que impulsa un model de país o un altre –és a dir, un pressupost per a què o per fer què?

Tanmateix, quan el Partit Popular ens parla de pressupostos no parla de fer avançar Catalunya ni de donar estabilitat al país, parla del seu model econòmic i social. I aquí rau la trampa: sota el pretext de reclamar responsabilitat pressupostària, ens venen la vella política neoliberal de Reagan i Thatcher i ara ressuscitada per Milei, el dogma que diu que per fer créixer cal empobrir l'Estat, que la llibertat consisteix a desprotegir i que el mercat és la millor política social. Parlen de responsabilitat, però la seva responsabilitat consisteix a fer més rics els rics i més febles els febles; de rebaixes fiscals i d'austeritat, de qui retalla hospitals mentre concedeix amnisties fiscals als seus amics.

Cal tenir desvergonyiment per enarborar la bandera de les rebaixes fiscals des del Partit Popular, rebaixes fiscals als rics de les comunitats autònomes. Però el seu model també té nom i cognom, i es diu Cristóbal Montoro. Els precedents que els avalen són els del ministre que prometia abaixar els impostos i va acabar signant la major pujada fiscal de la història

d'Espanya. Més de dues mil pàgines de BOE dedicades a nous tributs a les classes populars i treballadores, increments de recàrrecs, IRPF, IVA, IBI..., dotze figures fiscals noves de pressió fiscal i, al mateix temps, una amnistia a mida dels grans patrimonis. Montoro retallava mestres i infermeres mentre obria finestres a paradisos fiscals per als evasors. *(Aplaudiments.)* Montoro, que parlava de sostenibilitat mentre ens deixava un estat social afeblit, una economia més desigual i una societat més cínica. I aplicava rebaixes fiscals, sí, a mida i previ pagament al seu despatx privat, presumptament; per cert, també tres pròrrogues fiscals.

Aquest és el llegat del Partit Popular: retallar, precaritzar i dividir. I avui tornen amb la mateixa fórmula, rebaixar impostos. Però tots sabem què vol dir, això: vol dir menys escola pública, menys sanitat, menys ajuts, menys oportunitats. Les rebaixes fiscals no són un regal. Són un robatori del present i del futur col·lectiu, i són..., el «model d'austeritat», en diuen: el model de les emergències de Mazón, el model de la salut a Andalusia –i els cribratges– o el model de gestió i prevenció d'incendis de Mañueco a Castella i Lleó. *(Alguns aplaudiments.)* Aquest és el seu model.

Grans economistes com Stiglitz, Krugman o Piketty han demostrat que no existeix prosperitat sense fiscalitat progressiva. No hi ha creixement sostingut sense redistribució, i no hi ha democràcia forta sense un estat amb capacitat d'inversió i protecció. No hi ha ascensor social sense impost just. Si inhabilem la fiscalitat, condemnem les classes populars a quedar-se on són i traiem el cable de l'ascensor que ha permès a generacions senceres d'accedir a la classe mitjana. Si volen vendre rebaixes fiscals, siguin valents i expliquin també a la gent, a les generacions futures, que viuran pitjor.

El nostre model és exactament l'oposat, el que fa possible el creixement amb justícia, el progrés amb equitat, la llibertat amb drets; el que aposta per la formació, per l'habitatge, per la innovació i per la feina digna; el que ha revaloritzat pensions, ha incrementat el salari mínim, ha consolidat ocupació estable, ha ampliat l'oferta de formació professional; el que inverteix en hospitals, com va explicar la consellera en la interpel·lació, i en polítiques públiques que no són despesa, sinó que són inversió en benestar.

Aquesta és la diferència: vostès volen un país on la Generalitat s'aprimi fins a desaparèixer, i per això ens proposen utilitzar el pressupost en aquesta moció; nosaltres, un país en el que la Generalitat garanteixi que ningú queda enrere. Vostès volen una societat on els impostos siguin un càstig; nosaltres, una societat on els impostos siguin l'expressió de la solidaritat i de la civilització.

El que avui debatem, doncs, no és la virtut instrumental d'un pressupost; és la confrontació de models, com vostè bé deia, ben diferents. El Partit Popular voldria fer-nos tornar enrere, on el privilegi era una virtut i la desigualtat una conseqüència natural. Nosaltres defensem la Catalunya que creu en la igualtat, que aposta per l'oportunitat i que sap que no hi ha llibertat sense justícia social ni progrés sense cohesió.

Votarem «no» al conjunt de la moció.

Moltes gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president. Que cutre, ¿no? ¿Dónde está su alternativa? ¿Dónde está la alternativa? He visto hoy aquí discursos bastante agresivos, y la agresividad del discurso de algunas formaciones políticas, como la CUP, como los Comuns, es proporcional a su indigencia moral para utilizar la miseria y las desgracias de las personas para hacer política. (*Alguns aplaudiments.*) Esa actitud tan cutre es la misma actitud y comportamiento que ha tenido el Partido Socialista y el resto de formaciones políticas cuando este país ha sufrido grandes desgracias y grandes catástrofes. Esa es su forma de hacer política. ¿Dónde está su alternativa? ¿Dónde está su alternativa?

No es casualidad que el Partido Popular gobierne en trece comunidades autónomas. No es casualidad. Miren, en Andalucía, cuando gobernaba el Partido Socialista, se invertían 8.000 millones de euros en sanidad; cuando gobierna el Partido Popular, se invierten 16.000, el doble. (*Alguns aplaudiments.*) Eso es política. Eso son hechos.

Miren, han tirado ustedes a la basura cinco minutos, han tirado cinco minutos a la basura. Miren, los señores de la CUP han tenido que hacer trampas para conseguir un grupo parlamentario propio para cobrar más subvenciones. (*Remor de veus i alguns aplaudiments.*)

Y los señores de los Comuns, los diputados de los Comuns, se han dejado una cosa.

El president

Silenci...

Juan Fernández Benítez

Tendrían que haber leído los nombres de las víctimas –de las mujeres– de los mil violadores a los cuales se les ha rebajado la pena gracias a la ley del «solo sí es sí» de su partido.

(Alguns aplaudiments.) Tendrían que haber leído los nombres de las víctimas de esos mil violadores a quienes ustedes les han rebajado la pena. Ustedes. O tendrían que haber leído los nombres de aquellos que fallecieron por culpa de su Gobierno mientras Pablo Iglesias estaba en su casoplón de Galapagar. *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)* Eso también tendrían que haberlo hecho.

Mire, la alternativa que necesita Cataluña... *(Remor de veus.)*

El president

Silenci, senyor Cid...

Juan Fernández Benítez

Ya acabo. La alternativa que necesita Cataluña es la que ha presentado hoy el Partido Popular: lecciones, ni una. *(Persisteix la remor de veus.)*

Y les recuerdo, señores del Partido Socialistas..., el 1 de enero de 2026 tienen ustedes una cita con la coherencia.

Muchas gracias.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem ara a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 16, 17, 23 i 19 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies (continuació)

302-00156/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de suport a les famílies.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 88 vots a favor, 45 vots en contra i cap abstenció.

Votem a continuació l'encapçalament del punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 88 vots a favor, 45 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.a.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 85 vots a favor, 42 vots en contra i 6 abstencions.

Votem el punt 2.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 131 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 2.c i 3.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 82 vots a favor, 45 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 2.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 81 vots a favor, 51 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 2.d bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 9 vots en contra i 42 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 2.e, 2.f, 3.a i 3.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 62 vots a favor, 51 vots en contra i 20 abstencions.

Votem a continuació el punt 2.g.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 102 vots a favor, cap vot en contra i 31 abstencions.

Votem ara el punt 2.h.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 51 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 3.d.

Comença la votació.

Resultat de la votació..., s'ha produït un empat: 51 vots a favor, 51 vots en contra, 31 abstencions.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Repetim la votació dels punts 4.a i 4.b.

Comença la votació.

(Veus de fons.) Disculpin, disculpin, aturem la votació. Tornem a votar el punt 3.d. Disculpin.

Comença la votació.

El resultat ha estat el mateix, un empat: 51 vots a favor, 51 vots en contra i 31 abstencions.

Fem la segona crida.

Molt bé. Doncs ara obrirem portes un minut per tal que, si eventualment hi hagués algú que no ha pogut entrar... Saben que enmig de la votació no es pot reincorporar ningú a l'hemicicle. Per tant, obrim portes durant un minut i tornarem a repetir la votació.

(Pausa llarga.)

Ja poden tancar portes una altra vegada. Demano a la secretària tercera que torni a prémer el senyal –*(veus de fons)* molt bé– per impedir que cap diputat entri enmig de la votació.

I repetim la votació del punt 3.d.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 51 vots a favor, 51 vots en contra, 31 abstencions.

En persistir l'empat, decau aquesta iniciativa, que queda rebutjada. *(Veus de fons.)* Queda rebutjada, d'acord amb l'article 102.1 del Reglament.

Passem ara a votar de manera conjunta els punts 4.a i 4.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 130 vots a favor, 3 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

I acabarem votant el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, 40 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cost de la immigració per als catalans (continuació)

302-00157/15

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el cost de la immigració per als catalans.

Començarem... *(Veus de fons.)* Sí; el senyor Garriga demana la paraula. Entenc que és per demanar que es llegeixi el punt número 2 d'aquesta moció. *(Veus de fons.)* Molt bé.

Començarem votant de manera conjunta els punts 1, 2, 3, 6 i 7. I el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya demana que es faci la lectura del punt número 2. Per tant, sol·licito a la diputada i secretària quarta, la senyora Judit Alcalá, que procedeixi a la lectura del punt 2 d'aquesta moció.

La secretària quarta

«Reconoce que las políticas de fronteras abiertas en nuestra nación han provocado un colapso sin precedentes de nuestros servicios públicos regionales.»

El president

Doncs procedim a votar conjuntament els punts 1, 2, 3, 6 i 7.

Comença la votació.

Tots aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 25 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 120 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 120 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

Finalment, votarem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 122 vots en contra, 11 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica (continuació)

302-00164/15

A continuació votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'emergència climàtica.

Començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 42 vots en contra i 19 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 2.1, 2.2, 3.2, 5.1, 5.2, 5.3, 5.4 i 5.5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem els punts 2.3 i 4.4 conjuntament.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 79 vots a favor, cap vot en contra, 53 abstencions i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Conjuntament, també, votarem els punts 2.4, 4.1, 4.2, 4.3, 4.5 i 4.7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem els punts 3.1 i 6.1.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 4.6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 79 vots a favor, 11 vots en contra i 42 abstencions.

I, finalment, votarem de manera conjunta els punts 6.2 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

**Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències
d'un altre any sense pressupostos (continuació)**

302-00159/15

I, finalment aquest matí, votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les conseqüències d'un altre any sense pressupostos.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 25 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 25 vots a favor i 37 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 71 vots en contra, 60 vots a favor i dues abstencions.

Votem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

De manera conjunta votarem els punts 6.a, 6.c i 6.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 71 vots en contra, 62 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 6.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 49 vots a favor i 12 abstencions.

Votem ara el punt 6.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem el punt 6.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 60 vots a favor i 2 abstencions.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts.